

การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โดย
นางสาวรัตนชนก เมืองเชียงหวาน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**THE DEVELOPMENT OF SELECTIVE COURSES ON CHINESE LANGUAGE BY
INTEGRATING LOCAL RATCHABURI FOR SIXTH GRADE STUDENT**

**By
Miss Rattanachanok Mueangchiengwan**

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

Master of Education Program in Curriculum and Supervision

Department of Curriculum and Instruction

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2015

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตร
รายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” เสนอโดย
นางสาวรัตนชนก เมืองเชียงหวาน เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ชารัทสนวงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วนิชวัฒน์นรชัย
2. อาจารย์ ดร.มนต์ชัย พงศกรนฤวงษ์
3. อาจารย์ ดร.จิตณรงค์ เอี่ยมสำอางค์

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาเรียม นิลพันธุ์)

...../...../.....
..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรัณย์พล วิวรรณมงคล)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.มนต์ชัย พงศกรนฤวงษ์)

...../...../.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วนิชวัฒน์นรชัย)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.จิตณรงค์ เอี่ยมสำอางค์)

...../...../.....

54253306 : สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ

คำสำคัญ : หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม/วิชาภาษาจีน/การบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น

รศ.ดร.นงนุช เมืองเชียงหวาน : การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผศ.ดร.ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย, อ.ดร.มนต์ชัย พงศกรณฤงษ์ และ
อ.ดร.จิตณรงค์ เอี่ยมสำอางค์. 311 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) พัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 3) ทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 4) ประเมินผลและปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับ ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี จำนวน 24 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 เป็นเวลา 20 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที่แบบ One-Sample t-test และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่า นักเรียนและผู้เกี่ยวข้องเห็นความสำคัญและต้องการให้จัดการเรียนรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี คาดหวังให้นักเรียนได้ศึกษาคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ประกอบด้วย 1) ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ 3) จุดมุ่งหมาย 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างรายวิชา 7) เวลาเรียน 8) แนวทางการจัดการเรียนรู้ 9) สื่อการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) แผนการจัดการเรียนรู้ แต่ละหน่วยจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม มีความเหมาะสมและสอดคล้องเท่ากับ $\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.38

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คน ใช้เวลา 20 ชั่วโมง พบว่านักเรียนมีความสนใจในภาษาจีน และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยความตั้งใจ ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมอย่างเต็มที่ มีความกล้าแสดงออกในการพูดภาษาจีนมากขึ้น และมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการทำกิจกรรมทุกกิจกรรม

4. ผลการประเมินและปรับปรุงหลักสูตร พบว่า 1) นักเรียนมีผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรอยู่ในระดับดีเยี่ยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับดีเยี่ยม 3) นักเรียนมีผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม อยู่ในระดับมากที่สุด

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1..... 2..... 3.....

54253306: MAJOR : CURRICULUM AND SUPERVISION

KEY WORDS: SELECTIVE COURSE / CHINESE LANGUAGE / INTEGRATING LOCAL DATA

RATTANACHANOK MUEANGCHIENGWAN: THE DEVELOPMENT OF SELECTIVE COURSES ON CHINESE LANGUAGE BY INTEGRATING LOCAL RATCHABURI FOR SIXTH GRADE STUDENT.

THESIS ADVISORS: ASST.PROF.SIRIWAN VANICHWATANAWORACHAI, Ph.D., MONCHAI PONGSAKORNNARUWONG, Ph.D. AND CHITNARONG IAMSAM-ANG, Ph.D. 311 pp.

The objectives of this research were to 1) study basic information for developing a selective course on Chinese language by integrating local Ratchaburi data for the sixth grade students 2) develop a selective course on Chinese language by integrating local Ratchaburi data for the sixth grade students 3) test the developed selective course on Chinese language by integrating local Ratchaburi data for the sixth grade students 4) evaluate and improve the developed selective course on Chinese language by integrating local Ratchaburi data for the sixth grade students on the issues of learning outcomes related to Chinese vocabulary based on local Ratchaburi data; to obtain skills on Chinese language by integrating local Ratchaburi data; learning outcome on local Ratchaburi knowledge; and students' satisfaction towards the course. The course was conducted with 24 sixth grade students from Anubansuanphung School, Suan Phueng, Ratchaburi in the first semester of 2015 for 20 hours. Research tools consisted of a test to determine learning outcome on Chinese vocabulary based on local Ratchaburi data; an evaluation form of skills on Chinese language by integrating local Ratchaburi data; learning outcome on local Ratchaburi knowledge; a test to determine learning outcome on local Ratchaburi knowledge; and a questionnaire for student satisfaction towards the course. For the analysis of result, percentage (%), mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.), One-Sample t-test, and content analysis.

Research result were as follows:

1. From the study of basic information, it was found that students and relevant personnel thought that it was important and in need to set up a selective course on Chinese language by integrating local Ratchaburi data. Students were expected to learn Chinese vocabulary based on local Ratchaburi data, to obtain skills on Chinese language by integrating local Ratchaburi data, and to gain local Ratchaburi knowledge.

2. The selective course on Chinese language by integrating local Ratchaburi data was comprised of 1) Course background 2) Principle 3) Objective 4) Course description 5) Learning outcome 6) Learning structure 7) Schedule 8) Guidelines on setting up a course 9) Instructional media 10) Measurement and evaluation 11) Lesson plans were set up. Direct instruction and cooperative learning were used in combination. The appropriateness and consistency of the selective course are at $\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.38.

3. From the trial of the developed selective course with 24 sixth grade students from Suan Phueng Kindergarten School for 20 hours, it was found that students were interested in Chinese language, and local Ratchaburi knowledge. They also showed interest in participation, fully cooperated in various activities, were more confident in speaking Chinese, and took part in expressing their opinion in every activity.

4. The result from evaluation and improvement of the developed selective course showed that 1) after lessons, the learning outcome of students of Chinese vocabulary based on local Ratchaburi data was excellent, it was statistically significant at the level of .05 2) to obtain skills on Chinese language by integrating local Ratchaburi data was excellent. 3) after lessons, students' learning outcome on local Ratchaburi knowledge was higher than the criteria at 80% and was statistically significant at the level of .05 and 4) students were satisfied toward the selective course at the highest level.

Department of Curriculum and Instruction

Graduate School, Silpakom University

Student's signature

Academic Year 2015

Thesis Advisors' signature 1..... 2..... 3.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความอนุเคราะห์ให้คำปรึกษาแนะนำอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ เป็นทั้งผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์ เป็นที่ปรึกษาและเสียสละดูแล เอาใจใส่ ตั้งแต่ต้นจนสำเร็จอย่างทุกวันนี้ อาจารย์ ดร.มนต์ชัย พงศกรนฤวงษ์ และอาจารย์ ดร.จิตณรงค์ เอี่ยมสำอางค์ ตลอดทั้งให้กำลังใจจน สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาเรียม นิลพันธุ์ ที่กรุณาเป็นประธานในการ พิจารณาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรณีย์พล วิวรรณมงคล ผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้ คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนคณาจารย์ในสาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ และ คณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้และสั่งสอนศิษย์คนนี้ให้ประสบความสำเร็จได้

ขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน อาจารย์ ดร.ศศิณัฐ สรรคบุรานุรักษ์ อาจารย์ ดร.ยุวรี ผลพันธ์ิน Mr.Long Wen Quan และ Mr.Bai Hua ที่กรุณาตรวจเครื่องมือประกอบการวิจัย เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีคุณภาพ

ขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง นายเจนกิจ ทรัสต์ียากร และผู้ที่ ไม่ได้กล่าวนาม ณ ที่นี้ทุกท่านที่กรุณาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์

ขอบคุณบิดา มารดา ญาติพี่น้อง พี่และเพื่อนหลักสูตรรุ่น 54 ในสาขาวิชาหลักสูตรและ การนิเทศทุกท่านที่ให้กำลังใจเสมอมา

หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ก่อให้เกิดประโยชน์และคุณค่า ผู้วิจัยขอขอบคุณความดีทั้งหมด แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่ทำให้วิทยานิพนธ์นี้ประสบความสำเร็จ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฎ
สารบัญแผนภูมิ	ฏ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	9
คำถามการวิจัย	15
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	15
สมมติฐานการวิจัย	16
ขอบเขตของการวิจัย	16
นิยามศัพท์เฉพาะ	17
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	19
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	20
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	20
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	20
วิสัยทัศน์	20
หลักการ	21
จุดหมาย	21
สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน	22
คุณลักษณะอันพึงประสงค์.....	23
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	24
วิสัยทัศน์	24

พันธกิจ	24
เป้าหมาย	24
โครงสร้างหลักสูตร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	25
คำอธิบายรายวิชา	29
การพัฒนาหลักสูตร และการวิจัยและพัฒนา.....	31
การพัฒนาหลักสูตร	31
ความหมายของหลักสูตร.....	31
ความสำคัญของหลักสูตร.....	32
องค์ประกอบของหลักสูตร	33
ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร.....	34
รูปแบบและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร	35
การประเมินหลักสูตร	49
จุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร.....	51
รูปแบบการประเมินหลักสูตร	52
การวิจัยและพัฒนา.....	59
ความหมายของการวิจัยและพัฒนา	59
ขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนา.....	60
การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม และแนวทางการพัฒนาหลักสูตร ตามความต้องการของท้องถิ่น.....	62
การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม.....	62
ความหมายของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม.....	63
ขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม	63
กระบวนการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม	65
แนวทางการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น	66
ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ท้องถิ่น	66
การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น	68
ลักษณะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น	72
แนวทางในการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น.....	73

การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ในฐานะภาษาต่างประเทศ.....	74
ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา.....	74
แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา.....	78
พื้นฐานด้านจิตวิทยาที่เป็นหลักในการจัดการเรียนรู้ภาษา.....	79
วิธีสอน.....	80
วิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction).....	81
วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning).....	84
การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ.....	90
ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ.....	91
ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ.....	92
รูปแบบของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ.....	93
ข้อมูลท้องถิ่น จังหวัดราชบุรี กรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่น	
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1.....	95
เป้าหมาย.....	95
จุดเน้น.....	95
ประวัติจังหวัดราชบุรี.....	96
อำเภอสวนผึ้ง.....	98
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	102
งานวิจัยในประเทศ.....	102
งานวิจัยต่างประเทศ.....	103
สรุป.....	104
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	106
ขั้นตอนที่ 1 วิจัย (ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน).....	108
ขั้นตอนที่ 2 พัฒนา (การพัฒนาหลักสูตร).....	117
ขั้นตอนที่ 3 วิจัย (การทดลองใช้หลักสูตร).....	126
ขั้นตอนที่ 4 พัฒนา (ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร).....	129
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	142
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน.....	142

บทที่	หน้า
ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาหลักสูตร	150
ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตร	159
ตอนที่ 4 ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร	163
5 สรุปรูป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	169
สรุปรูปผลการวิจัย	170
อภิปรายผลการวิจัย	171
ข้อเสนอแนะ	178
ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้	178
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	179
รายการอ้างอิง	180
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล การศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐาน	189
ภาคผนวก ข การพัฒนาหลักสูตร	204
ภาคผนวก ค เครื่องมือสำหรับประเมิน	250
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์ค่าคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	274
ภาคผนวก จ บันทึกคะแนนการวัดและการประเมินผล	294
ภาคผนวก ฉ ประมวลผลภาพกิจกรรม	302
ประวัติผู้วิจัย	311

สารบัญญัตินี้

ตารางที่		หน้า
1	โครงสร้างหลักสูตร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.....	25
2	หน่วยการเรียนรู้ รายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	30
3	ตารางสังเคราะห์แนวทางการสร้างหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี.....	47
4	ตารางสังเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี.....	100
5	สรุปวิธีดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน	116
6	สรุปวิธีดำเนินการวิจัยขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร	125
7	แบบแผนการวิจัย.....	126
8	หน่วยการเรียนรู้ หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี.....	127
9	สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร	128
10	เกณฑ์การให้คะแนน แบบประเมินความสามารถด้านภาษาการอ่าน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี.....	133
11	เกณฑ์การให้คะแนน แบบประเมินความสามารถด้านภาษาการพูด โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี.....	134
12	วิเคราะห์ข้อสอบ (ปรนัย).....	138
13	สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร	141
14	โครงสร้างหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี.....	154
15	เกณฑ์การตัดสินผลการเรียน	159
16	ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	163
17	ผลการประเมินความสามารถทางด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี.....	164
18	ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	165

19	ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	166
20	รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์	203
21	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการ โรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน ผู้รู้ในท้องถิ่น เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	275
22	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความต้องการของนักเรียน เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	276
23	ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของหลักสูตรฉบับร่าง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	277
24	ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	281
25	ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบทดสอบ วัดผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	283
26	ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	284
27	ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบประเมิน ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	285
28	ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมิน ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	286
29	ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบประเมิน ความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	287
30	ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมิน ความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	288

31	ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบประเมิน ความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	289
32	ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบประเมิน ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	290
33	ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	291
34	ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี.....	292
35	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	293
36	คะแนนทดสอบวัดผลการเรียนรู้หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี.....	295
37	คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีน	296
38	คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน	297
39	คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน	298
40	คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน	299
41	คะแนนทดสอบวัดผลการเรียนรู้หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	300
42	ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	301

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	14
2	รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (Tyler Model)	36
3	แบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของโอลิวา (Peter F. Oliva)	37
4	แบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของเซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวีส์	38
5	รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบาส (Hida Taba)	41
6	กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของโบแชมป์ (George A. Beauchamp).....	42
7	กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของสังข์ อูทรานันท์.....	44
8	กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของวิชัย วงษ์ใหญ่.....	46
9	ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการศึกษาของไทเลอร์	52
10	รูปแบบการประเมินผลของสแตค	54
11	รูปแบบการประเมินและประเภทการตัดสินใจ.....	56
12	กรอบดำเนินการวิจัย.....	107
13	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบวิเคราะห์เนื้อหา.....	109
14	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม.....	112
15	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์.....	114
16	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง	119
17	แสดงขั้นตอนการสร้างแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้	120
18	แสดงขั้นตอนการสร้างหลักสูตรฉบับร่าง	123
19	แสดงขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้	124

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืนจะต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างทุนของประเทศที่มีอยู่ให้เข้มแข็งและมีพลังเพียงพอในการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะการพัฒนาคนหรือทุนมนุษย์ให้เข้มแข็ง พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงโลกในยุคศตวรรษที่ 21 และการเสริมสร้างปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพของคนทั้งในเชิงสถาบัน ระบบโครงสร้างของสังคมให้เข้มแข็ง สามารถเป็นภูมิคุ้มกันการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ.2555-2559: 39) สอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษาของไทยในทศวรรษที่สอง พ.ศ.2552-พ.ศ.2561 (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552: 14-15) ได้กำหนดคุณภาพคนไทยยุคใหม่ ให้มีนิสัยใฝ่เรียนรู้ สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง และแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มีความสามารถในการสื่อสาร สามารถคิดวิเคราะห์ รู้จักการแก้ปัญหา คิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจิตสาธารณะ มีระเบียบวินัย สามารถทำงานเป็นกลุ่มได้ โดยวางมาตรการให้มีการจัดทำหลักสูตร ที่มีกระบวนการเรียนการสอน เอื้อต่อการพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา สามารถคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหา มีคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เป็นไปตามแนวคิดขององค์การยูเนสโกเรื่องการศึกษาคือขุมทรัพย์ภายใน (Learning: The Treasure Within) ที่กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่เหมาะสมสำหรับคริสต์ศตวรรษที่ 21 ได้เสนอจุดสมดุลการศึกษา (Four Pillars of Education) กล่าวคือ ความสมบูรณ์ของการศึกษาประกอบด้วยเสาหลักการศึกษา 4 ประการ คือ 1. การศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพ (Learning to Know) ได้แก่การเรียนรู้เพื่อรู้ หมายถึง การเรียนเพื่อเตรียมเครื่องมือสำหรับการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต 2. การศึกษาเพื่อพัฒนาสมรรถภาพ (Learning to do) ได้แก่เรียนเพื่อทำได้ สมรรถภาพ คือ ความสามารถในการนำความรู้ มาปฏิบัติให้บรรลุผลตามความมุ่งหวังการเรียนเพื่อให้ทำได้ก็คือการเรียนเพื่อใช้ความรู้ในการทำงาน การประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นผลของการเรียนที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ การศึกษาในศตวรรษที่ 21 ต้องพัฒนาคนให้มีความสามารถหลากหลาย (Personal competence) 3. การศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพ (Learning to live together) ได้แก่การใช้ความรู้ความสามารถเพื่อสังคมส่วนรวม เสาหลักการศึกษา

2 ประการแรกเป็นการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนเก่งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ในประการที่สามนี้เป็นศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ความรู้ความสามารถในการทำประโยชน์แก่ผู้อื่น เป็นการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพด้วยการสร้างสรรค์ประโยชน์ให้แก่สังคม นั่นก็คือการเรียนรู้เพื่อการอยู่ร่วมกันฉันญาติมิตร 4. การศึกษาเพื่อพัฒนามนุษย์ภาพ (Learning to be) ได้แก่การพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ กล่าวคือเมื่อผู้เรียนจบการศึกษาไปแล้วเขาจะต้องเป็นอะไรที่มากกว่าเครื่องจักรในโรงงาน มากกว่าความเป็นแรงงานราคาถูก และมากกว่าความเป็นทรัพยากรมนุษย์หรือสัตว์เศรษฐกิจ นั่นก็คือการศึกษาต้องไม่กดคนให้ต่ำลงมีค่าเพียงทรัพยากรหรือเครื่องจักรชิ้นหนึ่ง แต่ต้องพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เต็มตามศักยภาพในทุกมิติ (สำนักงานพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา, 2555: 1)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2545 ได้กำหนดอย่างชัดเจนถึงความมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาที่ต้องคำนึงถึงการกระจายอำนาจ การมีส่วนร่วม และมุ่งตอบสนองความต้องการของนักเรียนเป็นหลัก ดังนี้ มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ มาตรา 24 การจัดการกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้ จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มาตรา 29 ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนโดยจัดกระบวนการ เรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการ รวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การพัฒนาระหว่างชุมชน ดังนั้น จากสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงและแนวโน้มในอนาคต สะท้อนให้เห็นได้ว่าการศึกษาคือสิ่งสำคัญอย่างมาก จำเป็นต้องเตรียมคนให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงทั้งในระดับโลกและภูมิภาค โดยเฉพาะในประชาคมอาเซียน และการจัดการศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริงนั้นต้องเป็นการจัดการศึกษาที่สอดคล้องเกื้อกูลต่อชีวิตจริง สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมแต่ละท้องถิ่น กระทรวงศึกษาธิการจึงเปิดโอกาสให้สถานศึกษาร่วมกับท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรลักษณะต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพของแต่ละสังคมท้องถิ่น (กรมวิชาการ, 2543: 41) ดังนั้นในการจัดการศึกษาเพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายนั้น จึงมีความจำเป็นที่ต้องมีหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน หลักสูตรจึงเป็นหัวใจของการจัดการศึกษาเป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้สอนจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

และพัฒนาตนเองตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อเป็นการสร้างลักษณะที่ดีของพลเมือง ไปช่วยเหลือในการพัฒนาประเทศ

โลกแห่งโลกาภิวัตน์ (Globalization) ทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนอกเหนือจากภาษาแม่ กลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกคนไม่อาจละเลยได้ เพราะการมีความรู้และความสามารถใช้ภาษาได้มากกว่าหนึ่งภาษา เป็นกุญแจสู่ความสำเร็จของชีวิต ไม่ว่าจะในด้านการศึกษาเล่าเรียน หรือการงานอาชีพ (ศูนย์โลกสัมพันธ์ไทย, 2552) ดังนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีพุทธศักราช 2558 ประชาคมอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ได้มีข้อตกลงให้อาเซียนรวมตัวเป็นชุมชนหรือประชาคมเดียวกันให้สำเร็จ เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและขีดความสามารถการแข่งขันของอาเซียนในเวทีระหว่างประเทศในทุกด้าน รวมถึงความสามารถในการรับมือกับปัญหาใหม่ๆ ในระดับโลกที่ส่งผลกระทบมาถึงภูมิภาคอาเซียน เพื่อเป็นการรองรับการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปีพุทธศักราช 2558 การเตรียมความพร้อมของเด็กไทยในด้านภาษา ตามนโยบายของรัฐบาลไทยในการสนับสนุนให้เด็กไทยเรียนภาษาเพิ่มมากขึ้น ก่อนที่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะเข้ามามีบทบาท ทำให้การเรียนรู้ภาษาต่างๆ ของเด็กไทย กลายเป็นเรื่องที่ได้รับการสนใจเป็นอย่างมาก ซึ่งภาษาที่ได้รับความสนใจเป็นอันดับต้นคือ ภาษาอังกฤษ และภาษาจีน โดยเฉพาะภาษาจีนกลางได้กลายเป็นภาษาที่คนไทยให้ความสนใจและตื่นตัวที่จะเรียนรู้กันมากขึ้น จำนวนคนที่เรียนภาษาจีนมีอัตราการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยผู้เรียนส่วนใหญ่ล้วนมีเป้าหมาย เพื่อต้องการสร้างชื่อได้เปรียบในการสมัครงาน การเติบโตในหน้าที่การงาน และโอกาสในการติดต่อทางธุรกิจ เพราะประเทศจีนเป็นประเทศที่มีบทบาทในโลกมากในขณะนี้

ปัจจุบันประเทศจีนเป็นหนึ่งในประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจของโลก ส่งผลให้ภาษาจีนมีความสำคัญและมีบทบาทมากขึ้นในเวทีโลก โดยภาษาจีนได้รับการกำหนดให้เป็น 1 ใน 6 ภาษาทางการของสหประชาชาติ ผู้เชี่ยวชาญขององค์การสหประชาชาติกล่าวว่า ภาษาจีนจะมีบทบาทในโลกธุรกิจและการค้าขายระหว่างประเทศมากขึ้นเรื่อยๆ โดยมีการคาดการณ์ว่าในปีพุทธศักราช 2563 จะขึ้นมามีบทบาททัดเทียมกับภาษาอังกฤษ ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การค้า และวัฒนธรรมระหว่างไทยกับจีนใน 3 ทศวรรษที่ผ่านมา มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันประเทศจีนเป็นหนึ่งในประเทศคู่ค้าที่สำคัญของไทย และมีความสัมพันธ์ทางการค้ามายาวนาน เมื่อพิจารณาจากข้อมูลด้านมูลค่าการค้าระหว่างไทยกับจีนของกระทรวงพาณิชย์พบว่า นับตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2550 เป็นต้นมา ประเทศจีนได้ก้าวขึ้นมาเป็นคู่ค้าที่มีความสำคัญเป็นอันดับ 2 ของไทยแทนที่สหรัฐอเมริกา และมูลค่าการค้ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาจีนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของไทย ปัจจุบัน

ประเทศไทยมีสถานศึกษาที่เปิดการเรียนการสอนภาษาจีนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการ 500 แห่ง โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) 485 แห่ง มีนักเรียนเรียนภาษาจีนประมาณ 200,000 คน มีการจัดตั้งศูนย์ภาษาจีนในโรงเรียน 31 แห่ง และเปิดเป็นศูนย์ระดับเขตการศึกษา 4 แห่ง ในส่วนของสถานศึกษาสังกัดสำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) และสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (สำนักงาน กศน.) ก็มีการเปิดสอนภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ (สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2555)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นกรอบและทิศทางในการพัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพด้านความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับใช้เป็นเครื่องในการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต อีกทั้งยังเป็นหลักสูตรที่ช่วยส่งเสริมการกระจายอำนาจทางการศึกษาทำให้ท้องถิ่นและสถานศึกษามีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของตนเอง มีแนวคิดและหลักการในการส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมอย่างชัดเจน และเพื่อให้เกิดความสมดุลในการพัฒนาผู้เรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา จึงได้กำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ซึ่งสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นหนึ่งสาระการเรียนรู้ที่ได้กำหนดไว้ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักวิชาการและมาตรฐาน

การศึกษา, 2551: 1) สอดคล้องกับแนวทางยุทธศาสตร์การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืนของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559 (2555: 46) กล่าวถึง ส่งเสริมการใช้และการอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น การใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ควบคู่กับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหลัก รวมทั้งการเรียนรู้ภาษาสากลอื่นที่เหมาะสม และภาษาประเทศเพื่อนบ้าน ตลอดจนการเรียนรู้วัฒนธรรม และสร้างความเข้าใจในวิถีชีวิตของคนในกลุ่มประเทศอาเซียน เพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน

การส่งเสริมพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน ปีพุทธศักราช 2549 กระทรวงศึกษาธิการในขณะนั้น ได้ผลักดันแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ.2549-2553) ซึ่งเป็นแผนดำเนินการ 5 ปีขึ้น แผนยุทธศาสตร์นี้มีเป้าหมายการพัฒนาดังนี้ 1) จัดการเรียนการสอนภาษาจีนในทุกระดับชั้นของการศึกษาในประเทศไทย โดยนักเรียน/นักศึกษาในระบบโรงเรียนทุกคนได้เรียนภาษาจีนอย่างมีคุณภาพและผ่านเกณฑ์มาตรฐานตามสัดส่วน คือเพิ่มขึ้นร้อยละ 20 ในทุกช่วงชั้นเรียน 2) นักศึกษานักศึกษาที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาจีน ประมาณ 4,000 คน ได้รับการพัฒนาให้มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเฉพาะทาง 3) ประชากรวัยแรงงานได้เรียนภาษาจีน และใช้สื่อสารในการประกอบอาชีพจำนวน 100,000 คน แผนนี้มียุทธศาสตร์หลักอยู่ 5 ยุทธศาสตร์ด้วยกัน คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาระบบการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การปรับปรุงและพัฒนาระบบการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ ยุทธศาสตร์ที่ 3 การจัดระบบสนับสนุนวิชาการให้ได้มาตรฐาน ยุทธศาสตร์ที่ 4 การส่งเสริมระบบการศึกษาตามอัธยาศัย ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาจีนให้เชี่ยวชาญในวิชาชีพเฉพาะ (ข่าวออนไลน์ RYT9, 2549)

แม้ว่าปัจจุบันนี้การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยจะได้รับความนิยมมาก แต่ขณะเดียวกันก็ยังคงเผชิญปัญหาอีกมาก ที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ซึ่งเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศจีนที่จัดไว้สำหรับนักศึกษาต่างชาตินั้น พบว่ามีข้อจำกัดที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนในไทยไม่ประสบความสำเร็จ เป็นเพราะการขาดโอกาสในการใช้ภาษาจีนอย่างเพียงพอในการสื่อสาร หรือการฟัง การอ่านหนังสือ ชมภาพยนตร์ อ่านนิตยสารภาษาจีนนั้นมีน้อยมาก ขณะที่เวลาเรียนในชั้นเรียนมีน้อยเกินไป ไม่มีกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาจีนนอกห้องเรียน หลักสูตรการเรียนการสอนที่ไม่แยกวิชาเรียนในทักษะต่างๆ รวมถึงแบบเรียนที่ส่วนใหญ่ใช้แบบฮั่นยฺเหวเจี๋ย (Han Yu Jiao Cheng) เป็นแบบเรียนที่คงเอกลักษณ์ของไวยากรณ์จีนเดิมไว้ทั้งหมด ในแบบเรียนนี้จะสอนทั้งการอ่าน การพูด การฟัง และการเขียนไว้ในชุดเดียว บทเรียนทั้งชุดรวม 100 บทเรียน ซึ่งต้องใช้เวลาในการเรียนนานและต่อเนื่อง แต่การจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยส่วนใหญ่มีระยะเวลาสอน

เพียงสัปดาห์ละครั้ง นอกจากนี้เทคนิคการสอนของครูที่ไม่น่าสนใจ และสุดท้ายคือความตั้งใจของผู้เรียนในไทยที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเท่านักศึกษาที่ไปเรียนภาษาในประเทศจีน ซึ่งส่วนใหญ่ต้องการสื่อสารได้และใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ (ศูนย์โลกสัมพันธ์ไทย, 2552) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ชุน เหล่ย (2550: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนที่เปิดสอนภาษาจีน ระดับช่วงชั้นที่ 3-4 ในจังหวัดนครปฐม พบว่านโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนไม่สอดคล้องกันในแต่ละระดับ นักเรียนขาดความความเข้าใจในการเรียน เนื้อหาไม่มีความเหมาะสมกับนักเรียนตามระดับชั้น และไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ผลการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานหลักสูตรภาษาต่างประเทศ นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ไม่มีการนำสื่อเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ไม่ใช่วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายในการวัดและประเมินผล

นอกจากนี้ผลการวิจัยการศึกษาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ระดับประถม-มัธยมศึกษาของศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2551: บทคัดย่อ) พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีความคิดว่า ภาษาจีนเรียนยากโดยเฉพาะการเขียนตัวอักษรจีน สอดคล้องกับ Li Yang (2554: 3) พบว่า นักเรียนอ่านและเขียนตัวอักษรจีนไม่ได้ ทำให้นักเรียนอ่านข้อสอบไม่ได้ ไม่เข้าใจความหมายของข้อสอบ การเขียนตัวอักษรจีนไม่ได้ทำให้นักเรียนไม่สามารถเขียนคำตอบข้อสอบได้ เช่น ข้อแปลความ ข้อเรียงความ และนักเรียนทั้งเรียนเก่งและไม่เก่งมีความคิดเห็นว่า ตัวอักษรจีนเขียนยาก นักเรียนที่ได้คะแนนสูงมีความคิดเห็นว่า ตัวอักษรจีนเรียนยาก ต้องใช้ความพยายามและความอดทนอย่างสูงจึงจะเรียนได้ นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ มีความคิดเห็นว่า ภาษาจีนเรียนยาก จำคำศัพท์ไม่ได้ อ่านตัวหนังสือไม่ออก เขียนอักษรจีนไม่ได้ จึงขาดความสนใจเรียนภาษาจีน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (ฉบับแก้ไข พุทธศักราช 2545) มาตรา 27 ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ ในวาระหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ และการจัดการศึกษา เพื่อให้พลเมืองมีความเข้าใจความนั้น จะต้องกระทำควบคู่ไปกับการปลูกฝังความภาคภูมิใจในความเป็นชาติอันแสดงออกได้ทางภาษาวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและค่านิยมซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของทั้งในระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น ดังจะเห็นได้จากกรณีที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

หลักการศึกษานโยบายของชาติในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 (สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535: 7) ข้อ 3 ความว่า

“การก้าวทันความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการสมัยใหม่และการรับวัฒนธรรมจากต่างประเทศ หรือจากภายนอกชุมชนจะต้องประสานควบคู่ไปกับการเข้าใจ และตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญา ภาษา และวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นและสังคมไทยเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาความรู้ใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น”

จังหวัดราชบุรีเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคกลางด้านตะวันตก มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนาน มีสภาพภูมิประเทศที่หลากหลาย มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมายทั้งด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และธรรมชาติอันสวยงาม ที่เต็มไปด้วยภูมิปัญญาอันทรงคุณค่าต่อการศึกษา และจังหวัดราชบุรีมีชาวไทยเชื้อสายจีนเป็นกลุ่มชนที่มีบทบาททางเศรษฐกิจต่อเมืองราชบุรีอย่างมาก G.William Skinner ผู้ศึกษาเรื่องราวของชาวจีนในประเทศไทยระบุว่า พุทธศักราช 2450 ตรงกับรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 เป็นช่วงที่ชาวจีนอพยพเข้ามายังดินแดนประเทศไทยมากที่สุด ชาวจีนที่อพยพเข้ามาสามารถแยกออกเป็น 5 กลุ่มตามสำเนียงการพูด ได้แก่ ชาวจีนกลุ่มแต้จิ๋ว จีนแคะ ไทหล่า กวางตุ้ง และฮกเกี้ยน ชาวจีนเหล่านี้กระจายกันอยู่ในเขตอำเภอเมืองราชบุรี อำเภอดำเนินสะดวก อำเภอบ้านโป่ง และอำเภอโพธาราม ทำให้เห็นได้ว่าจังหวัดราชบุรีมีประวัติที่ยาวนานอันเกี่ยวข้องกับระหว่างไทยกับจีน ถ้านักเรียนหรือคนในท้องถิ่นไม่ได้รับรู้เรื่องราวของจังหวัดราชบุรี ละเลยภูมิปัญญาท้องถิ่นอันดีงามนี้ ในอนาคตอาจไม่เหลือเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ไว้ให้ภาคภูมิใจในบ้านเกิดของตนเอง

อำเภอสวนผึ้ง เป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญหนึ่งในสิบอำเภอของจังหวัดราชบุรี ที่ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ปัจจุบันมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจอยู่หลายแห่ง และมีสถานประกอบการมากมาย อาทิเช่น รีสอร์ท ร้านอาหาร ร้านกาแฟ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งมีนักท่องเที่ยวทั้งในประเทศ และต่างประเทศ โดยนักท่องเที่ยวต่างประเศนั้นได้รวมถึงคนจีน หรือคนที่ใช้ภาษาจีน เช่น ชาวไต้หวัน และชาวฮ่องกง ด้วยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ให้กับคนในท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นตามลำดับ ดังนั้นการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาตินี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับคนท้องถิ่น จึงถือเป็นโอกาสที่ดีของนักเรียนที่จะได้พบเจอคนจีนหรือคนที่ใช้ภาษาจีนมากขึ้น สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร สร้างอาชีพให้กับนักเรียนได้ และเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน

โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี มีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนเป็นรายวิชาเพิ่มเติมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6, มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จัดเวลาเรียนสัปดาห์ละ 1 คาบ คาบละ 60 นาที จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน พบว่า ส่วนใหญ่เห็น

ว่าภาษาจีนเป็นภาษาที่ยาก ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน และไม่เห็นถึงความสำคัญของภาษาจีน เพราะคิดว่าเรียนแล้ว ไม่รู้จะไปสื่อสารกับใคร จึงทำให้ไม่ค่อยสนใจอยากเรียน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และนำข้อมูลท้องถิ่นมาบูรณาการสอดแทรก เพื่อเชื่อมโยงให้เห็นถึงความสำคัญของข้อมูลท้องถิ่น ที่คนในท้องถิ่นต้องรู้ เพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับการนำไปใช้ และตรงตามความต้องการของ สถานศึกษา และความต้องการของท้องถิ่น จึงได้พัฒนาหลักสูตรใหม่ขึ้นมา

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและหัวหน้าฝ่ายวิชาการ เมื่อวันที่ 15 กันยายน พ.ศ.2555 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้งมีความคิดเห็นตรงกันถึงความสำคัญและความจำเป็นของการพัฒนา หลักสูตรที่เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นในจังหวัดราชบุรี ในวิชาภาษาจีน เนื่องจากโรงเรียนยังไม่เคยมีการดำเนินการจัดทำหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยเน้นความต้องการและความสนใจ ของนักเรียนเป็นหลัก ดังนั้นเพื่อสนองความต้องการของสถานศึกษา และความต้องการของ นักเรียน ควรที่จะให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่มี วัฒนธรรมเชื่อมโยงกันระหว่างคนไทยกับคนจีน และเพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมที่เป็น มรดกไปยังเยาวชนรุ่นหลังสืบต่อไป ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และมีความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรม ของตนเอง ทำให้นักเรียนตระหนักถึงคุณค่าภูมิปัญญาท้องถิ่น อีกทั้งในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มาตรฐาน ต.2.2 ได้ กล่าวถึง เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับ ภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้สอนของโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง อำเภอสวน ผึ้ง จังหวัดราชบุรี จึงมีความสนใจศึกษาพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นี้ขึ้น โดยใช้แหล่งเรียนรู้และนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ ในการเรียนการสอน ควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านภาษาจีน โดย บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ตอบสนองความต้องการ ความสนใจของนักเรียนและสอดคล้องกับ ชุมชนให้มีคุณภาพดีขึ้นต่อไป

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิดและงานวิจัยต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรดังนี้

แนวคิดการพัฒนาหลักสูตร

แนวคิดการวิจัยและพัฒนา

แนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรของนักวิชาการ และนักการศึกษาได้เสนอแนวคิด ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้ Tyler (1950: 1-2) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรไว้ 4 ขั้นตอน คือ 1) การวางแผนหลักสูตร 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และ 4) การประเมินผล ส่วน Saylor, Alexander and Lewis (1981: 30-39) ได้เสนอขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร สอดคล้องกับแนวคิดของไทเลอร์ ดังนี้ 1) การกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และขอบเขต 2) การออกแบบหลักสูตร 3) การนำหลักสูตรไปใช้ และ 4) การประเมินผลหลักสูตร นอกจากนี้ Oliva (1992: 169) ได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ 17 ขั้นตอน ดังนี้ 1) กำหนดความต้องการจำเป็นของผู้เรียนในแบบต่างๆ ไป 2) กำหนดความต้องการจำเป็นของสังคม 3) เขียนปรัชญาการศึกษาเป็นจุดหมายของการศึกษา 4) กำหนดความต้องการจำเป็นของผู้เรียนในสถานศึกษา 5) กำหนดความต้องการจำเป็นเฉพาะสังคม 6) กำหนดความต้องการจำเป็นที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระวิชา 7) กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสถานศึกษา 8) วัตถุประสงค์ของหลักสูตรสถานศึกษา 9) จัดระบบระเบียบและการนำหลักสูตรไปใช้ 10) กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน 11) กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน 12) เลือกกลยุทธ์การเรียนการสอน 13) เริ่มเลือกเทคนิคการวัดและประเมินผล 14) จัดการเรียนการสอนตามกลยุทธ์ที่เลือกไว้ 15) ตัดสินใจเลือกใช้เทคนิคการวัดและประเมินผล 16) ประเมินการเรียนการสอนและปรับปรุงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง 17) ประเมินหลักสูตรและปรับปรุงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง ส่วนสังด์ อุทรานันท์ (2532: 314-316) ได้เสนอขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรซึ่งมีความสอดคล้องกับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรของ Taba (1962: 12) และ กาญจนา คุณารักษ์ (2540: 309) ไว้ 7 ขั้นตอน คือ 1) จัดตั้งคณะทำงาน 2) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 3) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 4) การคัดเลือกและจัดเนื้อหาสาระ 5) ดำเนินการใช้หลักสูตร 6) ประเมินผล การใช้หลักสูตร และ 7) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร และ Beauchamp (1981: 164) ได้เสนอขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร โดยกำหนดขั้นตอนของการทดลองใช้ การทบทวนการแก้ไข ซึ่งมีกระบวนการที่ประกอบด้วยตัวนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) ผลผลิต (Product)

สำหรับจิตพิสัย เชื้อรัตนพงษ์ (2539: 123-135) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นไว้ ดังนี้ 1) จัดตั้งคณะกรรมการ 2) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 3) กำหนดจุดประสงค์ 4) กำหนดเนื้อหา 5) กำหนดกิจกรรม 6) กำหนดคาบเวลา 7) กำหนดเกณฑ์วัดผลและประเมินผล 8) ทำเอกสารประกอบหลักสูตร 9) ตรวจสอบคุณภาพและทดลองใช้ 10) เสนอขออนุมัติใช้หลักสูตร 11) การนำหลักสูตรไปใช้ และ 13) ประเมินผลหลักสูตร และกรมวิชาการ (2534: 15-21, อ้างถึงใน วิทยา คุ่มฉายา 2554: 9) จะให้ความสนใจในเรื่องการกำหนดความเหมาะสมกับนักเรียน และระดับชั้นของนักเรียนเป็นการนำแนวคิดทางทฤษฎีต่างๆ มาใช้ มีการวิเคราะห์รายวิชา ความเป็นไปได้ในการใช้ และปัจจัยที่ส่งผลต่อกระบวนการเรียนการสอนของหลักสูตรที่สร้างขึ้นใหม่ จึงได้เสนอขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 10 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การสำรวจข้อมูลพื้นฐาน 2) การวิเคราะห์ข้อมูล 3) การกำหนดความเหมาะสมกับนักเรียน 4) กำหนดความเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน 5) กำหนดความคิดรวบยอด 6) การร่างรายวิชา 7) วิเคราะห์ร่างรายวิชา 8) วิเคราะห์ความเป็นไปได้ในกระบวนการเรียนการสอน 9) จัดสร้างปัจจัยเกื้อหนุนการสอน และ 10) นำไปทดลองใช้

นอกจากแนวคิดของนักการศึกษา ที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร โดยระบุขั้นตอนต่างๆ ที่มีความสอดคล้องกับแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน เช่น สุวิจักขณ์ อธิคมกุลชัย (2554: 14-15) ได้พัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง วิศวกรรมวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีกระบวนการ พัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน โดยวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ศึกษาความต้องการของนักเรียน เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และรูปแบบของหลักสูตร ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรจากผู้เกี่ยวข้อง ศึกษาข้อมูลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากเอกสาร และศึกษาข้อมูลท้องถิ่น 2) การพัฒนาหลักสูตร ประกอบด้วย แนวคิด หลักการ จุดหมาย ผลการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ เวลาเรียน แนวทางการกิจกรรมการเรียนรู้ ใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ (Inquiry) 3) การทดลองใช้หลักสูตร โดยมีการทดสอบความรู้เรื่อง วิศวกรรมวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่นกับนักเรียนก่อนการทดลองใช้หลักสูตร จากนั้นนำหลักสูตรที่พัฒนาไปทดลองใช้กับนักเรียน และ 4) การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร โดยประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ในเรื่อง วิศวกรรมวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น ความสามารถในการทำ วิศวกรรมวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น เจตคติทางวิทยาศาสตร์และความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตร ส่วนจรรย์ บัวเข็ม และคณะ (2551: 4-6) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง การผลิตน้ำปลาปรุงรสจากใบกระทอน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ

และเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีกระบวนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานของชุมชน และความต้องการในการจัดทำหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและศึกษาความเหมาะสมของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ขั้นตอนที่ 4 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาตามแนวของ Walter R. Borg and Meredith Damien Gall (1989: 785-795) ประกอบด้วย 10 ขั้นตอนดังนี้ 1) รวบรวมข้อมูลและผลงานวิจัย 2) การวางแผนการวิจัยและพัฒนา 3) การพัฒนารูปแบบของผลิตภัณฑ์เบื้องต้น 4) การทดลองใช้ครั้งที่ 1 (กลุ่มเล็ก) 5) การปรับปรุงผลิตภัณฑ์ ครั้งที่ 1 6) การทดลองใช้ครั้งที่ 2 (กลุ่มใหญ่) 7) การปรับปรุงผลิตภัณฑ์ ครั้งที่ 2 8) การทดลองใช้ ครั้งที่ 3 (ทดสอบภาคสนามขั้นปฏิบัติการ) 9) การปรับปรุงผลิตภัณฑ์ ครั้งที่ 3 (ขั้นสุดท้าย) 10) การนำผลิตภัณฑ์ไปใช้และการเผยแพร่ จากขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนาตามแนวของ Walter R. Borg and Meredith Damien Gall (1989: 785-795) สามารถสรุปได้ว่าการสร้างต้นแบบนวัตกรรม การวิจัยและพัฒนาจะต้องตรวจสอบและปรับปรุงต้นแบบนวัตกรรมอย่างต่อเนื่องในลักษณะของ R and D ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 วิจัย (R_1 : Research) : ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนา (D_1 : Development) : พัฒนา

ขั้นตอนที่ 3 วิจัย (R_2 : Research) : ทดลอง

ขั้นตอนที่ 4 พัฒนา (D_2 : Development) : ประเมินผลและปรับปรุง

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนทฤษฎีตัวควบคุม (The monitor model) ของ Krashen (1981: 89) มีการเรียนรู้ภาษา 2 ลักษณะ คือ 1) แบบธรรมชาติที่เป็นการเรียนรู้ อันเกิดจากการสื่อความหมาย (acquisition) 2) การเรียนรู้ที่เกิดจากการศึกษาลักษณะต่างๆ ของภาษา (learning) และวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) มี 5 ขั้นตอน 1) ขั้นนำ 2) ขั้นนำเสนอ บทเรียน 3) ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ 4) ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ 5) ขั้นฝึกปฏิบัติ อย่างอิสระ และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มี 6 ขั้นตอน 1) ขั้นชี้แจง วัตถุประสงค์ในการเรียน 2) ขั้นให้ข้อมูล 3) ขั้นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม 4) ขั้นให้ความช่วยเหลือกลุ่มใน การทำงานหรือการเรียน 5) ขั้นทดสอบ 6) ขั้นให้การเสริมแรง

จากการศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนรู้ กระบวนการ และรูปแบบการพัฒนาหลักสูตร ตามแนวคิดของนักวิชาการ นักการศึกษา และจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูใน สถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ได้สังเคราะห์กระบวนการ รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ ไทเลอร์, โอลิวา, เซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส, ทาบา, โบแชมป์, สจ๊วต อุทรานันท์ และวิจัย

วงษ์ใหญ่ แนวคิดการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R and D) ของบอร์ก และกอล แนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ทฤษฎีตัวควบคุม (The monitor model) ของ Krashen (1981: 89) และวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มาเป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์, โอลิวา, เซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส, ทาบา, โบแชมป์, สจ๊วต อุทรานันท์ และวิชัย วงษ์ใหญ่ เป็นกระบวนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีขั้นตอนดังนี้ 1) การวางแผนหลักสูตร 2) การพัฒนาหลักสูตร 2.1) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 2.2) การเลือกเนื้อหา 2.3) การจัดเนื้อหาสาระ 3) การทดลองใช้ 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร วิธีการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R and D) ตามแนวคิดของ Walter R. Borg and Meredith Damien Gall (1989: 785-795) ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 วิจัย (R1 : Research) : ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 พัฒนา (D1 : Development) : พัฒนา ขั้นตอนที่ 3 วิจัย (R2 : Research) : ทดลอง ขั้นตอนที่ 4 พัฒนา (D2 : Development) : ประเมินผลและปรับปรุง และแนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ทฤษฎีตัวควบคุม (The monitor model) ของคราเชน (Krashen, 1981: 89) มีการเรียนรู้ภาษา 2 ลักษณะ คือ 1) แบบธรรมชาติที่เป็น การเรียนรู้ อันเกิดจากการสื่อความหมาย (acquisition) 2) การเรียนรู้ที่เกิดจากการศึกษาลักษณะ ต่างๆ ของภาษา (learning) และวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) มี 5 ขั้นตอน 1) ช้่นนำ 2) ช้่นนำเสนอบทเรียน 3) ช้่นฝึกปฏิบัติตามแบบ 4) ช้่นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ 5) ช้่นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มี 6 ขั้นตอน 1) ช้่นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน 2) ช้่นให้ข้อมูล 3) ช้่นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม 4) ช้่นให้ความ ช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียน 5) ช้่นทดสอบ 6) ช้่นให้การเสริมแรง จากรูปแบบการ พัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์, โอลิวา, เซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส, ทาบา, โบแชมป์, สจ๊วต อุทรานันท์ และวิชัย วงษ์ใหญ่ วิธีการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R and D) ของ บอร์ก และกอล และแนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ทฤษฎีตัวควบคุม (The monitor model) ของ Krashen (1981: 89) และวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีความเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์เป็น กรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน โดยศึกษาความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชา เพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้ 1) วิเคราะห์ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียน

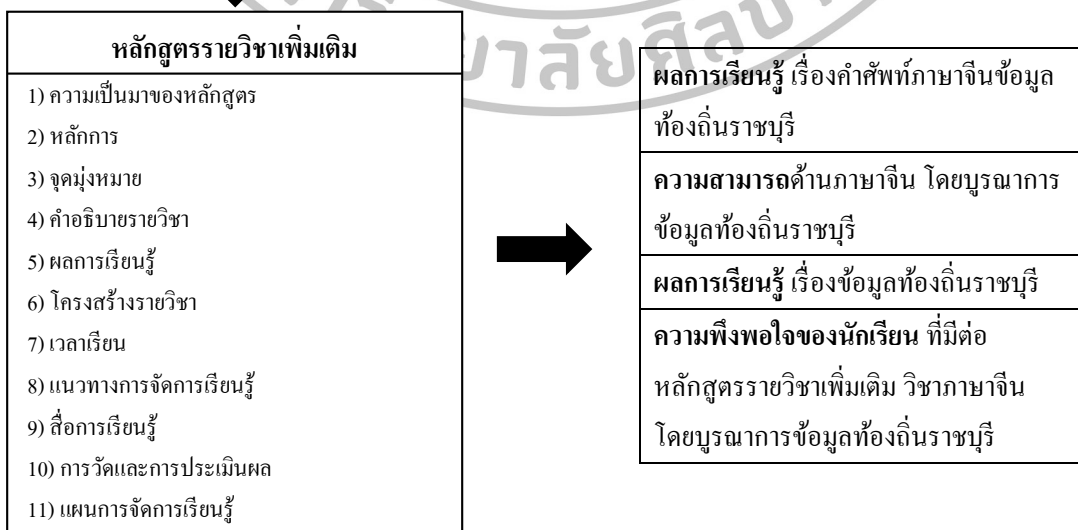
อนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ 2) ศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและ ประเมินผล 3) ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดย บัณฑิตการศึกษาระดับบัณฑิต จากผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการ สอนภาษาจีน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน และผู้รู้ใน ท้องถิ่น และ 4) ศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

2. การพัฒนาหลักสูตร โดยประมวลข้อมูลที่สอดคล้องกับการศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐาน มาพัฒนาเป็นหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมประกอบด้วย 1) ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ 3) จุดมุ่งหมาย 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างรายวิชา 7) เวลาเรียน 8) แนว ทิศทางการจัดการเรียนรู้ 9) สื่อการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) แผนการจัดการเรียนรู้ แล้ว ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน แล้วนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

3. การทดลองใช้หลักสูตร โดยการนำหลักสูตรที่พัฒนาไปทดลองใช้ตามรูปแบบการ จัดการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คน มี การทดสอบระหว่างเรียนด้วยแบบฝึกหัดในแต่ละแผนการเรียนรู้ และทดสอบความรู้หลังการใช้ หลักสูตร

4. การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร โดยประเมินผลผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบัณฑิตการศึกษาระดับบัณฑิต ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชา เพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบัณฑิตการศึกษาระดับบัณฑิต

ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการทำวิจัย ดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

คำถามการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นอย่างไร
2. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีองค์ประกอบอะไรบ้าง
3. การทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นอย่างไร
4. ผลการประเมินหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามข้อต่อไปนี้ มีผลเป็นอย่างไร
 - 4.1 ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับใด
 - 4.2 นักเรียนมีความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับใด
 - 4.3 ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 หรือไม่
 - 4.4 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
3. เพื่อทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
4. เพื่อประเมินผลและปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
 - 4.1 เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

4.2 เพื่อศึกษาความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

4.3 เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

4.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับดี

2. นักเรียนมีความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับดี

3. ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับมากขึ้นไป

ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้งานวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ตำบลป่าหวาย อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียน 48 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ตำบลป่าหวาย อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 24 คน จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

3.2 ตัวแปรตาม ประกอบด้วย

3.2.1 ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

3.2.2 ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

3.2.3 ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

3.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการสอนรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบ่งเป็น 2 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 20 ชั่วโมง รวม 40 ชั่วโมง แต่ครั้งนี้ดำเนินการวิจัยในการทดลองใช้หลักสูตร ในภาคเรียนที่ 1 เป็นเวลา 20 ชั่วโมง ปีการศึกษา 2558 ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 สัปดาห์

5. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ท่องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชมของดีสิบอำเภอ 叻丕府有十县

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งานเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี 愿拼县欢迎你

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ป่าจิมนตส์เสน่ห์แห่งขุนเขา 爱愿拼县

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง ขั้นตอนการสร้างมวลดสาระและประสบการณ์ใหม่ ของโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ในรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่ดำเนินตามขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1.การวางแผนหลักสูตร 2.การพัฒนาหลักสูตร 2.1) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 2.2) การเลือกเนื้อหา 2.3) การจัดเนื้อหาสาระ 3.การทดลองใช้ 4.การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

2. รายวิชาเพิ่มเติม หมายถึง ประมวลความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับรายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นใหม่ ที่พัฒนานักเรียนให้มีความรู้ ทักษะและ เจตคติต่อรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี นอกเหนือจากที่กำหนด

ไว้ในหลักสูตรแกนกลาง สถานศึกษาแต่ละแห่งสามารถเปิดสอนรายวิชาเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับจุดเน้นความต้องการ และความถนัดของนักเรียน หรือความต้องการของท้องถิ่น โดยมีการกำหนดผลการเรียนรู้เป็นเป้าหมายของการพัฒนานักเรียน

3. การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หมายถึง กระบวนการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่ ให้สอดคล้องกับความต้องการของสถานศึกษา หรือความต้องการของนักเรียน โดยจัดการเรียนการสอนให้เข้ากับในสภาพการณ์ปัจจุบัน โดยบูรณาการเนื้อหาสาระท้องถิ่น ภูมิปัญญาในหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมนี้ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ 1) ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ 3) จุดมุ่งหมาย 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างรายวิชา 7) เวลาเรียน 8) แนวทางการจัดการเรียนรู้ 9) สื่อการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) แผนการจัดการเรียนรู้

4. ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หมายถึง ขอบข่ายของเนื้อหาสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น ของเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 ที่ได้กำหนดไว้ให้สอดคล้องกับความต้องการของสถานศึกษา และความต้องการของนักเรียน ในหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับ สภาพทั่วไปของจังหวัดราชบุรี สภาพทั่วไปของอำเภอสวนผึ้ง สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ สถานประกอบการต่างๆ และภูมิปัญญาท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง

5. ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หมายถึง คะแนนด้านความรู้ ความเข้าใจของนักเรียนซึ่งได้จากการบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น โดยทำแบบทดสอบเนื้อหาภาคทฤษฎีเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยแบบทดสอบมีลักษณะแบบปรนัยชนิดจับคู่ (Matching) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. ความสามารถด้านภาษาจีน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการประเมินทักษะด้านภาษาของผู้เรียน 4 ด้าน ดังนี้

6.1) ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หมายถึง คะแนนจากการทดสอบฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้แบบทดสอบฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีวิธีการตรวจให้คะแนน คือ ถูกได้ 1 คะแนน ผิดได้ 0 คะแนน

6.2) ความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หมายถึง คะแนนจากการทดสอบเขียนลำดับขีดคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้แบบทดสอบเขียนลำดับขีด เรื่องคำศัพท์ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีวิธีการตรวจให้คะแนน คือ ถูกได้ 1 คะแนน ผิดได้ 0 คะแนน

6.3) ความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หมายถึง คะแนนจากการทดสอบการอ่านความเรียง เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้แบบทดสอบการอ่านความเรียง เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring rubrics)

6.4) ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หมายถึง คะแนนจากการทดสอบการพูด เรื่องแนะนำตนเองและข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้แบบทดสอบการพูด เรื่องแนะนำตนเองและข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring rubrics)

7. ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หมายถึง คะแนนด้านความรู้ ความเข้าใจ ของนักเรียน ซึ่งได้จากการทำแบบทดสอบเนื้อหาภาคทฤษฎีเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยแบบทดสอบมีลักษณะแบบปรนัยเลือกตอบ (Multiple Choices test) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

8. ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ในด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ประเมิน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน แบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) และการเขียนบรรยายความรู้สึก โดยใช้กระดาษ Post it

9. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ตำบลป่าหาวาย อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง มีหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับท้องถิ่น พร้อมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของโรงเรียน

2. นักเรียนมีความรู้ในเรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

3. เป็นแนวทางสำหรับครูในการพัฒนาหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้เสนอเนื้อหาสาระสำคัญของแนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วยหัวข้อดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การพัฒนาหลักสูตร และการวิจัยและพัฒนา
3. การหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม และแนวทางการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น
4. การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ในฐานะภาษาต่างประเทศ
5. การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
6. กรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่น เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และ
หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมีความรู้ และทักษะพื้นฐานรวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษา ต่อการประกอบอาชีพและ

การศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีหลักการที่สำคัญดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษา สำหรับการศึกษาในระบบทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเองมีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถ ในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัยและรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนา

สิ่งแวดล้อมมีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะสำคัญ 5 ประการดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคมรวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม แสวงความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีในด้านต่างๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ความหมายของคุณลักษณะอันพึงประสงค์

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ หมายถึง ลักษณะที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน อันเป็นคุณลักษณะที่สังคมต้องการในด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม จิตสำนึก สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งในฐานะพลเมืองไทยและพลโลก (กลุ่มส่งเสริมการเรียนการสอนและประเมินผล สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2548: 2) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ 8 ประการ ได้แก่ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย มีจิตสาธารณะ

แนวปฏิบัติในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ทั้ง 8 ประการ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทย และพลโลก ในการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ จำเป็นต้องอาศัยการบริหารจัดการและการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่าย ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา คณะกรรมการสถานศึกษา ครูผู้สอน ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และชุมชนต้องร่วมมือกันปลูกฝังคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง จึงต้องพิจารณาถึงกิจกรรมต่างๆ ที่สถานศึกษากำหนดให้จัดขึ้น แล้วส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งอาจดำเนินการพัฒนาด้วยวิธีการต่างๆ ดังนี้

1. บูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระ
2. จัดในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
3. จัดโครงการเพื่อพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์
4. ปลูกฝังคุณลักษณะอันพึงประสงค์โดยสอดแทรกในกิจวัตรประจำวัน

แนวปฏิบัติในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์นั้น สามารถพัฒนาได้ โดยการนำคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตัวชี้วัด และพฤติกรรมบ่งชี้ที่วิเคราะห์ไว้ไปบูรณาการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โครงการต่างๆ และกิจวัตรประจำวันของผู้เรียน

แนวปฏิบัติในการวัดและประเมินผลคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน สถานศึกษาสามารถคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดขึ้น รวมทั้งคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่สถานศึกษาอาจกำหนดขึ้นเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับ

วิสัยทัศน์ของสถานศึกษา สภาพปัญหาความต้องการหรือความจำเป็นของชุมชนมาพัฒนาผู้เรียน ตลอดปีการศึกษา

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้นำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาเป็นหลักสูตรแกนกลางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ การปฏิบัติ และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยโรงเรียนได้เพิ่มองค์ความรู้จากมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดมาบูรณาการกับสภาพปัญหาของชุมชน ท้องถิ่น ประเทศชาติ สถานการณ์ปัจจุบัน และวิถีชีวิต ภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง เต็มตามศักยภาพผู้เรียนทำกิจกรรมโดยฝึกปฏิบัติจริง อันจะนำไปสู่การค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเองได้อย่างแท้จริง โดยกระบวนการดังกล่าวได้รับความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของชุมชน ผู้ปกครอง และองค์กรท้องถิ่น รวมทั้งคณะกรรมการสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง

วิสัยทัศน์ (VISION)

โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง เป็นโรงเรียนปฏิรูปการศึกษา พัฒนาระบบการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยี นักเรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทย ใส่ใจสิ่งแวดล้อม น้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

พันธกิจ (MISSION)

1. จัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สามารถคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ และมีวิจารณญาณ
2. จัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ให้มีทักษะในการดำรงชีวิตและความมั่นใจในตนเอง โดยให้ชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณี

3. สร้างเสริมบรรยากาศในโรงเรียนให้เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้

เป้าหมาย (GOAL)

1. ผู้เรียนสามารถใช้เทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสารในการแสวงหาความรู้ พร้อมทั้งนำความรู้ไปใช้ในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ
2. ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และเห็นคุณค่าของความเป็นไทย

3. ครูมีทักษะวิชาชีพในการพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียน ใฝ่ใจดูแลช่วยเหลือ
นักเรียน
4. โรงเรียนใช้ข้อมูลสารสนเทศและการสื่อสารเป็นฐานในการพัฒนาโรงเรียนทั้ง
ระบบ
5. โรงเรียนมีบรรยากาศสิ่งแวดล้อมที่ดี และใช้เป็นแหล่งเรียนรู้ร่วมกันของโรงเรียน
กับชุมชน

โครงสร้างหลักสูตร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 1 โครงสร้างหลักสูตร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

รายวิชา / กิจกรรม	เวลาเรียน (ชม./ปี)
รายวิชาพื้นฐาน	840
ท16101 ภาษาไทย	160
ค16101 คณิตศาสตร์	160
ว16101 วิทยาศาสตร์	80
ส16101 สังคมศึกษา	80
ส16102 ประวัติศาสตร์	40
พ16101 สุขศึกษาและพลศึกษา	80
ศ16101 ศิลปะ	80
ง16101 การงานอาชีพและเทคโนโลยี	80
อ16101 ภาษาอังกฤษ	80
รายวิชาเพิ่มเติม	80
จ16201 ภาษาจีน	40
กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	120
กิจกรรมแนะแนว	40
กิจกรรมนักเรียน	
ลูกเสือ / เนตรนารี / ยุวกาชาด	40
ชมรม / ชุมนุม	30
กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์	10
รวมเวลาเรียนทั้งหมด	1,000

จากตารางโครงสร้างหลักสูตร จ16201 ภาษาจีน เป็นรายวิชาเพิ่มเติมที่โรงเรียนได้
จัดทำขึ้นไว้แล้ว เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เวลาเรียน
จัดไว้ 40 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง รวม 40 ชั่วโมง แล้วนำมาพัฒนาเป็นหลักสูตรใหม่ คือ

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จัดเป็นรายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเพื่อสอดคล้องกับชุมชน ท้องถิ่น ความต้องการของผู้เรียน สภาพสังคม ทักษะการสื่อสาร สมรรถนะสำคัญ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ เน้นบูรณาการอย่างสมดุลทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์ สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในครั้งนี้ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมเรียนรู้ จำนวน 20 ชั่วโมง

ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครองมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับบาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วย สาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการ เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า
2. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่ายๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียน แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ
3. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แพนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว
4. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
5. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย
6. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน
7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา
8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ
9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง พูด อ่าน เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

10. ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551: 1-4)

คำอธิบายรายวิชา

จ16202 ภาษาจีน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 40 ชั่วโมง

ศึกษาหลักการอ่านออกเสียง คำ กลุ่มคำ ประโยคและข้อความสั้นๆ หลักการเขียนตัวอักษรจีน คำศัพท์ ประโยค เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี ลักษณะทั่วไป ที่ตั้ง แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ภูมิปัญญาท้องถิ่นอันดิงาม ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน คำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย ความเหมือนหรือความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาจีนกับภาษาไทย และคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใกล้ตัว

โดยใช้กระบวนการทางภาษา คือ ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว และเรื่องราวในท้องถิ่น ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มีเจตคติที่ดี เห็นประโยชน์และคุณค่าของการเรียนภาษาจีน และเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในบ้านเกิดของตนเอง ร่วมมือกันอนุรักษ์ และเผยแพร่ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ และภูมิปัญญาท้องถิ่น ของจังหวัดราชบุรี กล้าแสดงออกและใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล สถานการณ์

ผลการเรียนรู้

1. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี
2. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
3. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ หลักการเขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง

5. เพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

6. เพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของมรดกและวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจและความผูกพันต่อท้องถิ่น

7. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ได้จากการเรียน ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างเหมาะสม

8. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีน

ตารางที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ รายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

หน่วยที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	เวลาที่ใช้สอน (ชั่วโมง)	หมายเหตุ
1	ท่องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府	4	ภาคเรียนที่ 1
2	ชมของศิลป์อำเภอ 叻丕府有十县	6	
3	งามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี 愿拼县欢迎你	4	
4	ป่าจิมนัสเสน่ห์แห่งขุนเขา 爱愿拼县	6	
	รวม	20	
5	สุดเหวี่ยงเขากระโจม 愿拼县真漂亮	4	ภาคเรียนที่ 2
6	สืบสานมรดกต้นผึ้ง 保护我的家	5	
7	ธารบ่อคิ่งน้ำใส 轻轻地泡温泉	5	
8	น้ำชื่นใจสับปะรด 甜蜜的菠萝	6	
	รวม	20	

จากตารางที่ 2 เวลาที่ใช้ในการสอนรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบ่งเป็น 2 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 20 ชั่วโมง รวม 40 ชั่วโมง โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในครั้งนี้ได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-4 ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามเวลาของโครงสร้างรายวิชา ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 20 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 สัปดาห์ รวม 20 ชั่วโมง

การพัฒนาหลักสูตร และการวิจัยและพัฒนา

การพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรเป็นเครื่องมือสำคัญในการกำหนดแนวทางการจัดการศึกษา เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นแนวทางในการจัดมวลงประสพการณั้ให้กับผู้เรียน หลักสูตรที่ดีจะต้องมีความชัดเจน ยืดหยุ่น เหมาะสมกับผู้เรียนและสังคม ซึ่งจะทำให้การนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียน การสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ ทักษะ เจตคติ และ คุณธรรมบนพื้นฐานที่คิงามในการดำรงชีวิต และสร้างลักษณะที่ดีของพลเมือง เพื่อพัฒนาประเทศ ให้ก้าวหน้าต่อไป

ความหมายของหลักสูตร

คำว่า หลักสูตร หรือภาษาอังกฤษว่า curriculum โดยมาจากรากศัพท์ว่า “currere” ซึ่ง หมายถึง “the course to run” หรือเส้นทางสำหรับวิ่ง และ curriculum หมายถึง “a racecourse of subject matter to be mastered” Zais (1976) การที่เปรียบเทียบหลักสูตรกับสนาม หรือเส้นทางที่ใช้ วิ่งแข่งอาจเนื่องมาจากการที่ผู้เรียนจะต้องฝ่าฝืนความยากของวิชาหรือประสพการณั้การเรียนรู้ ตามลำดับขั้นที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เช่นเดียวกับนักวิ่งที่ต้องวิ่งแข่งและฝ่าฝืนอุปสรรคไปสู่ชัยชนะและความสำเร็จให้ได้ (บุญเลี้ยง ทุมทอง 2553: 5, อ้างถึงใน วิทยา คุ่มฉายา 2555: 20) Taba (1962: 10) และ Saylor and Alexander (1974: 6) กล่าวสอดคล้องกันว่า หลักสูตร หมายถึง แผน การเรียนรู้ที่ประกอบด้วยจุดหมายหรือวัตถุประสงค์ การเลือกและการจัดเนื้อหา วิธีการจัดการเรียน การสอน และการประเมินผล สำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนเพื่อบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ โดยมีโรงเรียนเป็นผู้รับผิดชอบ สอดคล้องกับราชบัณฑิตยสถาน (2546: 1272) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึงประมวลวิชาและกิจกรรมต่างๆ ที่กำหนดไว้ในสถานศึกษา เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่าง หนึ่ง ส่วน Bobbitt (1918: 42) และ Good (1973: 157) กล่าวสอดคล้องกันว่า หลักสูตร หมายถึง รายวิชาหรือเนื้อหาที่จัดเตรียม ไว้ให้ผู้เรียนในระดับการศึกษาใดระดับหนึ่งเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนา ความรู้ ความสามารถ เปลี่ยนเจตคติ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ Wheeler (1974: 11) และ Crow (1980: 250) กล่าวสอดคล้องกันว่า หลักสูตรหมายถึงประสพการณั้ที่โรงเรียนหรือสถานศึกษา จัดให้นักเรียนหรือที่นักเรียนได้รับทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนได้มีพัฒนา การด้านร่างกาย สังคม ปัญญาและจิตใจ สอดคล้องกับ วิชัย ประสิทธิ์วุฒิวณิช (2542: 81) และมา เรียม นิลพันธุ์ (2543: 6) ให้ความหมายหลักสูตรสรุปได้ว่า หลักสูตรหมายถึง มวลงประสพการณั้ที่ จัดให้ผู้เรียนโดยการจัดทำเป็นเอกสาร โครงการ แผนหรือข้อกำหนดที่เรียกว่า “หนังสือหลักสูตร ” อันประกอบด้วย หลักการ จุดหมาย โครงสร้าง กิจกรรม และวัสดุอุปกรณ์ในการจัดการเรียน การสอน และมีการอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ ไว้ในเอกสารเล่มอื่นๆ ที่เรียกว่า

“เอกสารประกอบหลักสูตร ” เพื่อใช้เป็นแนวทางพัฒนาผู้เรียน แต่ละคนให้เกิดความรู้ ความสามารถ ไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตนซึ่งช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ไปสู่การปฏิบัติในการเรียนรู้ ด้วยตนเอง รู้จักตนเองสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ส่วน Beauchamp (1981: 61-62) กล่าวถึงความหมายของหลักสูตร มีอยู่ด้วยกัน 3 สถานะ คือ 1) ความหมายของหลักสูตรในขอบเขต ของศาสตร์สาขาวิชาหนึ่ง ซึ่งศึกษาถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตร วิธีการใช้หลักสูตรและวิธีการ ประเมินหลักสูตร 2) ความหมายของหลักสูตรในขอบเขตของข้อกำหนดเกี่ยวกับการเรียนที่เขียน ขึ้นอย่างเป็นทางการซึ่งตามความหมายนี้จะหมายถึงเอกสารซึ่งเขียนขึ้นอย่างเป็นทางการซึ่งใน เอกสารประกอบด้วยรายละเอียด จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหา สาระและกิจกรรมการเรียนการสอน ข้อกำหนดเกี่ยวกับการวัดผลประเมินผลการเรียน รวมทั้ง กำหนดเวลาสำหรับการเรียนการสอนด้วย และ 3) ความหมายของหลักสูตร ในขอบเขตของระบบ การทำงานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร ซึ่งหมายถึงกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร ได้แก่การจัด บุคลากร กระบวนการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการใช้หลักสูตร กระบวนการประเมินผลต่างๆ ที่ เกิดขึ้นเกี่ยวกับหลักสูตร เป็นการมองที่เน้นกระบวนการและผลผลิตจากกระบวนการนั้นๆ

จากความหมายของหลักสูตรข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตรหมายถึง รายวิชา เนื้อหา แผนการเรียนรู้อ หรือมวลประสพการณ์ ที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาของสถานศึกษาเพื่อใช้เป็น แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และ มีพัฒนาการความรู้อย่างเป็นระบบ ตามศักยภาพทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์ และ สามารถดำรงชีวิตในสังคมโลกได้อย่างมีความสุข

ความสำคัญของหลักสูตร

หลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาในทุกระดับ เพราะหลักสูตรจะเป็น ตัวกำหนดทิศทางของการจัดการศึกษา ซึ่งมาเรียม นิลพันธุ์ (2543: 6) ได้ให้ความสำคัญของ หลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะทำให้ความมุ่งหมายในการจัดการศึกษาบรรลุ สมความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ เพราะหลักสูตรมีความสำคัญในการช่วยพัฒนาบุคคล ในทุกๆ ด้าน กล่าวคือ ผู้เรียนอยู่ในวัยที่กำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต หลักสูตรมีความสำคัญ ต่อการพัฒนาสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ เพราะผู้ทำการพัฒนาหลักสูตรสามารถที่จะกำหนด จุดมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรเพื่อวางรากฐานทางความคิด และความประพฤติของผู้เรียนให้มีคุณภาพ มีความสำนึกในสิทธิและหน้าที่ของพลเมืองที่ดี ทำให้ผู้เรียนเจริญเติบโตเป็น สมาชิกที่ดีของสังคม หลักสูตรจะช่วยให้ผู้เรียนได้ค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ของตนเองตลอดจนสามารถกำหนดแนวทางในการประกอบอาชีพตามที่ตนถนัด หลักสูตรจึง เปรียบเสมือนหางเสือเรือที่คอยบังคับหรือกำหนดทิศทางในการเรียนการสอนให้เป็นที่ไปตามความ

มุ่งหมายของการศึกษาหลักสูตรทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงได้ เพราะเมื่อประเทศชาติต้องการที่จะสร้างคุณลักษณะของประชาชนในชาติให้เป็นอย่างไรรัฐบาลก็สามารถจะกำหนดจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาที่จะพัฒนาและสร้างสรรค์ให้เยาวชนเป็นไปตามจุดหมายของชาติได้ ส่วนธำรง บัวศรี (2532: 6) และใจทิพย์ เชื้อรัตน์พงศ์ (2539: 11) กล่าวสอดคล้องกันว่า หลักสูตร คือ สิ่งที่น่าเอาความมุ่งหมาย และนโยบายการศึกษาไปแปลงเป็นการกระทำขั้นพื้นฐานในโรงเรียนเพื่อเป็นเครื่องชี้นำทางให้ครูใช้ในการจัดการจัดความรู้และประสบการณ์ให้แก่แก่นักเรียนและแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนนั้นมีความมุ่งหมายในการให้การศึกษาแก่เด็กอย่างไร สิ่งต่างๆ ที่ประมวลไว้ในหลักสูตรเป็นเสมือนแนวทางในการจัดการศึกษาที่จัดให้เด็กเน้นหนักไปในทิศทางใด มีผลต่อตัวเด็กและสังคมมากน้อยเพียง และหรืออาจกล่าวได้ว่าหลักสูตรคือหัวใจของการศึกษา เป็นเครื่องชี้ถึงความเจริญของชาติ ถ้าประเทศใดมีหลักสูตรที่เหมาะสม ทันสมัยและมีประสิทธิภาพคนในประเทศนั้นก็ย่อมมีความรู้และศักยภาพในการพัฒนาประเทศได้เต็มที่ และสุนีย์ ภูพันธ์ (2546: 16) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นเครื่องมือกำหนดว่าเนื้อหาวิชาอะไรบ้างที่จะช่วยให้เด็กมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างราบรื่น เป็นพลเมืองที่ดีของประเทศและบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม

จากความสำคัญของหลักสูตรข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตรมีความสำคัญในการจัดการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เปรียบเสมือนหางเสือเรือที่คอยบังคับ กำหนดทิศทางในการเรียนการสอนให้ เป็นไปตามความมุ่งหมายของการศึกษา เพื่อจะช่วยพัฒนาศักยภาพให้นักเรียนมีคุณภาพ และประสิทธิภาพ ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาที่ได้กำหนดไว้

องค์ประกอบของหลักสูตร

องค์ประกอบของหลักสูตรเป็นสิ่งที่สำคัญที่ควรนำมาพิจารณาเพราะหลักสูตรเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน การประเมินผล และการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตร โดยมีแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตร ดังนี้ Tyler (1950) และ Taba (1962: 425) กล่าวสอดคล้องกันว่า หลักสูตรนั้นควรประกอบด้วยจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์รายวิชา เนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล วิชัย ประสิทธิ์วุฒิวณิช (2542: 50-52) สุนีย์ ภูพันธ์ (2546: 18-19) และอารีย์ พรหมเล็ก (2547: 37) กล่าวสอดคล้องกันว่า หลักสูตรประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 อย่าง ได้แก่ 1) จุดมุ่งหมายและจุดประสงค์ (Aims and Objectives) 2) เนื้อหาสาระและประสบการณ์ (Contents and Experiences) 3) การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) และ 4) การประเมินผล (Evaluation) ซึ่งเป็นวัฏจักรที่หมุนเวียนโดยไม่จบสิ้น และแต่ละวัฏจักรจะมีเวลานานหลายปีและมีความเกี่ยวข้องกับบุคลากรหลายฝ่าย หลายคน สำหรับ Kerr (1989: 16-17), อ่างถึงใน สาลินี อุดมผล (2542: 19) ได้กำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ 4 อย่าง คือ 1) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 2) เนื้อหาความรู้ 3) ประสบการณ์การเรียน 4) การประเมินผล

ส่วนสังัด อุทรานันท์ (2532: 244) กล่าวว่าควรแบ่งหลักสูตรออกเป็น 7 ส่วนประกอบ ดังนี้ คือ 1) เหตุผลและความจำเป็นของหลักสูตร 2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 3) เนื้อหาสาระและประสบการณ์ 4) การเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน 5) การเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิชาในชุมชน 6) การประเมินผล 7) การเสนอแนะเกี่ยวกับการช่วยเหลือและส่งเสริมผู้เรียน สอดคล้องกับธารง บัวศรี (2532: 7-8) ได้กำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ 6 ประการ คือ 1) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 2) จุดประสงค์ของการเรียนการสอน 3) เนื้อหาสาระและประสบการณ์ 4) ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน 5) วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน และ 6) การประเมินผล

จากองค์ประกอบของหลักสูตรข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตรต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่ 1) จุดมุ่งหมาย (Aims) 2) เนื้อหาวิชาและประสบการณ์ (Subject matter and Experiences) 3) กิจกรรมการเรียนการสอน (Activities) และ 4) การประเมินผล (Evaluation) เพื่อให้หลักสูตรเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล องค์ประกอบของหลักสูตรทั้ง 4 ประการนี้จะต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยง และต่อเนื่องกันอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากการกำหนดจุดมุ่งหมาย โดยพิจารณาว่าการศึกษาในแต่ละระดับควรเป็นไปเพื่ออะไร นักเรียนที่จะสำเร็จตามหลักสูตรนั้นควรมีคุณสมบัติอย่างไร เนื้อหาและประสบการณ์ใดที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ กิจกรรมการเรียนการสอนควรเป็นไปในรูปแบบใด และปฏิบัติอย่างไร สุดท้ายจึงทำการประเมินผลว่าหลักสูตรมีบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่

ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

หลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการศึกษา เพราะเป็นสิ่งที่กำหนดแนวทางการปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หลักสูตรที่ดีต้องมีการพัฒนาอยู่เสมอ เพื่อให้มีเนื้อหาสาระทันกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี และการเมือง

สังัด อุทรานันท์ (2532: 30) Saylor and Alexander (1974: 7) และ Carter V. Good (1973: 157-158) กล่าวสอดคล้องกันว่า การพัฒนาหลักสูตรเกิดได้ 2 ลักษณะ คือ หลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือสมบูรณ์ขึ้น กับการสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยไม่มีหลักสูตรเดิมเป็นพื้นฐาน เลย ส่วน Tabá กล่าวว่าการพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงปรับปรุงหลักสูตรอันเดิมให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ทั้งในด้านการวางจุดมุ่งหมาย การจัดเนื้อหาวิชา การเรียนการสอน การวัดผล ประเมินผล และอื่นๆ เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายอันใหม่ที่วางไว้ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบหรือเปลี่ยนแปลงทั้งหมด ตั้งแต่จุดมุ่งหมายและวิธีการ และการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้จะมีผลกระทบกระเทือนทางด้านความคิดและความรู้สึกนึกคิดของผู้ที่

เกี่ยวข้องกับทุกฝ่าย ส่วนการปรับปรุงหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเพียงบางส่วนโดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวคิดพื้นฐาน หรือรูปแบบของหลักสูตร

จากความหมายของการพัฒนาหลักสูตรข้างต้น สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสร้างมวลสาระและประสบการณ์ใหม่ ของโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ในรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่ดำเนินตามขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1. การวางแผนหลักสูตร 2. การพัฒนาหลักสูตร 2.1) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 2.2) การเลือกเนื้อหา 2.3) การจัดเนื้อหาสาระ 3. การทดลองใช้ 4. การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

รูปแบบและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร

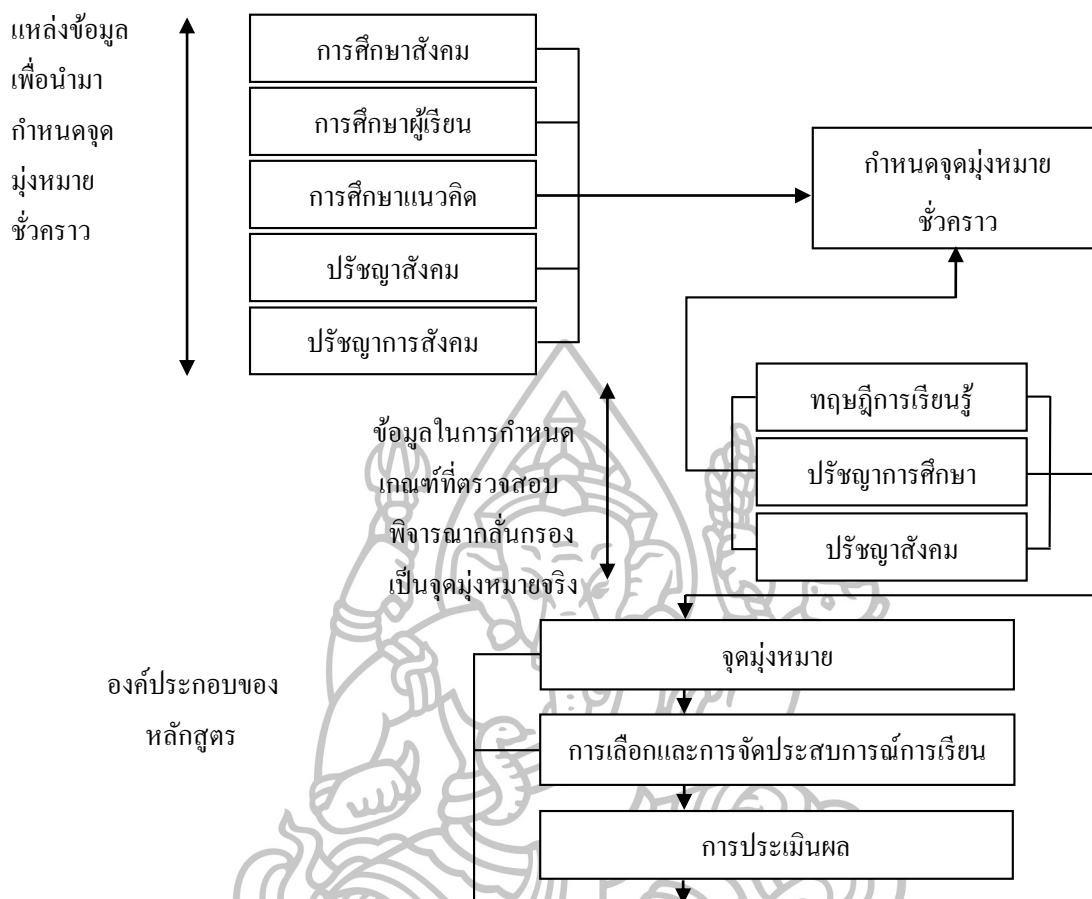
การพัฒนาหลักสูตร มีรูปแบบหลายรูปแบบ และหลายขั้นตอน รูปแบบในการพัฒนาหลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็น เนื่องจากรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรจะเป็นแนวทางให้การพัฒนาหลักสูตรดำเนินไปอย่างมีแบบแผน การนำรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรมาใช้จะต้องมีการเลือกหรือปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของสภาพแวดล้อมนั้นๆ และความต้องการของผู้เรียน โดยแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรนั้น มีหลายรูปแบบ ได้แก่

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์

Tyler (1950: 1-2) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นต้นแบบที่มีนักการศึกษาหลายท่านนำไปประยุกต์ปรับปรุง โดยแนวคิดของไทเลอร์จะมุ่งให้ความสำคัญเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการจัดประสบการณ์ ประสิทธิภาพของประสบการณ์ และการประเมินผลตามจุดมุ่งหมายการศึกษาที่กำหนดไว้ ไทเลอร์ได้วางแบบโครงสร้างของหลักสูตร แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร และการสอนว่าต้องตอบคำถามพื้นฐานที่สำคัญ 4 ประการ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทางการศึกษา (Educational Purpose) อะไรบ้างที่โรงเรียนต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้
2. ประสบการณ์ทางการศึกษา (Educational Experiences) อะไรบ้างที่โรงเรียนจะต้องจัดให้เพื่อช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมาย
3. จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอย่างไรจึงจะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ
4. ประเมินประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างไรจึงจะทราบได้ว่าผู้เรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายทางการศึกษา

ไทเลอร์เน้นว่าคำถามทั้ง 4 ข้อนี้จะต้องเรียงลำดับจากข้อ 1 ไปยังข้อ 4 เพราะฉะนั้นการตั้งจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เมื่อกำหนดเป็นรูปแบบในการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ สามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ ดังแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (Tyler Model)

ที่มา : Ralph W. Tyler, **The step of Curriculum Development**, accessed 9 January 2006.

Available from www.triangle.co.uk/pdf/validate.asp?

จากรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (Tyler อ้างถึงใน อารี สัตถหวิ, 2523: 14) กล่าวว่า ไทเลอร์มีปรัชญาหรือแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรคือ การมุ่งเน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงตัวผู้เรียน (Learner can be change) ไม่ใช่พยายามจะไปเปลี่ยนแปลงสังคม พยายามศึกษาข้อมูลต่าง ๆ นำมาประกอบในการพิจารณาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรให้ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

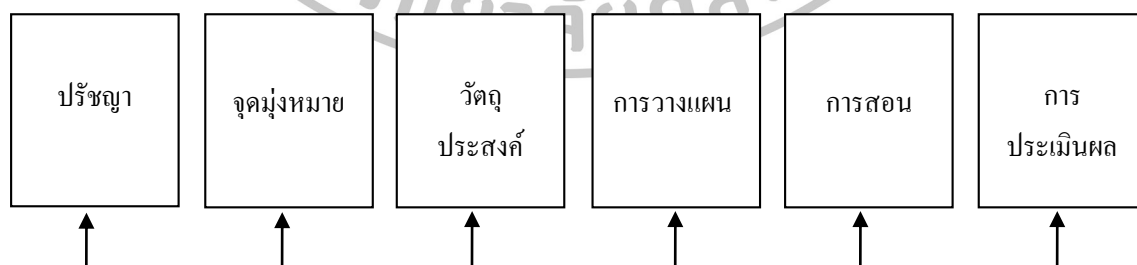
แบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของโอลิวา

แบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของ โอลิวามีความสัมพันธ์อย่างละเอียดครอบคลุมกระบวนการพัฒนาหลักสูตรตั้งแต่ต้นจนจบทั้ง 17 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดความต้องการจำเป็นของผู้เรียนในแบบต่างๆ ไป
2. กำหนดความต้องการจำเป็นของสังคม

3. เขียนปรัชญาการศึกษาเป็นจุดหมายของการศึกษา
4. กำหนดความต้องการจำเป็นของผู้เรียนในสถานศึกษา
5. กำหนดความต้องการจำเป็นเฉพาะสังคม
6. กำหนดความต้องการจำเป็นที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระวิชา
7. กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสถานศึกษา
8. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรสถานศึกษา
9. จัดระบบระเบียบและการนำหลักสูตรไปใช้
10. กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน
11. กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน
12. เลือกกลยุทธ์การเรียนการสอน
13. เริ่มเลือกเทคนิคการวัดและประเมินผล
14. จัดการเรียนการสอนตามกลยุทธ์ที่เลือกไว้
15. ตัดสินใจเลือกใช้เทคนิคการวัดและประเมินผล
16. ประเมินการเรียนการสอนและปรับปรุงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง
17. ประเมินหลักสูตรและปรับปรุงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบที่เป็นสาระสำคัญที่อธิบายถึงรายละเอียดแบบจำลองของโอลิวานักวางแผนหลักสูตรต้องทำความเข้าใจแต่ละขั้น โดยตลอดจากแหล่งข้อมูลพื้นฐานการพัฒนาหลักสูตรถึงการประเมินหลักสูตร ดังแผนภูมิที่ 3 ดังนี้

แผนภูมิที่ 3 แบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของ Peter F. Oliva

ที่มา : Henson. (2001: 149), อ้างถึงใน สุเทพ อ่วมเจริญ, การพัฒนาหลักสูตร: ทฤษฎีและการปฏิบัติ (นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์, 2555), 15-16.

แบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของเซลเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส

Saylor J.G, Alexander. W.M. and Lewis Arthur J (1981: 24) นำเสนอแบบจำลองในการพัฒนาหลักสูตร ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ภายใต้แนวคิดของการวางแผนให้โอกาสในการเรียนรู้เพื่อการบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา และวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้อง สำหรับประชากร ที่ให้บริการโดยโรงเรียน ทั้งนี้ไม่ได้เป็นผลเพียงจากกระดาษแผ่นเดียว หากแต่ประกอบด้วยหลายแผนงานที่เป็นรายละเอียดของหลักสูตร

จุดหมาย วัตถุประสงค์และขอบข่ายที่ต้องการพัฒนา

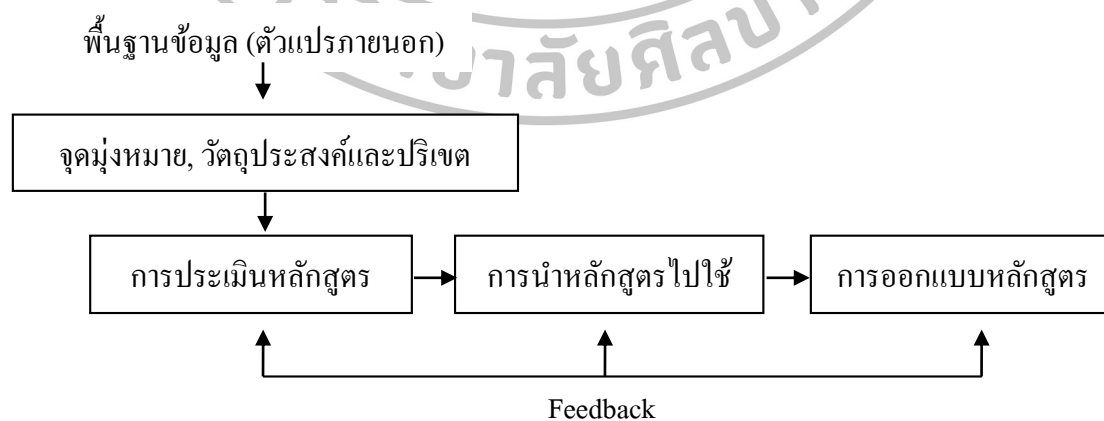
แบบจำลองแสดงนัยของการวางแผนหลักสูตรเริ่มต้นด้วยการกำหนดจุดหมาย (Goal) สำคัญๆ ของหลักสูตร และระบุวัตถุประสงค์ (objectives) ของหลักสูตร ที่ต้องการให้ประสบความสำเร็จ ทั้งนี้จุดหมายของหลักสูตรต้องครอบคลุมปริเขต (Domain) ของหลักสูตรที่ต้องการพัฒนา

จุดหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรถูกเลือกหลังจากพิจารณาตัวแปรภายนอก อาทิ ผลการศึกษา จากการวิจัยทางการศึกษา การรับรองมาตรฐาน ความเห็นของกลุ่มสังคมและอื่นๆ

การออกแบบหลักสูตร

เมื่อกำหนดจุดหมาย วัตถุประสงค์ และขอบข่ายที่ต้องการพัฒนา นักวางแผนจะดำเนินการออกแบบหลักสูตรต่อไป ด้วยการตัดสินใจสร้างโอกาสการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับขอบข่ายที่ต้องการพัฒนา ระบุวันเวลา และวิธีการในโอกาสการเรียนรู้ดังกล่าว การออกแบบหลักสูตรคำนึงถึง ธรรมชาติของวิชา รูปแบบของสถาบันทางสังคมที่สัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

แบบจำลองการพัฒนาหลักสูตร ของเซลเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส ดังแผนภูมิที่ 4 ดังนี้

แผนภูมิที่ 4 แบบจำลองการพัฒนาหลักสูตรของเซลเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส

ที่มา : สุเทพ อ่วมเจริญ, การพัฒนาหลักสูตร: ทฤษฎีและการปฏิบัติ (นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์, 2555), 13-14.

การนำหลักสูตรไปใช้

ในการเรียนการสอนผู้สอนจะระบುವัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนก่อนที่จะเลือกกลวิธีการสอนหรือการนำเสนอเนื้อหาสาระ

หลังจากออกแบบหลักสูตรเรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนต่อจากนั้นเป็นการนำหลักสูตรไปใช้ โดยผู้สอน ทั้งนี้เป็นไปตามการออกแบบหลักสูตรที่กำหนดไว้ ผู้สอนจะมีบทบาทเกี่ยวกับการวางแผนหลักสูตร จัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนตามวัตถุประสงค์ และเลือกกลยุทธ์วิธีสอนที่เกี่ยวข้องเพื่อให้บรรลุผลการเรียนรู้

การประเมินหลักสูตร

นักวางแผนหลักสูตรและผู้สอนร่วมกันประเมินด้วยการเลือกใช้เทคนิคการประเมินที่หลากหลาย เซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส แนะนำให้ประเมินด้วยการประยุกต์ใช้เทคนิคประสมประสาน มีการประเมินจุดเด่นจุดด้อยทั้งหมดของโปรแกรมการศึกษาของโรงเรียนและต้องรวมถึงแผนของหลักสูตรด้วย ประสิทธิภาพของการสอน และผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ในการประเมินกระบวนการ นักวางแผนหลักสูตรต้องสามารถตัดสินใจว่าโรงเรียนบรรลุจุดหมายและวัตถุประสงค์หรือไม่ การประเมินมีจุดเน้น 2 ประการ คือ 1) การประเมินผลรวมของการใช้หลักสูตรทั้งโรงเรียน ประกอบด้วย เป้าหมาย วัตถุประสงค์ จุดประสงค์การเรียนรู้ ประสิทธิภาพของการเรียนการสอน และผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนในแต่ละส่วนของการจัดโปรแกรมการเรียน 2) การประเมินกระบวนการหลักสูตรทั้งระบบ ตั้งแต่การออกหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อตัดสินใจว่าหลักสูตรมีประสิทธิภาพเพียงใด

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบ

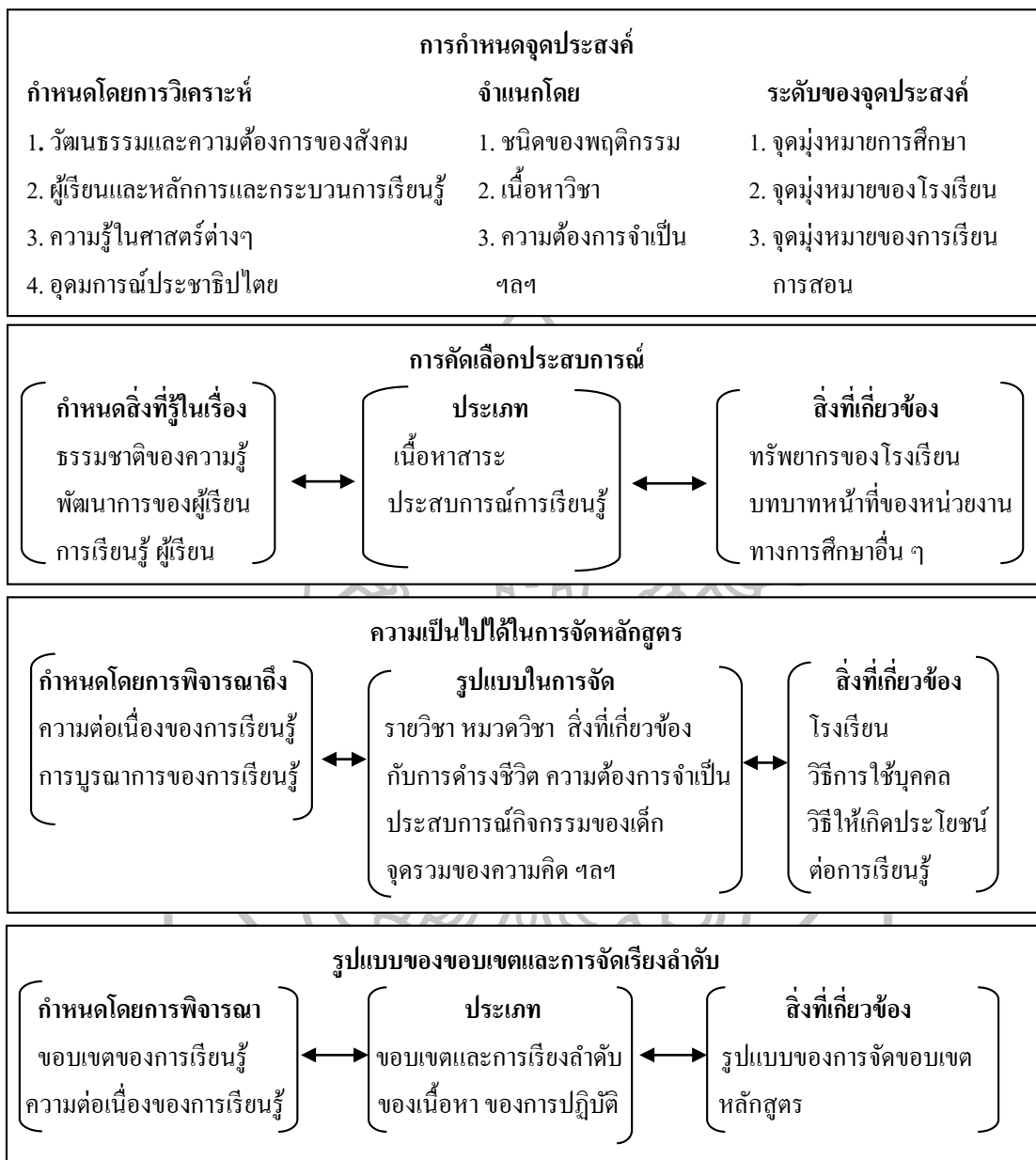
Taba (1962: 12) ได้ให้ทัศนะเรื่องการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่า “การพัฒนาหลักสูตรเป็นงานที่ต้องการความคิดที่เป็นระบบและเป็นลำดับขั้นตอนและมีความจำเป็นที่ต้องตรวจสอบทุกลำดับขั้นตอนของการตัดสินใจและวิธีการที่ใช้ เพื่อให้แน่ใจว่าทุกการตัดสินใจได้ผ่านการพิจารณาที่สอดคล้องเหมาะสม” ในการพัฒนาหลักสูตรจึงควรวางรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรให้ชัดเจน เพื่อความถูกต้องเหมาะสมและสะดวกรวดเร็วเมื่อทำการสร้างหลักสูตร

แนวคิดของทาบจะมีพื้นฐานมาจากแนวคิด 4 ขั้นของ Tyler rationale แต่ทาบได้เพิ่มเป็น 7 ขั้น และมีความเชื่อว่า ครูควรจะมีส่วนในการออกหลักสูตรมากกว่าคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรและเป็นกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ตามความเชื่อที่ว่าผู้เรียนมีพื้นฐานแตกต่างกัน โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความต้องการ (Diagnosis of Needs) สืบหาสภาพปัญหา ความต้องการ และความจำเป็นของผู้เรียนและสังคม

2. การกำหนดจุดมุ่งหมาย (Formulation of Objectives) โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ความต้องการ มากำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ต้องการให้ชัดเจน
3. การคัดเลือกเนื้อหาสาระ (Selection of Content) จากจุดมุ่งหมายที่กำหนดแล้ว จะช่วยในการเลือกเนื้อหาสาระให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย โดยเนื้อหาต้องมีความเชื่อถือได้ และสำคัญต่อการเรียนรู้
4. การจัดเนื้อหาสาระ (Organization of Content) จัดโดยคำนึงถึงความต่อเนื่อง และความยากง่ายของเนื้อหา และจัดให้เหมาะสมกับพัฒนาการ ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน
5. การคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ (Selection of Learning Experiences) คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา และจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
6. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (Organization of Learning Experiences) จัดโดยคำนึงถึงเนื้อหาสาระและความต่อเนื่องของประสบการณ์
7. การกำหนดวิธีวัดและประเมินผล (Determination of What to Evaluate and The Ways and Means of Doing It) ประเมินเพื่อตรวจสอบผลว่าบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ และกำหนดด้วยว่าจะใช้วิธีประเมินผลอย่างไร ใช้เครื่องมืออะไร การพัฒนาหลักสูตรของ ทบามิรูปแบบในการออกแบบหลักสูตร ดังแผนภูมิที่ 5

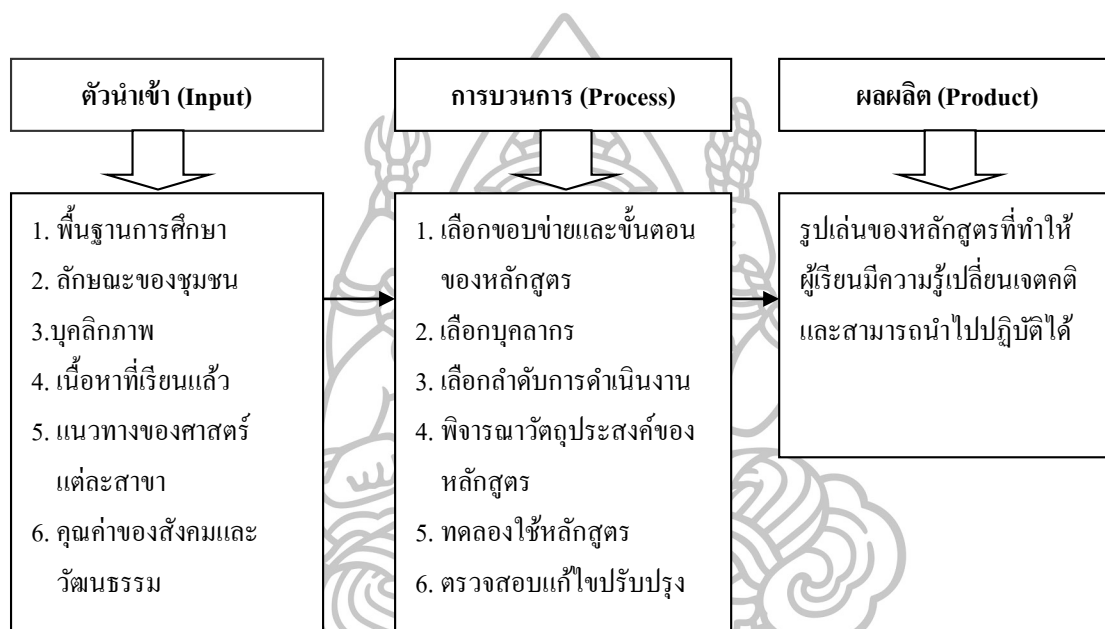
แผนภูมิที่ 5 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Hida Taba

ที่มา : Hida Taba, **Curriculum Developing: Theory and Practice** (New York: Harcourt, Brace and World, 1962), 438.

จากรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบา มีจุดเน้นการมีส่วนร่วมของวัสดุในห้องเรียน ภาพถ่าย แผ่นผัง สามารถใช้เป็นการอ้างอิงในการเรียนการสอน โดยที่นักเรียนนำมาเป็นรูปแบบการคิดเชิงนิรนาม เป็นกระบวนการที่นักเรียนใช้อ้างอิงได้อย่างใกล้ชิด และเป็นการสอนวิธีคิดอย่างเป็นขั้นตอน (Step and Stage)

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของโบแชมป์

Beauchamp (1981: 164) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรในรูปแบบที่เป็นระบบระเบียบ โดยนำเอารูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบามาพัฒนา โดยกำหนดขั้นตอนของการทดลองใช้ การทบทวนการแก้ไข ซึ่งมีกระบวนการที่ประกอบด้วยตัวนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) ผลผลิต (Product) ดังนี้

แผนภูมิที่ 6 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของ George A. Beauchamp

ที่มา : George A. Beauchamp, *Curriculum Theory*, 4th ed (Itasca: F.E Peacock Publisher, 1981), 164.

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของสังัด อูทรานันท์

สังัด อูทรานันท์ (2532: 33) ได้ประยุกต์แนวคิดของไทเลอร์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตร 7 ขั้นตอน ดังแผนภูมิที่ 6 ดังนี้

1. การกำหนดข้อมูลพื้นฐานเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญและเป็นขั้นตอนแรกของการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้ทราบถึงสภาพปัญหาความต้องการของสังคมและผู้เรียนซึ่งจะช่วยให้สามารถจัดหลักสูตรให้สนองกับความต้องการและสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ

2. การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จัดเป็นขั้นตอนที่สำคัญยิ่งอีกขั้นตอนหนึ่งเป็นขั้นตอนที่ทำหลังจากได้วิเคราะห์และได้ทราบถึงสภาพปัญหาตลอดจนความต้องการต่างๆ การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นเป็นการมุ่งแก้ปัญหาและสนองความต้องการที่ได้จาก

การวิเคราะห์ข้อมูล อาจเป็นข้อมูลพื้นฐานที่มีอยู่เดิม หรือจากการเก็บรวบรวมข้อมูลความต้องการขึ้นมาใหม่ได้

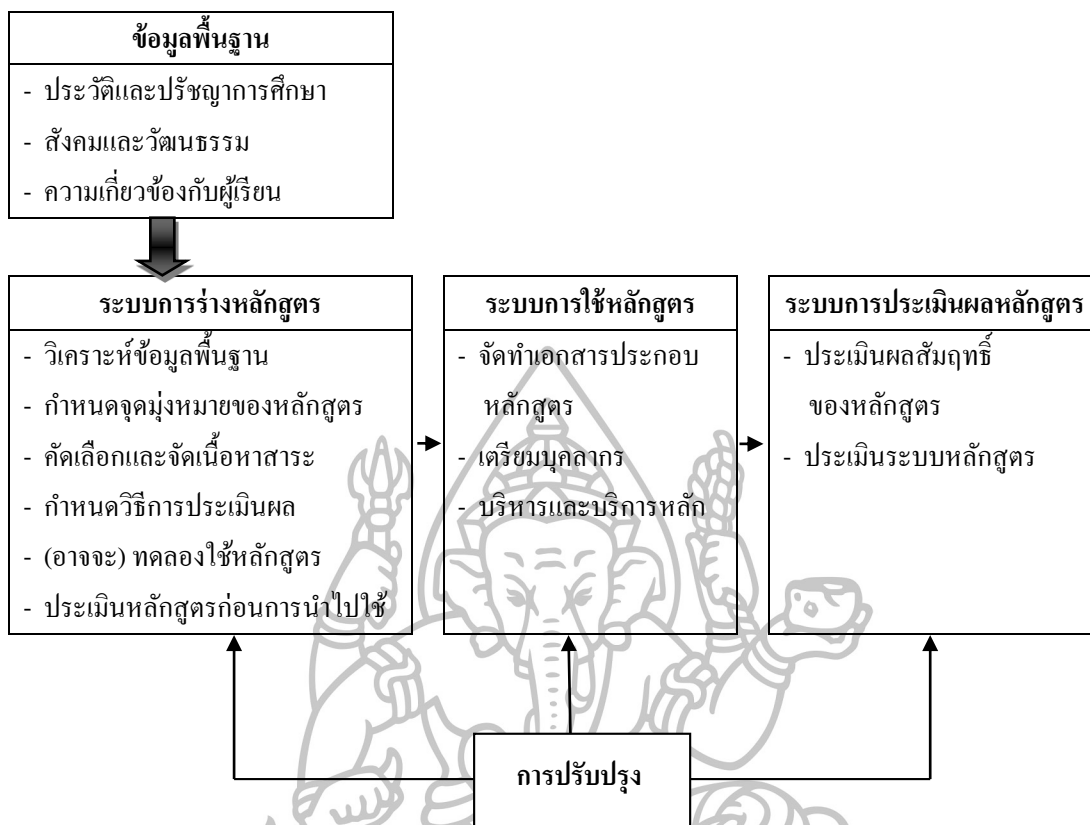
3. การคัดเลือกจัดเนื้อหาสาระและประสบการณ์การเรียนการสอนที่จะนำมาจัดไว้ในหลักสูตรจะต้องผ่านการพิจารณากันกรองถึงความเหมาะสม และจำเป็นต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

4. การกำหนดมาตรการวัดและประเมินผล ชั้นนี้มุ่งที่จะหาเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้ในการวัดและประเมินผลว่าจะวัดและประเมินผลอะไรบ้างจึงจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์หรือจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

5. การทดลองใช้หลักสูตร ขั้นตอนนี้จะมุ่งศึกษาจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องต่างๆ ของหลักสูตร หลังจากได้มีการร่างหลักสูตรแล้ว ทั้งนี้เพื่อหาวิธีการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรให้ดียิ่งขึ้น

6. การประเมินผลการใช้หลักสูตร หลังจากได้มีการยกร่างหลักสูตร หรือได้ทำการทดลองใช้หลักสูตรแล้ว ก็ควรจะประเมินผลจากการใช้ว่าเป็นอย่างไร มีส่วนไหนบ้างที่ควรจะได้รับปรับปรุงแก้ไขบ้าง ถ้ามีจุดอ่อนหรือไม่เหมาะสมตรงไหนก็ต้องปรับปรุงให้เป็นที่เหมาะสมก่อนนำออกไปใช้จริงต่อไป

7. การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรก่อนนำไปใช้ หลังจากที่ได้มีการตรวจสอบและประเมินผลเบื้องต้นแล้ว หากพบว่าหลักสูตรมีข้อบกพร่องจะต้องปรับปรุงแก้ไขให้มีความถูกต้องหรือเหมาะสมก่อนที่จะนำหลักสูตร ไปใช้ในสถานศึกษาจริงทั้งนี้เพื่อให้การใช้หลักสูตรบรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรของสจ๊วต อุทรานันท์ มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันเป็นวัฏจักร ซึ่งควรดำเนินไปตามลำดับขั้นตอนให้ครบถ้วนจะทำให้การพัฒนาหลักสูตรนั้นเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังแผนภูมิที่ 7

แผนภูมิที่ 7 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของสังัด อุทรานันท์
 ที่มา : สังัด อุทรานันท์, พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532), 34-43.

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของวิชัย วงษ์ใหญ่

ส่วนวิชัย วงษ์ใหญ่ (2543: 77) ได้เสนอรูปแบบและแนวคิดของขั้นตอน กระบวนการ
 พัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร โดยมีกระบวนการที่มีระบบใหญ่ๆ ที่ต้องการ แบ่งเป็น 3 ระบบ
 โดยเริ่มต้นมาจากระบบการร่างหลักสูตร ระบบการนำหลักสูตรไปใช้ ระบบการประเมินผลหลักสูตร
 โดยที่แต่ละขั้นตอนมีความเกี่ยวข้องและต่อเนื่องกัน ดังรายละเอียด

1. ระบบการร่างหลักสูตร ได้แก่

1.1 สิ่งกำหนดหลักสูตร คือเตรียมการศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่นำมาใช้ในการพัฒนา
 หลักสูตร ได้แก่ สิ่งกำหนดทางวิชาการ สิ่งกำหนดทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสิ่งกำหนด
 ทางการเมือง

1.2 รูปแบบหลักสูตร ได้แก่ โครงสร้างและองค์ประกอบหลักสูตร ซึ่งได้หลังจาก
 การศึกษาข้อมูล พื้นฐานจากสิ่งกำหนดหลักสูตร

1.3 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร เป็นการศึกษาความเป็นไปได้ของหลักสูตร พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

1.4 การปรับแก้หลักสูตรก่อนนำไปใช้ จะต้องจัดทำระบบข้อมูลที่ชัดเจน รวมทั้งสังเคราะห์ข้อมูลอย่างรอบคอบ

2. ระบบการใช้หลักสูตร ได้แก่

2.1 การขออนุมัติการใช้หลักสูตร เมื่อได้รับอนุมัติแล้วจึงรับสมัครผู้ที่จะศึกษาและดำเนินการสอนได้

2.2 การวางแผนการใช้หลักสูตร จะกระทำคู่ไปกับการขออนุมัติหลักสูตรเมื่อหลักสูตรได้รับการอนุมัติเรียบร้อยแล้ว จะดำเนินการใช้หลักสูตรได้

2.3 การบริหารหลักสูตรหรือการดำเนินการใช้หลักสูตรเริ่มตั้งแต่การประชาสัมพันธ์ การเตรียมความพร้อมของบุคลากร งบประมาณ การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน ไปจนถึงการจัดตารางสอน

3. ระบบการประเมินหลักสูตร ได้แก่

3.1 การวางแผนการประเมินหลักสูตร เป็นการวางแผนว่าจะประเมินหลักสูตรในส่วนใดบ้าง เช่น การประเมินเอกสารหลักสูตร การประเมินย่อยๆ แต่ละระบบ เช่น ระบบการเรียน การสอนผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน หรือประเมินหลักสูตรทั้งระบบ

3.2 แผนการเก็บข้อมูล การจัดข้อมูลเป็นหมวดหมู่และการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ที่กำหนด

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล ควรกำหนดว่ามีข้อมูลอะไรบ้างที่สำคัญในการตัดสินใจ การจัดทำระบบข้อมูล จะช่วยจำแนกข้อมูลเป็นหมวดหมู่ และสังเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ที่กำหนด

3.4 การรายงานข้อมูล การจัดทำรายงานและการเสนอข้อมูล จะช่วยในการพิจารณาว่าหลักสูตรนี้มีค่าตรงตามวัตถุประสงค์หรือว่าจะปรับปรุงแก้ไขระบบพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจรในจุดที่บกพร่องส่วนใดบ้าง รายละเอียดดังแผนภูมิที่ 8 ดังนี้

แผนภูมิที่ 8 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของวิชัย วงษ์ใหญ่

ที่มา : วิชัย วงษ์ใหญ่, การพัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่ (กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองธรรม, 2553), 38.

จากแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่า การพัฒนาหลักสูตรจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลปัจจัยหลายด้าน ซึ่งนักพัฒนาหลักสูตรควรคำนึงถึงส่วน ที่ต้องคงไว้และส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น โดยการปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกับสภาพ บริบท ด้านสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี และความต้องการของผู้เรียน โรงเรียนและชุมชน ใน ปัจจุบัน

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ผู้วิจัย ได้สังเคราะห์ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร พบว่ามีรายละเอียดขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรที่ สอดคล้องกันและแตกต่างกัน ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ตารางสังเคราะห์แนวทางการสร้างหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ขั้นตอน การพัฒนา หลักสูตร	แนวคิดทฤษฎี							ขั้นตอน การพัฒนา หลักสูตร	ขั้นตอนการพัฒนา หลักสูตร รายวิชาเพิ่มเติม วิชา ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูล ท้องถิ่นราชบุรี
	Tyler (1950: 1-2)	Oliva (1992: 169)	เซเลอร์ อเล็ก ซาน เดอร์ และเลวิส 1981: 24)	Taba (1962 : 12)	Beau champ (1981: 164)	สังค อุตรา นันท์ (2532 : 33)	วิชัย วงษ์ ใหญ่ (2543 : 77)		
ขั้นตอนที่ 1 การวินิจฉัย ความต้องการ ของนักเรียน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน หลักสูตร	ขั้นตอนที่ 1 การวางแผนหลักสูตร
ขั้นตอนที่ 2 การกำหนด จุดมุ่งหมาย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา หลักสูตร	ขั้นตอนที่ 2.1 การกำหนด จุดมุ่งหมาย
ขั้นตอนที่ 3 การเลือก เนื้อหา				✓	✓	✓			ขั้นตอนที่ 2.2 การเลือก เนื้อหา
ขั้นตอนที่ 4 การจัดเนื้อหา สาระ				✓	✓	✓			ขั้นตอนที่ 2.3 การจัด เนื้อหาสาระ
ขั้นตอนที่ 5 การเลือก ประสบการณ์ การเรียนรู้		✓		✓	✓	✓			
ขั้นตอนที่ 6 การจัด ประสบการณ์ การเรียนรู้	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้
ขั้นตอนที่ 7 การ ประเมินผล	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	ขั้นตอนที่ 4 การประเมิน ผล และ ปรับปรุง หลักสูตร	ขั้นตอนที่ 4 การประเมิน ผล และปรับปรุง หลักสูตร

จากตารางที่ 3 พบว่า ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรมีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรที่สำคัญหลัก 4 ขั้นตอน ซึ่งบางขั้นตอนมีความแตกต่างกันในขั้นย่อย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าว สรุปได้ว่า กระบวนการพัฒนาหลักสูตร แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรมีขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรที่สำคัญหลัก 4 ขั้นตอน และผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้สอนในสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ได้สังเคราะห์กระบวนการ และรูปแบบการพัฒนาหลักสูตร ของไทเลอร์, โอลิวา, เซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส, ทาบา, โบแชมป์, สจ๊วต อูทรานันท์ และวิชัย วงษ์ใหญ่ มาเป็นกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน และผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน โดยศึกษาความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 1)วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ 2) ศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล 3) ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จากบุคคลที่เกี่ยวข้องได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน และผู้รู้ในท้องถิ่น 4) ศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร แบ่งได้เป็น 3 ขั้นตอนย่อย ขั้นตอนที่ 2.1 การกำหนดจุดมุ่งหมาย โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ความต้องการ มากำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ต้องการให้ชัดเจน เพื่อแก้ปัญหาและสนองความต้องการที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล ขั้นตอนที่ 2.2 การเลือกเนื้อหา จากจุดมุ่งหมายที่กำหนดแล้ว จะช่วยในการเลือกเนื้อหาสาระให้สอดคล้อง มีความเหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย โดยเนื้อหาต้องมีความเชื่อถือได้ และสำคัญต่อการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 2.3 การจัดเนื้อหาสาระ โดยคำนึงถึงความต่อเนื่อง และความยากง่ายของเนื้อหา และจัดให้เหมาะสมกับพัฒนาการ ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน ทั้ง 3 ขั้นตอนย่อยนี้ เป็นการสร้างและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม โดยสอดคล้องกับข้อมูลพื้นฐานในขั้นตอนที่ 1 โดยประมวลข้อมูลต่างๆ มาพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ประกอบด้วย 1) ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ

3) จุดมุ่งหมาย 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างรายวิชา 7) เวลาเรียน 8) แนวทางการจัดการเรียนรู้ 9) สื่อการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) แผนการจัดการเรียนรู้ แล้วตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตร ด้านเนื้อหา ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการสอนภาษาจีน และด้านการวัดและประเมินผล แล้วนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร แล้วนำไปทดลองใช้

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร โดยการนำหลักสูตรที่พัฒนาไปทดลองใช้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คน มีการทดสอบระหว่างเรียนด้วยแบบฝึกหัดในแต่ละแผนการเรียนรู้ และทดสอบความรู้หลังการใช้หลักสูตร

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผล เป็นการประเมินผล และปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม โดยประเมินผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีน ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

การประเมินหลักสูตร

หลักสูตรที่ดีควรมีการประเมินผลการใช้ เพื่อให้ทราบว่าหลักสูตรนั้นตอบสนองต่อจุดมุ่งหมายที่กำหนดหรือไม่เพียงใด การประเมินหลักสูตรจะเป็นขั้นตอนสุดท้ายและเป็นขั้นตอนที่สำคัญของกระบวนการการพัฒนาหลักสูตร โดยจะนำหลักสูตรที่ได้สร้างขึ้นมาประเมินผล ซึ่งการประเมินหลักสูตรนั้นต้องกำหนดลงไปให้แน่ชัดว่าต้องการประเมินอะไร ข้อมูลที่นำมาประเมินต้องเชื่อถือได้ การวิเคราะห์ผลการประเมินต้องทำอย่างรอบคอบ เป็นกระบวนการตามลำดับขั้นตอนตั้งแต่ กำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมิน วางแผนและออกแบบการประเมิน รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล รายงานและสรุปผลการประเมิน เพื่อที่จะนำผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรให้เป็นหลักสูตรที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้รายละเอียดและความหมายของการประเมินหลักสูตร ดังนี้

Stufflebeam (1973: 128) และ ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539: 192) กล่าวสอดคล้องกันว่าการประเมินหลักสูตรเป็นกระบวนการของการรวบรวมวิเคราะห์ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ แล้วนำข้อมูลมาใช้ในการตัดสินใจข้อบกพร่อง หรือปัญหา เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไข ส่วนประกอบทุกส่วนของหลักสูตร Worthen and Sanders (1973: 19) ได้ให้ความหมายว่าการประเมินมีลักษณะเป็นกระบวนการในการกำหนดคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยวิธีการหาข้อมูลเพื่อใช้ในการตัดสินใจคุณค่าของผลผลิต วิธีการ จุดหมาย และประโยชน์ที่ได้รับจากโครงการ โดยเน้นในเรื่องการตัดสินใจคุณค่าของสิ่งดังกล่าว ดังนั้น การประเมินหลักสูตรจะมี

ประสิทธิภาพเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล การใช้เทคนิคและเครื่องมือ การประเมินที่เหมาะสม ส่วนวิชัย วงษ์ใหญ่ (2521: 192) ให้ความหมายของการประเมินหลักสูตรไว้ว่า การประเมินหลักสูตรเป็นการพิจารณาเกี่ยวกับคุณค่าของหลักสูตรโดยใช้ผลจากการวัดในแง่มุมต่างๆ ของสิ่งที่ประเมินเพื่อนำมาพิจารณาร่วมกัน และสรุปว่าจะให้คุณค่าของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมาขึ้นอย่างไร มีคุณภาพดีหรือไม่ และได้ผลตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ มีส่วนใดที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข สำหรับวิชัย ประสิทธิ์วุฒิวณิช (2542: 30) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรเป็นการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลนำผลมาใช้ในการเปรียบเทียบระหว่างผลการใช้หลักสูตรที่วัดได้กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพื่อหาข้อบกพร่องหรือปัญหาและพิจารณาคุณค่าของหลักสูตร นอกจากนี้ สุณีย์ ภูพันธ์ (2544, อ้างถึงใน จตุพร จันทร์เรือง 2549: 39-40) และบุญเลี้ยง ทุมทอง (2553: 294-295) มีความเห็นตรงกันว่า การประเมินหลักสูตรควรมี การดำเนินเป็นระยะๆ ทั้งนี้เนื่องจากข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดของหลักสูตรอาจมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัยและในระยะเวลาต่างกัน ดังนั้น การประเมินหลักสูตรที่ดีจึงควรต้องตรวจสอบเป็นระยะเพื่อลดปัญหาที่อาจเกิดขึ้น โดยทั่วไปจะแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การประเมินหลักสูตร ก่อนนำหลักสูตรไปใช้ (Project Analysis) กล่าวคือ ในช่วงที่มีการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตรอาจมี การดำเนินการตรวจสอบทุกขั้นตอนของการจัดทำ นับตั้งแต่การกำหนดจุดมุ่งหมายไปจนถึง การกำหนดการวัดและประเมินผลการเรียน ซึ่งสามารถทำได้ 2 ลักษณะ ดังนี้ 1) ประเมินเมื่อสร้างฉบับร่างเสร็จแล้ว และก่อนนำไปใช้จริงควรมีการตรวจสอบคุณภาพของฉบับร่างและองค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตรในขั้นตอนนี้ต้องอาศัยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตร ด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิชาชีพครู และด้านการวัดผล และ 2) ประเมินในขั้นการทดลองใช้ เพื่อปรับปรุงแก้ไขส่วนที่ขาดตกบกพร่องหรือเป็นปัญหาให้มีความสมบูรณ์เพื่อประสิทธิภาพของการนำไปใช้ต่อไป ระยะที่ 2 การประเมินหลักสูตรระหว่างการดำเนินการใช้หลักสูตร (Formative Evaluation) ในช่วงที่มีการดำเนินการใช้หลักสูตรที่จัดทำขึ้นควรมีการประเมินเพื่อตรวจสอบว่าหลักสูตรสามารถนำไปใช้ได้เพียงใดหรือบกพร่องในจุดไหน จะได้แก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม เช่น ประเมินกระบวนการใช้หลักสูตรในด้านการบริหาร การจัดการหลักสูตร การนิเทศกำกับดูแล และการจัดกระบวนการเรียนการสอน และระยะที่ 3 การประเมินหลักสูตรหลังการใช้หลักสูตร (Summative Evaluation) หลังจากมีการใช้หลักสูตรมาระยะหนึ่งแล้วหรือครบกระบวนการเรียบร้อยแล้ว จึงมีการประเมินเพื่อสรุปผลการใช้หลักสูตรว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้หลักสูตรต่อไป ทั้งนี้จะต้องอาศัยข้อมูลที่สำคัญอีกบางข้อมูล เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียน ซึ่งได้แก่การนำไปใช้ในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ เข้ามาประกอบการวิเคราะห์และประเมินค่าด้วย

จากความหมายของการประเมินหลักสูตรข้างต้น สรุปได้ว่า การประเมินหลักสูตรเป็นกระบวนการทำงานอย่างหนึ่งที่ประกอบไปด้วยขั้นตอนต่างๆ หลายขั้นตอน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่จะนำไปใช้พิจารณาคุณค่าของหลักสูตร ซึ่งขั้นตอนการประเมินหลักสูตร ได้แก่ การกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมิน การเลือกเครื่องมือที่จะนำไปใช้ในการประเมินให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การสร้างและตรวจสอบเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล ตลอดจนถึงการนำเสนอข้อมูลต่อผู้เกี่ยวข้องเพื่อร่วมกันพิจารณาตัดสินคุณค่าของหลักสูตร รวมถึงการนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรต่อไป

จุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง การประเมินหลักสูตรจะต้องครอบคลุมขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรด้วย การประเมินหลักสูตรแต่ละขั้นตอนมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันไปในรายละเอียด แต่โดยทั่วไปแล้วจุดมุ่งหมายใหญ่ของการประเมินหลักสูตรจะมีความใกล้เคียงกัน ดังที่มิถุนการศึกษากล่าวไว้ ดังนี้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537: 218-219) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรโดยทั่วไปจะมีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

1. เพื่อหาคุณค่าของหลักสูตร ว่าสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่
2. เพื่อวัดผลเค้าโครงและรูปแบบระบบของหลักสูตร รวมทั้งวัตถุประสงค์ประกอบหลักสูตร และการบริหารหลักสูตรเป็นไปในทางที่ถูกต้องหรือไม่
3. การประเมินหลักสูตรจากผู้เรียนหรือผลผลิต เพื่อตรวจสอบลักษณะที่พึงประสงค์เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่เพียงใด

ทิสนา แจมมณี (2551: 13) สรุปจุดมุ่งหมายในการประเมินหลักสูตรไว้ดังนี้

1. เพื่อหาคุณค่าของหลักสูตรนั้น โดยดูว่าหลักสูตรที่จัดขึ้นสามารถสนองตามวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรนั้นต้องการหรือไม่
2. เพื่อตัดสินว่า การวางเค้าโครงและรูปแบบของหลักสูตร ตลอดจนการบริหารงาน และการสอนตามหลักสูตร เป็นไปในทางที่ถูกต้องแล้วหรือไม่
3. เพื่อวัดผลดูว่า ผลผลิต คือผู้เรียนนั้นเป็นอย่างไร

Taba (1962: 310) กล่าวว่า การประเมินผลหลักสูตร กระทำขึ้นเพื่อศึกษากระบวนการต่างๆ ที่กำหนดไว้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงใดบ้างที่สอดคล้อง หรือขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ซึ่งการประเมินดังกล่าวจะครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดของหลักสูตรและกระบวนการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่ง ได้แก่ จุดประสงค์ขอบเขตเนื้อหาสาระ คุณภาพของผู้บริหาร และผู้ใช้หลักสูตร สมรรถภาพของผู้เรียน ความสัมพันธ์ของวิชาต่างๆ การใช้สื่อและวัสดุการสอน ฯลฯ

จากจุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตรข้างต้น สรุปได้ว่า การประเมินหลักสูตรมีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาส่วนประกอบต่างๆ ของหลักสูตร เช่น จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กระบวนการ การวัดผล และผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตร เพื่อดูว่าหลักสูตรมีคุณภาพแค่ไหน มีปัญหาใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข พัฒนาให้ดีขึ้น

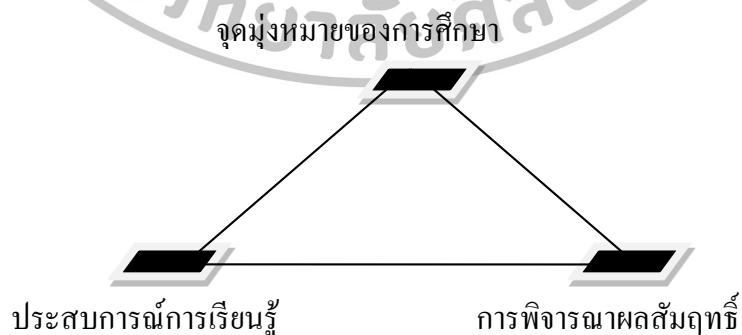
รูปแบบการประเมินหลักสูตร

รูปแบบการประเมินมีอยู่หลายรูปแบบ รูปแบบการประเมินบางรูปแบบจะมีความคล้ายคลึงกัน สำหรับการจัดประเภทรูปแบบโดยอาศัยลักษณะพฤติกรรมกรรมการประเมินเป็นหลัก แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

1. รูปแบบที่ยึดจุดมุ่งหมายเป็นหลัก (Goal-Attainment Model or Objective Model)

ซึ่งเน้นวัตถุประสงค์หรือ จุดมุ่งหมายและตีค่าจุดมุ่งหมายเหล่านี้ เพื่อพิจารณาว่าสิ่งที่จะประเมิน บรรลุจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใดผู้มีความคิดในแนวนี้ ได้แก่ Tyler, Taba, Hammound, Scriven, และ Cronbach ในที่นี้ยกตัวอย่าง รูปแบบการประเมินของไทเลอร์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

รูปแบบการประเมินของไทเลอร์ (Tyler Model of Evaluation) Tyler (1950: 110-125) เป็นผู้วางรากฐานการประเมินผลหลักสูตรนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1930 และได้ให้คำนิยามของการศึกษาว่า “ การศึกษา ” คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และการประเมิน คือ การเปรียบเทียบพฤติกรรมเฉพาะอย่าง (performance) กับจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่วางไว้ เน้นกำหนดวัตถุประสงค์ (เชิงพฤติกรรม) เปรียบเทียบพฤติกรรม ที่เกิดกับจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ เชื่อว่าจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน รัดกุม จำเพาะเจาะจง ช่วยประเมินภายหลังได้ ยึดความสำเร็จของจุดมุ่งหมายเป็นหลัก นั่นคือ กระบวนการของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ จุดมุ่งหมายของการศึกษา ประสบการณ์การเรียนรู้ และการพิจารณาผลสัมฤทธิ์ ความสัมพันธ์นี้ นิยมเรียกกันว่า “ ห่วงวงกลมของไทเลอร์ ” (Tyler Loop) ดังแผนภูมิที่ 9

แผนภูมิที่ 9 ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการศึกษาของ Tyler

ที่มา : Ralph W. Tyler, **Basic Principles of Curriculum and Instruction** (Chicago: University of Chicago Press, 1950), 116.

จากแผนภูมิที่ 9 แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการศึกษาตามแนวคิดนี้ พื้นฐานของการจัดหลักสูตร ก็คือ ผู้จัดทำหลักสูตรจะต้องสามารถวางจุดหมายที่ชัดเจนว่า ต้องการให้ผู้เรียนเปลี่ยนหรือมีพฤติกรรมเป็นอย่างไร พยายามจัดประสบการณ์การสอนเพื่อช่วยผู้เรียนให้เปลี่ยนพฤติกรรมไปตามที่ต้องการ บทบาทของการประเมินหลักสูตรเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนและเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตร จึงอยู่ที่การคูณผลผลิตของหลักสูตรว่า ตรงตามจุดหมายหรือไม่ แนวคิดของไทเลอร์จึงยึดความสำเร็จของจุดหมายเป็นหลัก

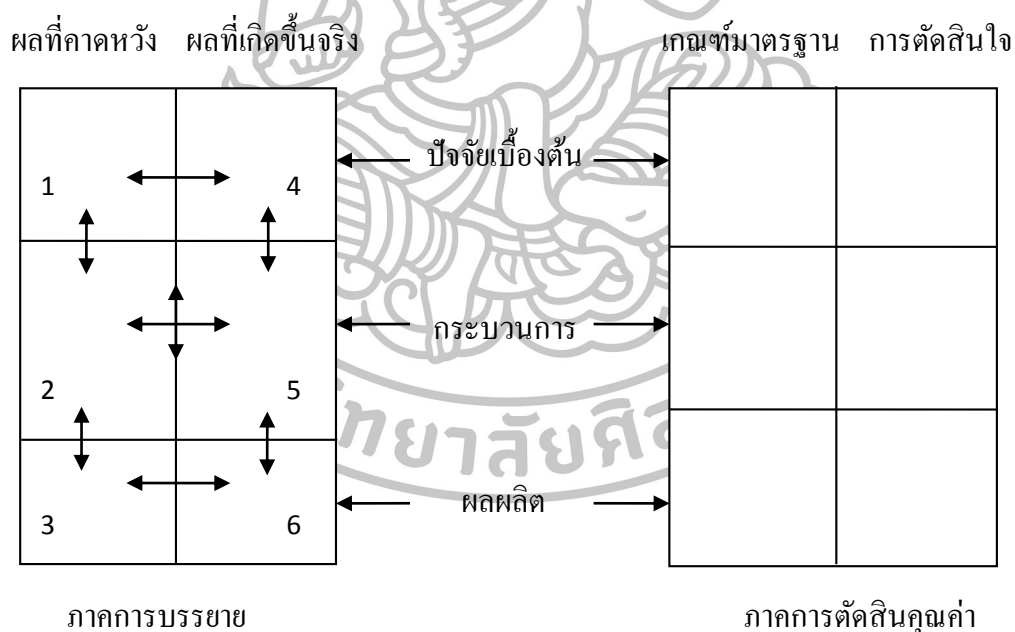
จุดหมายของการประเมินหลักสูตรของไทเลอร์ ซึ่งถือว่าการประเมินผลหลักสูตรเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน โดยมีการประเมินผลดังนี้

- 1.1 กำหนดจุดหมายอย่างกว้างๆ โดยวิเคราะห์ทรัพยากรของจุดหมาย คือ นักเรียน สังคม และเนื้อหาสาระ ขอบเขตของจุดหมายคือ จิตวิทยาการเรียนรู้และปรัชญาการศึกษา
 - 1.2 กำหนดจุดหมายเชิงพฤติกรรมอย่างชัดเจนเฉพาะเจาะจง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ต้องการวัดในภายหลัง
 - 1.3 กำหนดเนื้อหาหรือประสบการณ์ทางการศึกษา เพื่อให้บรรลุจุดหมายที่ตั้งไว้
 - 1.4 เลือกวิธีการเรียนการสอนที่เหมาะสม เพื่อให้เนื้อหาหรือประสบการณ์ที่วางไว้ประสบความสำเร็จ
 - 1.5 ประเมินผลโดยใช้วิธีการต่าง ๆ หรือการทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
 - 1.6 ถ้าไม่บรรลุจุดหมายที่วางไว้ จะต้องมีการตัดสินใจที่จะยกเลิกหรือปรับปรุงหลักสูตรนั้น แต่ถ้าบรรลุตามจุดหมายที่วางไว้ก็อาจจะใช้ผลสะท้อนกลับของหลักสูตรนั้นเป็นข้อมูลในการปรับปรุงการกำหนดจุดหมาย หรือใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาคุณค่าของหลักสูตร
- การประเมินตามขั้นตอนของไทเลอร์ การเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือปรับปรุงจุดหมายของหลักสูตรที่จะประเมิน จะส่งผลให้เกิดการปรับปรุงวิธีการในการประเมินด้วย Worthen and Sander (1973: 156) การประเมินผลแบบนี้จึงเป็นการประเมินผลสรุป (Summative Evaluation) มากกว่าการประเมินย่อย (Formative Evaluation)

2. รูปแบบการตัดสินคุณค่า (Judgment Model) โดยอาศัยเกณฑ์เป็นหลัก เกณฑ์ที่ใช้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือเกณฑ์ภายใน ได้แก่ กระบวนการต่างๆ ที่ช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเกณฑ์ภายนอก ได้แก่ การประเมินผลวัตถุประสงค์ที่บรรลุ เช่น การประเมินผลผลิต การประเมินโดยใช้รูปแบบดังกล่าวต้องอาศัยผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ ผู้นำในแนวคิดรูปแบบ การประเมินประเภทนี้ ได้แก่ Provas และ Stake (อ้างถึงในสำราญ มีแจ้ง 2544: 124-128) ให้ความหมายของการประเมินไว้ว่าเป็นการบรรยายและตัดสินคุณค่าโปรแกรมการศึกษาซึ่งเป็นการบรรยายสิ่งที่ถูกประเมิน โดยอาศัยผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญในการตัดสินคุณค่า ดังนั้น จะเห็นว่าการประเมินตาม

แนวคิดนี้ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 2 ประการ คือ การบรรยาย (Description) การตัดสินใจ (Judgment) นั่นคือ การบรรยายจะเป็นการอธิบายลักษณะของข้อมูลที่เกี่ยวข้องรวบรวมได้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ กัน ส่วนการตัดสินใจจะต้องมีเกณฑ์มาตรฐาน (Standard) ในการเปรียบเทียบ

แต่เนื่องจากแหล่งข้อมูลมีมากมายและวิธีการเก็บข้อมูลมีหลายวิธี จึงเป็นหน้าที่ของผู้ประเมินจะต้องรวบรวมข้อมูลที่แท้จริงให้ได้ สดก จึงเสนอว่าข้อมูลที่ควรพิจารณาในการประเมินผลหลักสูตรมี 3 ชนิดด้วยกัน คือ ปัจจัยเบื้องต้น (Antecedences) ได้แก่สิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับหลักสูตร เช่น บุคลิกและนิสัยของนักเรียนและครู เนื้อหาสาระของหลักสูตร สื่อการเรียน สภาพแวดล้อมและชุมชน กระบวนการ (Transactions) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทักษะคตินักเรียนเป็นต้นจากข้อมูลที่เก็บรวบรวมมา 3 ประเภท ผู้ประเมินต้องแยกเป็นผลที่คาดหวัง (Intents) และผลที่เกิดขึ้นจริง (Observations) แล้วนำมาเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานเพื่อช่วยในการตัดสินใจ ซึ่งเกณฑ์อาจจะมาจากการกำหนดไว้ก่อน หรือเป็นเกณฑ์ที่มาจากพฤติกรรมของกลุ่ม ดังแสดงในแผนภูมิที่ 10

แผนภูมิที่ 10 รูปแบบการประเมินผลของสดก

ที่มา : สำราญ มีแจ้ง, การประเมินโครงการทางการศึกษา (กรุงเทพมหานคร: นิชนเอดเวอร์ ไทซิงกรุ๊ป, 2544), 126.

จากแผนภูมิที่ 10 รูปแบบการประเมินผลของสดก ผู้ประเมินต้องพิจารณาข้อมูล เพื่อการอธิบายก่อน คือ ต้องมีการศึกษาความสอดคล้องระหว่างผลผลิต เมื่อได้ผลอย่างไรแล้วจึง

เปรียบเทียบกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ หรือมาตรฐานที่คาดว่าจะให้เกิดขึ้น แล้วจึงตัดสินใจ นั่นคือ จากแผนภูมิตั้งแต่ช่องที่ 1 ถึง 6 ผู้ประเมินต้องพิจารณาข้อมูลใน 2 แนวคิด ในแนวตั้ง ได้แก่ 1-2-3 และ 4-5-6 ควรมีความสัมพันธ์กันเพื่อคว่าปัจจัยเบื้องต้นอำนวยความสะดวกกระบวนการหรือไม่ ในแนวนอน ได้แก่ ช่อง 1-4, 2-5 และ 3-6 ต้องมีความสอดคล้องกัน เพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลที่ได้ ในแต่ละส่วนตามแนวตั้งมีความสอดคล้องกับสิ่งที่คาดหวังไว้หรือไม่ ต้องมีการปรับปรุงใน ส่วนใดบ้าง

3. รูปแบบที่ช่วยในการตัดสินใจ (Decision Model) ผู้ที่เสนอรูปแบบนี้ Stufflebeam และProvus ในที่นี้ขอยกตัวอย่างรูปแบบ ของ Stufflebeam ที่เรียกว่าการประเมินแบบชิปปี้ (CIPP) หรือ (CIPP Model) ซึ่งย่อมาจาก C (Context) คือ สภาพแวดล้อม I (Input) คือ ปัจจัยเบื้องต้น P (Process) คือ กระบวนการ และ P (Product) คือ ผลผลิต

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543: 57-58) ได้กล่าวถึงการประเมินหลักสูตรของสตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam) ได้เสนอรูปแบบชิปปี้ (CIPP Model) เป็นรูปแบบในการประเมินหลักสูตร โดยเน้นว่า การประเมินหลักสูตร คือ กระบวนการในการหาข้อมูล เก็บข้อมูลและนำข้อมูลมาวิเคราะห์ เพื่อเป็นประโยชน์ในการตัดสินใจหาทางเลือก และวิธีการที่ดีขึ้นกว่าเดิมโดยพิจารณาว่า ควรใช้การประเมินแบบใด เพื่อเป็นข้อมูลในการตัดสินใจในแต่ละขั้นตอนของหลักสูตรการประเมินที่ใช้รูปแบบชิปปี้ (CIPP Model) มีการพิจารณาใน 4 ด้าน ดังนี้

1. การประเมินบริบท (Context Evaluation : C) คือ การประเมินสภาพแวดล้อมปัจจุบันที่เป็นสภาพพื้นฐานทั่วไปของโรงเรียนและความต้องการที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรว่า สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการหรือไม่ รวมทั้งความเป็นไปได้ของการดำเนินงานว่ามีความราบรื่นหรืออุปสรรคใดบ้าง ซึ่งผลที่ได้จากการประเมินจะช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายการวางแผนหรือการกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและบรรยากาศ รวมถึงผลกระทบ

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation : I) คือ การประเมินเพื่อตรวจสอบสภาพความพร้อมของทรัพยากรหรือสรรพกำลังว่ามีความเป็นไปได้ในการบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่อย่างไร การประเมินในส่วนนี้เพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจเกี่ยวกับระบบโครงสร้างรวมทั้งวิธีการดำเนินงานและการบริหารหลักสูตรมีความเหมาะสมหรือไม่ หรือควรที่จะใช้วิธีการใดที่เหมาะสมกว่าสิ่งที่ควรประเมิน ได้แก่ บุคลากร เอกสาร งบประมาณ และเวลา

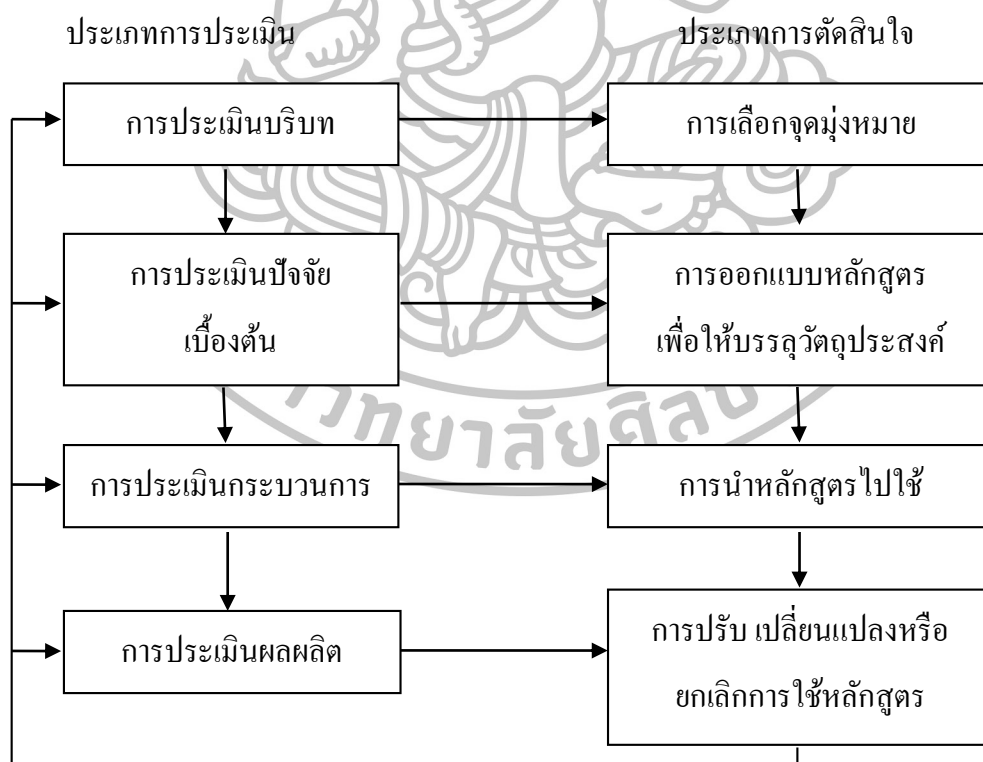
3. การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation : P) คือ เป็นการประเมินวิธีการขั้นตอนสภาพการทำงานหรือการใช้การใช้หลักสูตรว่ามีประสิทธิภาพเป็นไปตามขั้นตอนที่วางไว้หรือไม่เพียงใดสิ่งที่ควรประเมิน ได้แก่การบริหารหลักสูตร การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดประเมินผล

4. การประเมินผลผลิต (Product Evaluation : P) คือ การประเมินผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตร เพื่อตัดสินคุณภาพของผลผลิต คุณภาพของหลักสูตร ผลที่ได้ อาจจะเป็นผลที่กำหนดไว้แล้วในวัตถุประสงค์หรือผลกระทบ หรือผลข้างเคียงก็ได้ การประเมินผลส่วนนี้เพื่อช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับหลักสูตรว่าจะเก็บรักษา เลิกใช้ หรือปรับปรุงข้อบกพร่องในส่วนต่างๆ

สตีฟเฟิลบีม ได้เสนอรูปแบบเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรหรือโครงการ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไป คือ ชิปปี้โมเดล (CIPP Model) คำว่า CIPP มาจากอักษรย่อของคำ 4 คำ คือ

C	มาจากคำว่า	Context	หมายถึง	บริบท
I	มาจากคำว่า	Input	หมายถึง	ปัจจัยเบื้องต้น
P	มาจากคำว่า	Process	หมายถึง	กระบวนการ
P	มาจากคำว่า	Product	หมายถึง	ผลผลิต

ความสัมพันธ์ของประเภทการประเมิน และประเภทการตัดสินใจ ในรูปแบบประเมินหลักสูตรแบบ ชิปปี้ สรุปลงได้เป็นผังแผนภูมิที่ 11

แผนภูมิที่ 11 รูปแบบการประเมินและประเภทการตัดสินใจ

ที่มา : วิชัย วงษ์ใหญ่, การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา (กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย, 2543), 58.

รูปแบบการประเมินของสตัฟเฟิลบีมเป็นรูปแบบที่เน้นเกี่ยวกับการตัดสินใจทางด้านการศึกษา โดยสตัฟเฟิลบีมได้อธิบายเกี่ยวกับแนวทางของการตัดสินใจไว้ 4 แนวทาง คือ

1. การตัดสินใจเพื่อนำไปสู่แนวทางการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง หรือเปลี่ยนแปลงทั้งหมดสิ้น (Metamorphism)

2. การตัดสินใจเพื่อเปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างแต่ยังคงรักษาหรือคงสภาพการเดิมไว้ (Homeostasis)

3. การตัดสินใจเพื่อปรับปรุงและพัฒนา (Incremental)

4. การตัดสินใจนำสิ่งใหม่เข้ามาในระบบ โดยใช้วิธีการทดลองและสืบค้นหาอย่างมีระบบ (Neomobilistic)

จากแนวทางของการตัดสินใจทั้ง 4 แนวทางดังกล่าวนี้ สตัฟเฟิลบีมได้กำหนดรูปแบบการประเมินและการตัดสินใจเป็น 4 อย่าง คือ

การประเมิน

1. การประเมินบริบทตัดสินใจเกี่ยวกับการวางแผน (Planning)

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้นตัดสินใจเกี่ยวกับโครงสร้าง (Structuring)

3. การประเมินกระบวนการตัดสินใจเกี่ยวกับการปฏิบัติ (Implementing)

4. การประเมินผลผลิตตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินงานต่อ (Recycling)

การตัดสินใจ

1. การตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งที่กำหนดไว้ว่าจะดำเนินการและตัดสินใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายซึ่งเป็นผลที่คาดไว้ กระทำโดยการประเมินบริบท (Context Evaluation)

2. การตัดสินใจเกี่ยวกับโครงสร้างเพื่อกำหนดวิธีการที่เหมาะสม การวางรูปแบบการดำเนินการตามทรัพยากรที่มีอยู่ การพิจารณาแหล่งทรัพยากร กระทำโดย การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation)

3. การตัดสินใจเกี่ยวกับการปฏิบัติเพื่อใช้ประโยชน์ควบคุมปรับปรุงวิธีการซึ่งเป็นวิธีการที่เกี่ยวกับการปฏิบัติเพื่อใช้ประโยชน์ควบคุมปรับปรุงวิธีการซึ่งเป็นวิธีการที่เกิดขึ้นจริงๆ กระทำโดยการประเมินกระบวนการ (Process Evaluation)

4. การตัดสินใจเกี่ยวกับการดำเนินงานเมื่อสิ้นสุดการใช้หลักสูตรมีวัตถุประสงค์เพื่อจะทำการปรับปรุงอาจแก้ไขหรือพัฒนาตรวจสอบความสำเร็จหรือปรับให้สอดคล้องกับหลักสูตรอื่นๆ หรือล้มเลิก ซึ่งเป็นผลที่เกิดขึ้นจริง กระทำโดยการประเมินผลผลิต (Product Evaluation) ในส่วนของรูปแบบของการประเมินในด้านต่างๆ ทั้ง 4 ด้านมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การประเมินบริบท เป็นการประเมินสิ่งที่เป็นพื้นฐานของหลักสูตรโดยทั่วไป เป็นการประเมินเพื่อให้ได้มาซึ่งเหตุผลเพื่อช่วยในการกำหนดวัตถุประสงค์ วิธีการประเมินนั้นมี 2 วิธี คือ

1.1 Contingency Mode เป็นการประเมินบริบท เนื้อหา โอกาสและแรงผลักดัน จากภายนอกระบบเพื่อให้ได้ข้อมูลมาใช้พัฒนา เช่น การสำรวจงานวิจัยและวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง การประเมินข้อเสนอแนะต่างๆ

1.2 Congruence เป็นการประเมินโดยเปรียบเทียบระหว่างการปฏิบัติจริงกับ วัตถุประสงค์ที่วางไว้ซึ่งจะทำให้ทราบว่าวัตถุประสงค์ใดสามารถจะทำให้บรรลุเป้าหมายได้

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น เป็นการประเมินเพื่อทราบข้อสนเทศเพื่อนำมา กำหนดวิธีการใช้ทรัพยากรต่างๆ เพื่อให้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสัมฤทธิ์ผล เป็นการประเมิน สมรรถภาพของหน่วยงานที่รับผิดชอบในด้านต่างๆ ไม่วางจะเป็นอัตรากำลัง เวลา งบประมาณ

3. การประเมินกระบวนการ เป็นการประเมินหลักสูตรเมื่อได้มีการดำเนินการตามที่ได้วางไว้แล้วเพื่อส่งข้อมูลย้อนกลับให้กับผู้รับผิดชอบโครงการเป็นระยะ การประเมินกระบวนการ มีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ

3.1 เพื่อค้นหาข้อบกพร่องของส่วนที่ได้ออกแบบเกี่ยวกับวิธีการดำเนินงานหลัก

3.2 เพื่อหาข้อสนเทศต่างๆ สำหรับการตัดสินใจเกี่ยวกับหลักสูตร

3.3 เพื่อเก็บรักษาข้อมูลที่ได้จากการดำเนินงาน

4. การประเมินผลผลิต เป็นการประเมินผลผลิตและผลกระทบของโครงการหรือ หลักสูตรว่า ได้ผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ เพื่อเป็นการนำไปใช้ในการปรับปรุงโครงการหรือ หลักสูตรเพื่อเริ่มโครงการใหม่

จะเห็นได้ว่า การประเมินโดยใช้รูปแบบของ Stufflebeam เป็นการประเมินที่ปฏิบัติ เป็นขั้นตอน ต่อเนื่องเป็นวัฏจักร มีระบบและสามารถย้อนกลับได้ทุกขั้นตอน กล่าวคือ การประเมิน บริบท ก็เพื่อการวางแผน การตั้งจุดประสงค์ การประเมินปัจจัยเบื้องต้น เพื่อกำหนดโครงสร้าง หลักสูตร วิธีการที่เหมาะสม การประเมินกระบวนการ ก็คือ การนำหลักสูตรไปใช้เพื่อตัดสินใจใน เรื่องของการดำเนินการ และเมื่อสิ้นสุดหลักสูตรก็ประเมินผลผลิต

จากการศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการประเมินดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมากำหนดใช้ใ น การประเมินผลการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ประเมินก่อนนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งเป็นการประเมิน โครงสร้างของหลักสูตร โดยให้ ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ประเมินคุณค่าของหลักสูตร ซึ่งตัวแบบการประเมินนั้นจะใช้ตัวแบบที่ยึด

หลักเกณฑ์เป็นหลัก เช่น การประเมินจุดหมายของหลักสูตร ใช้สภาพปัญหาและความจำเป็นเป็นหลักพิจารณา การประเมินเนื้อหาหลักสูตรใช้การพิจารณาจุดหมายเชิงพฤติกรรมเป็นเกณฑ์ เป็นต้น ลักษณะของการประเมินนี้เป็นการประเมินว่าองค์ประกอบของหลักสูตรมีความเหมาะสมและสอดคล้องกันเพียงใด

2. หลังจากการประเมินหลักสูตรก่อนนำไปใช้และปรับปรุงบางส่วนที่บกพร่องแล้ว ก็จะนำหลักสูตรไปทดลองใช้จริงและประเมินว่าผู้เรียนนั้นมีการพัฒนาไปตามจุดหมายของหลักสูตรหรือไม่ หลักสูตรนั้นมีความเหมาะสมกับผู้เรียนเพียงใด ปัญหาและข้อบกพร่องที่เกิดจากการใช้หลักสูตรมีอะไรบ้าง ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการประเมินจะนำมาใช้ในการตัดสินใจปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้มีความเหมาะสมก่อนที่จะนำไปใช้ต่อไป

การวิจัยและพัฒนา

การวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างหรือค้นหาแนวคิด แนวปฏิบัติ วิธีปฏิบัติ หรือสิ่งประดิษฐ์ที่นำไปใช้เพื่อพัฒนากลุ่มคน หน่วยงาน หรือองค์กร จุดหมายปลายทางที่คาดหวังจึงเป็นการมุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ เช่น แนวคิด พฤติกรรม วิธีปฏิบัติ ที่คาดหวังว่าจะดีขึ้น

ความหมายของการวิจัยและพัฒนา

Borg and Gall (1898 : 784-785) กล่าวถึงการวิจัยและการพัฒนาไว้ว่าการวิจัยและการพัฒนา คือกระบวนการที่นำมาพัฒนาและตรวจสอบความถูกต้องของผลิตภัณฑ์ทางการศึกษาคำว่าผลิตภัณฑ์ (Product) ไม่ได้หมายความถึงเพียงแต่สิ่งที่อยู่ในหนังสือ ภาพยนตร์ ประกอบการสอน และในคอมพิวเตอร์เท่านั้น แต่รวมถึงระเบียบวิธีเช่น ระเบียบวิธีในการสอน โปรแกรมการสอน เช่น โปรแกรมการศึกษาของเรื่องยา หรือโปรแกรมการพัฒนาโปรแกรมพัฒนาคน จุดเน้นของโครงการ R&D ในปัจจุบัน ปรากฏในฐานะของโครงการพัฒนา โปรแกรมนี้เป็นระบบการเรียนรู้ที่สลับซับซ้อนที่รวมเอาการพัฒนาทางวัตถุและการอบรมบุคลากร เพื่อให้สามารถทำงานได้ในบริเวณเฉพาะ สุวัฒนา สุวรรณเขตนินยม (2540: 18) ได้กล่าวถึงการวิจัยและพัฒนาไว้ว่า คือการวิจัยรูปแบบหนึ่งที่ใช้การวิจัยเป็นเครื่องมือ หรือเป็นวิถีทางกลยุทธ์ในการดำเนินงาน ทั้งนี้เพราะเชื่อว่าการพัฒนาจะเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม ถ้าใช้ข้อมูลที่มีคุณภาพเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ รวมทั้งเชื่อว่าการพัฒนาจะเป็นไปอย่างมีชีวิตชีวา (Active) หากนักพัฒนาใช้กระบวนการวิจัยในการพัฒนางาน เพราะจะทำให้ให้นักพัฒนาเห็นภาพของงาน โดยตลอดอย่างชัดเจน และนักพัฒนาจะมั่นใจในทิศทางและลักษณะการพัฒนาที่ดำเนินการไปในแต่ละขั้นว่าจะตรงเป้าหมายและจะมีปิติสุขในการทำงาน สุพักตร์ พิบูลย์ (2549: 15) และญาณภัทร สีหะมงคล

(2550: 1) กล่าวสอดคล้องกันว่าการวิจัยและพัฒนา(The Research and Development) เป็นลักษณะหนึ่งของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ(Action Research) ที่ใช้กระบวนการศึกษา ค้นคว้าอย่างเป็นระบบมุ่งพัฒนาทางเล็กรหรือกระบวนการใหม่ๆ โดยมีเป้าหมายในการพัฒนาผลผลิต เทคโนโลยี สิ่งประดิษฐ์ สื่อ อุปกรณ์ เทคนิควิธีหรือรูปแบบการทำงาน หรือระบบบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้นอย่างชัดเจน

จากความหมายของการวิจัยและพัฒนา สรุปได้ว่าการวิจัยและพัฒนาเป็นกระบวนการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ ซึ่งใช้พัฒนารูปแบบการทำงาน หรือวิธีการทำงาน เพื่อสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนา

ขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนาตามแนวของ Walter R. Borg and Meredith Damien Gall (1989: 785-795) ประกอบด้วย 10 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : รวบรวมข้อมูลและผลงานวิจัย

ขั้นรวบรวมข้อมูลและผลงานวิจัยซึ่งจะครอบคลุมการประเมินความต้องการ การสำรวจตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้อง การศึกษาวิจัยขนาดเล็กและการเตรียมรายงาน หลังจากผู้วิจัยตัดสินใจแล้วว่าควรจะพัฒนาวัตกรรมอะไร เพื่อความมั่นใจว่าผู้วิจัยมีรอบทฤษฎี และผลการวิจัยเพียงพอที่จะชี้แนะแนวทางในการพัฒนานวัตกรรมที่สนใจ ผู้วิจัยจึงต้องศึกษาเอกสาร ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมนอกจากนี้บางครั้งอาจจะได้ข้อมูลมาโดยการสังเกตภาคสนามในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมที่ต้องการจะสร้างขึ้นถ้ามีความจำเป็น หรืออาจจะต้องการทำการวิจัยขนาดเล็กเพื่อหาคำตอบ ซึ่งงานวิจัยและทฤษฎีที่มีอยู่ไม่สามารถตอบได้ใน การทำการศึกษามาก่อนมีจุดประสงค์เพื่อจะนำความรู้เหล่านั้นมาพัฒนานวัตกรรม เมื่อรวบรวมข้อมูลได้ครบตามที่ต้องการแล้วจึงดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 : การวางแผนการวิจัยและพัฒนา

จุดสำคัญของการวางแผนพัฒนานวัตกรรม คือการกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะของการพัฒนานวัตกรรม เช่น วัตถุประสงค์ของการพัฒนาหลักสูตรใหม่ที่เขียนในรูปผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน เป็นต้น ถ้าเป็นไปได้ควรที่จะเขียนวัตถุประสงค์ของการพัฒนานวัตกรรมในรูปของ วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดวิธีการที่จะพัฒนานวัตกรรม ตลอดจนทรัพยากรที่ต้องการเพื่อ การพัฒนานวัตกรรม ทั้งในด้านกำลังคน งบประมาณ วัสดุ ครุภัณฑ์ และระยะเวลา เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 3 : การพัฒนารูปแบบของนวัตกรรมเบื้องต้น

การพัฒนารูปแบบของนวัตกรรมเบื้องต้น ประกอบด้วย การเตรียมการผลิต กระบวนการผลิตและการประเมินผล หลักการที่สำคัญของขั้นตอนนี้คือ ต้องกำหนดโครงสร้างนวัตกรรมเพื่อให้ได้ผลย้อนกลับจากการทดสอบภาคสนามให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ขั้นตอนที่ 4 : การทดลองใช้ครั้งที่ 1

การทดลองใช้กลุ่มเล็กเป็นการทดลองเบื้องต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมและวิเคราะห์ผลการประเมินเบื้องต้นของนวัตกรรม ข้อมูลได้จากการสัมภาษณ์ การสังเกตและการสอบถามเป็นการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก เช่น โรงเรียน 1-3 โรงเรียน เด็กนักเรียน 6-12 คน เป็นต้น สิ่งสำคัญคือการสร้างสถานการณ์ทดลองให้มีความคล้ายคลึงกับสถานการณ์จริงที่จะนำผลิตภัณฑ์ที่เสร็จสมบูรณ์แล้วไปใช้ ถ้าสถานการณ์การทดลองมีความแตกต่างไปจากสถานการณ์จริงแล้วผู้วิจัยจะประสบปัญหาเรื่องการสรุปอ้างอิงผลการทดลองจากสภาพหนึ่งไปยังอีกสภาพหนึ่ง

ขั้นตอนที่ 5 : การปรับปรุงนวัตกรรม ครั้งที่ 1

เป็นการทบทวนปรับปรุงนวัตกรรม อันเป็นผลมาจากการทดลองใช้ครั้งที่ 1 ในกลุ่มเล็กของขั้นตอนที่ 4 เพื่อพร้อมที่จะนำไปทดลองกลุ่มใหญ่ต่อไป

ขั้นตอนที่ 6 : การทดลองใช้ครั้งที่ 2

เป็นการนำนวัตกรรมไปทดลองกับกลุ่มขนาดใหญ่ เช่น ทำการทดสอบกับโรงเรียนจำนวน 5-15 โรงเรียน มีกลุ่มตัวอย่าง นักเรียน 30-100 คน เป็นต้น

การประเมินผล ใช้การทดสอบก่อนและหลังการใช้นวัตกรรม (Pre-test และ Post-test) นำผลที่ได้จากการประเมิน โดยเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ หรือกลุ่มควบคุมที่เหมาะสม

วัตถุประสงค์หลักของการทดลองใช้นวัตกรรมในกลุ่มใหญ่ คือ ต้องการจะบ่งชี้ว่านวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นไปตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาที่เขียนอย่างชัดเจนในรูปของวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ระเบียบวิจัยเชิงประเมินในการทดลองกลุ่มใหญ่นิยมใช้ระเบียบวิธีวิจัยทดลอง

ขั้นตอนที่ 7 : การปรับปรุงนวัตกรรม ครั้งที่ 2

หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้นวัตกรรมกับกลุ่มขนาดใหญ่แล้ว นำมาปรับปรุงแก้ไขผลิตภัณฑ์อีกครั้ง เพื่อให้ได้ผลดีและมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้มากขึ้นก่อนที่จะนำไปทดลองภาคสนามขนาดใหญ่ในขั้นต่อไป

ขั้นตอนที่ 8 : การทดลองใช้ ครั้งที่ 3

หลังจากปรับปรุงรูปแบบนวัตกรรมจนมีความมั่นใจในด้านคุณภาพ ผู้วิจัยเห็นสมควรนำรูปแบบไปทดลองใช้ เพื่อตรวจสอบความพร้อมสู่ปฏิบัติ ในขั้นตอนนี้ต้องใช้กลุ่มทดลองที่มีขนาดใหญ่ที่สุด เช่น นำไปใช้ในโรงเรียน 10-13 โรงเรียน นักเรียน 40-200 คน เป็นต้น

การประเมินผล จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสอบถาม สัมภาษณ์ และสังเกตการณ์ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์

ขั้นตอนที่ 9 : การปรับปรุงนวัตกรรม ครั้งที่ 3

เป็นการปรับปรุงนวัตกรรมโดยใช้ผลจากการทดสอบภาคสนามปฏิบัติการมาเป็นเกณฑ์ในการปรับปรุงแล้วจึงนำนวัตกรรมที่ได้นั้นไปเผยแพร่

ขั้นตอนที่ 10: การนำนวัตกรรมไปใช้และการเผยแพร่

เป็นการเสนอนวัตกรรมต่อที่ประชุมวิชาการและตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารหรืออาจจะมีการเผยแพร่โดยวิธีการอื่น เช่น การเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เพื่อให้ผลที่ได้จากการวิจัยเผยแพร่ไปในวงกว้าง และเป็นประโยชน์ต่อบุคคลทั่วไปทุกระดับชั้น

จากขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนาตามแนวของ วอเลเทอร์ อาร์ บอร์ก และ เมเรดิธ แดเมียนกอล (Walter R. Borg and Meredith Damien Gall, 1989: 785-795) สามารถสรุปได้ว่าการสร้างต้นแบบนวัตกรรม การวิจัยและพัฒนาจะต้องตรวจสอบและปรับปรุงต้นแบบนวัตกรรมอย่างต่อเนื่องในลักษณะของ R and D ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 วิจัย (R_1 : Research) : ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนา (D_1 : Development) : พัฒนา

ขั้นตอนที่ 3 วิจัย (R_2 : Research) : ทดลอง

ขั้นตอนที่ 4 พัฒนา (D_2 : Development) : ประเมินผลและปรับปรุง

การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม และ แนวทางการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น

การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม

การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เป็นการจัดทำโครงสร้างหลักสูตรของสถานศึกษา โดยนำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และภูมิปัญญาท้องถิ่นมา สอดแทรกจัดทำเป็นรายวิชาเพิ่มเติม มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียน

ความหมายของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551: 2) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมเป็นแผนหรือแนวทางหรือข้อกำหนดของการจัดการศึกษา ที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ โดยส่งเสริมให้แต่ละบุคคลพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของคน รวมถึงระดับชั้นตอนและมวลประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้สะสม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ไปสู่การปฏิบัติได้ ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเอง รู้จักตนเอง มีชีวิตอยู่ในโรงเรียน ชุมชน สังคมและโลกอย่างมีความสุข ใจทึบย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539: 105) และนุชนาถ ชาติทอง (2546: 197) กล่าวสอดคล้องกันว่าหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม หมายถึงมวลประสบการณ์ที่สถานศึกษา จัดขึ้นให้แก่ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล วันชัย ภิญโญ (2554: 5) กล่าวว่าหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม หมายถึง สาระและมวลประสบการณ์ที่เกี่ยวกับตำบลหนองจอก ที่ประกอบด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ จุดหมาย โครงสร้าง คำอธิบายรายวิชา ขอบข่าย เนื้อหา เวลาเรียน แนวการจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

สรุปได้ว่า พัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม หมายถึง กระบวนการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่ ให้สอดคล้องกับความต้องการของสถานศึกษา หรือความต้องการของนักเรียน โดยจัดการเรียนการสอนให้เข้ากับในสภาพการณ์ปัจจุบัน โดยบูรณาการเนื้อหาสาระท้องถิ่น ภูมิปัญญาในหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมนี้ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ 1) ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ 3) จุดมุ่งหมาย 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างรายวิชา 7) เวลาเรียน 8) แนวทางการจัดการเรียนรู้ 9) สื่อการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) แผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม

กรมวิชาการ (2539: 26, อ้างถึงใน สุวิจักขณ์ อธิคมกุลชัย 2554: 45-47) ได้กล่าวถึงแนวการจัดทำวิชา/รายวิชาเพิ่มเติมว่า การพัฒนาหลักสูตรลักษณะนี้เป็นการจัดทำวิชาหรือรายวิชาขึ้นใหม่หลังจากที่ศึกษาแล้วพบว่าสิ่งที่ควรจะมีการพัฒนานั้น ไม่มีปรากฏอยู่ในหลักสูตรของกลุ่มประสบการณ์หรือรายวิชา/กลุ่มวิชาใด ๆ ในหลักสูตรแม่บท

การพัฒนาหลักสูตร โดยการจัดทำวิชา/รายวิชาเพิ่มเติมใหม่นี้ ควรดำเนินการในรูปแบบของคณะกรรมการ โดยมีขั้นตอนการจัดทำ ดังนี้

1. ศึกษาจุดหมายของหลักสูตร จุดประสงค์และโครงสร้าง เนื้อหาของกลุ่มประสบการณ์/กลุ่มวิชา/รายวิชาต่าง ๆ จากหลักสูตรแม่บทเพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการพิจารณาจัดทำและเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนกับเนื้อหาที่มีอยู่

2. นำเอาผลการศึกษา ผลการวิเคราะห์ สภาพที่ควรจะเป็นของการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของท้องถิ่นที่ได้จากการวางแผนอย่างมียุทธศาสตร์มาใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดจุดประสงค์และเนื้อหา

3. กำหนดจุดประสงค์ของวิชา/รายวิชาที่จะดำเนินการจัดทำขึ้นใหม่ โดย

3.1 วิเคราะห์จากปัญหา/ความต้องการของท้องถิ่น สำหรับกำหนดสภาพที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน โดยระบุปัญหา/ความต้องการของท้องถิ่นซึ่งได้แก่สิ่งที่ต้องการให้รู้พฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดและเงื่อนไขต่างๆ

3.2 เขียนจุดประสงค์ให้ครอบคลุมกับสภาพที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนทั้งสี่ด้าน (ความรู้ ทักษะ เจตคติ และกระบวนการ) รวมทั้งสอดคล้องกับจุดประสงค์ของกลุ่มวิชา/กลุ่มประสบการณ์ด้วย ซึ่งลักษณะของจุดประสงค์ที่ดีต้องบอกสภาพที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อเรียนจบรายวิชานั้นไม่ใช่การดำเนินงานหรือกิจกรรม

4. กำหนดเนื้อหา โดยการวิเคราะห์จากจุดประสงค์ ซึ่งระบุหลักของจุดประสงค์รายวิชานั้น โดยจะประกอบด้วย ส่วนที่เป็นความรู้ (สิ่งที่ทำให้เรียนรู้/ศึกษา) และส่วนที่เป็นทักษะ (สิ่งที่ต้องการจะฝึก) เนื้อหาที่กำหนดจะต้อง

4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา

4.2 ประกอบด้วยที่เป็นความรู้และทักษะ

4.3 เหมาะสมกับวัยและพื้นความรู้ของผู้เรียน

4.4 เหมาะสมกับคาบเวลา

4.5 ไม่ขัดต่อความมั่นคงของชาติ ระบบการปกครองตามหลักประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. กำหนดคาบเวลาเรียนสำหรับคำอธิบายหรือรายวิชาที่จัดทำขึ้นมาใหม่ ในการกำหนดคาบเวลาจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขดังนี้ คือ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับประถมศึกษา จำนวนเวลาที่ใช้ในการเรียนรายวิชาเพิ่มเติม 40 ชั่วโมงต่อปีการศึกษา

6. เขียนคำอธิบายรายวิชา ให้เป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแม่บทโดยระบุแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชาตามแบบฟอร์มที่กำหนด ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดการเขียนคำอธิบายรายวิชา โดยระบุให้ครอบคลุม แนวทางการจัดการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ ความรู้ ทักษะ/สมรรถนะสำคัญ และ คุณลักษณะอันพึงประสงค์

7. จัดทำเอกสารชี้แจงรายละเอียดประกอบการจัดทำวิชาหรือรายวิชาที่จัดทำขึ้นใหม่

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม

การกำหนดผลการเรียนรู้ในหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม สามารถกำหนดเพิ่มในตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ หรือจัดทำเป็นรายวิชาเพิ่มเติม แล้วเขียนเป็นคำอธิบายรายวิชาให้ชัดเจน โดยครอบคลุมความรู้ ทักษะ/สมรรถนะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ศวีวรรณ มากชู (2551) ได้เสนอแนวทางการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาในส่วนของ การพัฒนาสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของผู้เรียนและชุมชนว่า การพัฒนาหลักสูตรในลักษณะดังกล่าวโดยปกติแล้วสถานศึกษาจะกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายของสถานศึกษาให้ตอบสนองกับสภาพความต้องการของผู้เรียนและชุมชนอยู่แล้ววิธีการพัฒนา สาระการเรียนรู้เพิ่มเติมสามารถพัฒนาได้ 4 ลักษณะคือ

1. จัดทำเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม โดยนำไปสอดแทรกเข้ากับกลุ่มสาระการเรียนรู้ พื้นฐานในลักษณะบูรณาการ สาระการเรียนรู้ที่นำไปสอดแทรกบูรณาการนี้ควรพิจารณา ความสอดคล้องในเชิงการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน ซึ่งสามารถบูรณาการเข้าไปได้กับ สาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ การเพิ่มเติมในลักษณะนี้ผู้จัดทำหลักสูตรจะต้องวิเคราะห์ มาตรฐานการเรียนรู้ โดยวิเคราะห์ในลักษณะตารางวิเคราะห์องค์ประกอบความรู้ ทักษะ คุณลักษณะ คุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมในแต่ละข้อของมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระที่ นำไปบูรณาการแล้วจึงนำสิ่งที่สอดคล้องกับผู้เรียนและชุมชนมาสอดแทรกเพิ่มเติมเข้าไปกับสาระ การเรียนรู้ ทั้งนี้มีวิธีการพิจารณาความสอดคล้องโดยดูมาตรฐานและตัวชี้วัด ในแต่ละชั้นปีประกอบ ซึ่งจะช่วยลดความซ้ำซ้อนของสิ่งที่นำมาบูรณาการของครูแต่ละคนที่ต่างชั้นปี

2. จัดทำสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมในลักษณะจัดทำเป็นหน่วยการเรียนรู้หรือจัดทำ โครงการงานเข้าไปในกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งการจัดทำสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมในลักษณะนี้มา จากเหตุผลที่โรงเรียนได้พิจารณา สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของชุมชนและท้องถิ่นแล้ว เห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตหรือชุมชนมาก เช่น โรคที่คนในท้องถิ่นเป็นกันมากและเกิดอยู่เป็น ประจำหรือวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เด่นของชุมชน ทางโรงเรียนจึงพิจารณานำมาจัดทำเป็นสาระ การเรียนรู้เพิ่มเติมให้ผู้เรียนทุกคนได้เรียนรู้ในลักษณะลึกซึ้งจนเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนและชุมชน ได้ โดยจัดให้มีสาระการเรียนรู้เป็นหน่วยการเรียนรู้หรือจัดทำโครงการร่วมกันด้วย

3. จัดทำเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมในลักษณะจัดทำไว้ในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การเรียนเป็นกลุ่มสนใจ ชุมนุมหรือชมรม ทั้งนี้เพื่อให้ตอบสนองความสนใจของผู้เรียนช่วยให้ พัฒนาเต็มศักยภาพ และสามารถนำพาผู้เรียนไปสู่ความเป็นเลิศ

4. จัดทำสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมในลักษณะจัดทำรายวิชาเพิ่มเติมใหม่ในลักษณะนี้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กล่าวว่า สถานศึกษามีหน้าที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การวางแผนและดำเนินการใช้หลักสูตร การเพิ่มเติมคุณภาพการใช้หลักสูตรด้วยการวิจัยและพัฒนา การปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร จัดทำระเบียบการวัดและประเมินผลในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และรายละเอียดที่เขตพื้นที่การศึกษา หรือหน่วยงานต้นสังกัดอื่นๆ ในระดับท้องถิ่นได้จัดทำเพิ่มเติม รวมทั้งสถานศึกษาสามารถเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และความต้องการของผู้เรียนโดยทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

แนวทางการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น

การพัฒนาหลักสูตรระดับท้องถิ่นเป็นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในแต่ละท้องถิ่น มีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ เป้าหมายและจุดเน้นในการพัฒนาผู้เรียนในท้องถิ่น สาระการเรียนรู้ท้องถิ่น และการประเมินคุณภาพผู้เรียนระดับท้องถิ่น สถานศึกษาจะใช้ข้อมูลในกรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่นเป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ และเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม มีความรักและหวงแหนมรดกทางสังคม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหา การแก้ปัญหาการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพในชุมชน

ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ท้องถิ่น

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 81 ระบุว่ารัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรม ให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สร้างเสริมความรู้ และปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการเมือง การปกครอง ในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สนับสนุนการค้นคว้าวิจัยในศิลปะ วิทยาการต่างๆ เร่งรัดพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ และวัฒนธรรมของชาติ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 7 ระบุว่า กระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมือง การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิ หน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริม

ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

มาตรา 27 ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชน และสังคมภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

มาตรา 39 ให้กระทรวงกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา ทั้งด้านวิชาการงบประมาณ การบริหารงานบุคคล การบริหารงานทั่วไป ไปยังคณะกรรมการและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาโดยตรง พระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2546 มาตรา 35 ระบุไว้ว่า สถานศึกษาที่จัดการศึกษาศึกษาขั้นพื้นฐานเฉพาะที่เป็น โรงเรียน มีฐานะเป็นนิติบุคคล และมาตรา 37 ให้มีสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อทำหน้าที่ในการดำเนินการให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการฯ และให้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการศึกษา ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายนี้ หรือกฎหมายอื่น และมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(1) อำนาจหน้าที่ในการบริหารและจัดการศึกษาและพัฒนาสาระของหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

(2) อำนาจหน้าที่ในการพัฒนางานด้านวิชาการและจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาร่วมกันกับสถานศึกษา

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยคณะกรรมการการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 ข้อ 5 ระบุว่าให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการสถานศึกษา ” อยู่ภายใต้คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และข้อ 6 ให้คณะกรรมการมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) วางแผนดำเนินงานวิชาการ กำหนดสาระรายละเอียดของหลักสูตรระดับสถานศึกษาและแนวการจัดสัดส่วนสาระการเรียนรู้ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของสถานศึกษาให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาของท้องถิ่น

จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2540 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ดังกล่าว

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา นอกจากต้องจัดการศึกษาให้ผู้เรียนเกิดความรู้คู่คุณธรรมแล้ว ยังจะต้องจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ชีวิตจริงของตนเองในท้องถิ่น เรียนรู้สภาพภูมิศาสตร์ ประวัติความเป็นมาสภาพเศรษฐกิจ สังคม การดำรงชีวิต ภูมิปัญญา ศิลปะ วัฒนธรรม ตลอดจนทำให้มีความรัก ความผูกพัน และมีความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง รวมทั้งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิตในสังคม สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าวนี้ รวมทั้ง จะต้องดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนให้ครูผู้สอน สามารถนำสาระการเรียนรู้ท้องถิ่นไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

หลักสูตรท้องถิ่น เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น เนื่องจากหลักสูตรแกนกลางยังมีข้อบกพร่องบางประการ เช่น ความไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่ของผู้เรียน ชุมชน วัฒนธรรม ประเพณี อาชีพ และค่านิยม ทำให้ผู้เรียนไม่สนใจที่จะศึกษาเพราะเป็นเรื่องไกลตัว จึงทำให้ต้องมีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และชุมชน ซึ่งเป็นความมุ่งหมายในการปฏิรูปการศึกษา มีสาระสำคัญระบุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545: 12-16) ในมาตรา 27 ที่มีสาระสำคัญ สรุปได้ว่า “ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่ จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ในวรรคหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ”

สำหรับในส่วนของขอบข่ายเนื้อหาสาระตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับนี้ได้กำหนดในมาตรา 23 ว่า การจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาในเรื่องต่อไปนี้

1. ความรู้เรื่องเกี่ยวกับตนเองและความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคม เช่น ครอบครัว ชุมชน ชาติ และสังคม โลก รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของสังคมไทย และระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
2. ความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งความรู้ความเข้าใจและ

ประสบการณ์เรื่องการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลยั่งยืน

3. ความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทย และการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา

4. ความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์ และด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง

5. ความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

ทั้งนี้ จากสาระสำคัญในมาตรา 28 ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับนี้ ได้ระบุไว้ว่า หลักสูตรต้องมีลักษณะหลากหลาย ทั้งนี้ให้จัดตามความเหมาะสมของแต่ละระดับโดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัย และศักยภาพ สาระของหลักสูตร ทั้งที่เป็นวิชาการและวิชาชีพ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม และตามความในมาตรา 29 มีสาระสำคัญระบุไว้ว่า ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่นๆ ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญา และวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา และความต้องการ รวมทั้งหาวิธีการสนับสนุน ให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การพัฒนาระหว่างชุมชน

จากความในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 แสดงให้เห็นว่าสถานศึกษา และบุคลากร ในสถานศึกษามีบทบาทในเรื่องของหลักสูตรมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการจัดทำสาระของหลักสูตรที่สอดคล้องกับท้องถิ่นและต้องปรับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งการประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น ครูอาจารย์ในสถานศึกษา จำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเป็นอย่างดี จึงจะทำให้ การจัดการศึกษาสามารถดำเนินไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับนี้ได้ต่อไป

1. ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539: 107-108) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่า หมายถึง มวลประสบการณ์ที่สถานศึกษาหรือหน่วยงาน และบุคคลในท้องถิ่น จัดให้แก่ผู้เรียนตามสภาพ และความต้องการของท้องถิ่น

ทั้งนี้ คำว่า ท้องถิ่น มีความหมายใน 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง ท้องถิ่น หมายถึง ชุมชน ที่สถานศึกษาหรือหน่วยงานนั้นตั้งอยู่อาจเป็นชุมชน ในระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด หรือภาคภูมิศาสตร์ก็ได้ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่หรือกำลังเกิดขึ้นในชุมชน ไม่ว่าจะเป็นในเรื่อง ของประวัติศาสตร์ความเป็นมา ที่ตั้ง สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ฯลฯ

ประการที่สอง ท้องถิ่น หมายถึง สถานศึกษาหรือหน่วยงาน องค์กร ที่เกี่ยวข้องกับ การจัดการศึกษาในชุมชนนั้นๆ โดยชุมชนทุกระดับสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร ท้องถิ่น

กรมการศึกษานอกโรงเรียน (2541: 2) ได้อธิบายความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่า หลักสูตรท้องถิ่นเป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นจากสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียนหรือสร้าง จากหลักสูตรแกนกลาง ที่ปรับให้เข้ากับชีวิตจริงของผู้เรียน ตามท้องถิ่นต่างๆ หรือสร้างจาก เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ที่มีผลกระทบต่อผู้เรียนหลักสูตรท้องถิ่นต้องสอดคล้อง และ เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจ สังคมของท้องถิ่นนั้นๆ เน้นการเรียนรู้ชีวิตของตนเอง เพื่อการปรับ ตนเองให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของวิทยาการ การใช้เทคโนโลยีและข่าวสารข้อมูลในการเรียนรู้ ต่างๆ ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามสภาพชีวิตจริงของตนเอง สามารถนำเอาความรู้ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง พัฒนาอาชีพ พัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัวและท้องถิ่นได้

นิคม ชมพูนุท (2542: 13) และมานิต สิทธิสาร (2543: 39) ได้ให้ความหมายของ การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นไว้สอดคล้องกันว่า หมายถึง การที่ท้องถิ่น ปรับปรุง ขยาย หรือเพิ่ม รายละเอียดเนื้อหาสาระ สื่อการเรียนการสอน แผนการสอนสู่การเรียนการสอน กำหนดกิจกรรมให้ เหมาะสมกับสภาพ และความต้องการเฉพาะท้องถิ่น โดยสัมพันธ์กับหลักสูตรแกนกลางหรือ หลักสูตรแม่บท

อัญชติ สารรัตน์ และคณะ (2544: 30) ได้อธิบายความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นว่า หมายถึง การที่กระทรวงศึกษาธิการได้เปิดโอกาสให้หน่วยงานต่างๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมพัฒนา หลักสูตร ตามข้อกำหนดใน โครงสร้างหลักสูตร ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องราวของ ท้องถิ่น สภาพเศรษฐกิจ สังคมของท้องถิ่นของตนเอง

จากความหมายของหลักสูตรท้องถิ่นที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง มวลประสบการณ์ต่างๆ ที่จัดให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการและปัญหาของนักเรียน และชุมชนหรือท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ได้ตามศักยภาพและนำไปสู่มาตรฐานของ หลักสูตรสามารถนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง พัฒนาอาชีพ และพัฒนาชุมชนและสังคม ต่อไป

2. ความสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

จากความหมายของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นดังกล่าว บุญมี เฌรยอด (2531: 49) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นว่า การพัฒนาหลักสูตรที่จะมีผลต่อการพัฒนาประเทศได้ คือ การพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับท้องถิ่นที่สำคัญคือ ด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และอาชีพของแต่ละท้องถิ่น การให้การศึกษที่เหมาะสมกับท้องถิ่น ช่วยให้ความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้น ช่วยแก้ไขปัญหาสำคัญของประเทศได้เพราะหลักสูตรจากส่วนกลางไม่ยืดหยุ่นตามสภาพ เป็นการสอนในสิ่งที่ไกลตัว มีโอกาสที่จะศึกษาสิ่งรอบตัวน้อยมาก ไม่เกิดความภูมิใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชุมชน ทั้งนี้ โจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539: 109-110) ได้ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่า ถึงแม้จะมีหลักสูตรแกนกลางแล้ว แต่ยังมีจำเป็นต้องมีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเพราะ

1. หลักสูตรแกนกลางกำหนดเนื้อหาสาระและกิจกรรมไว้อย่างกว้าง เพื่อให้ทุกคนได้เรียนรู้คล้ายคลึงกัน ทำให้กระบวนการเรียนการสอนมุ่งเนื้อหาสาระและประสบการณ์ที่เป็นหลักการทั่วไป ไม่สามารถประมวลรายละเอียดสาระความรู้จากสภาพแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจ ปัญหา และความต้องการของท้องถิ่นแต่ละแห่งได้

2. การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และเทคโนโลยีมีผลกระทบโดยตรงต่อการดำรงชีวิตของคนไทยทั้งในเมืองและชนบท จึงต้องมีหลักสูตรระดับท้องถิ่นเพื่อปรับสภาพของผู้เรียนให้สามารถรับการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ได้

3. ทรัพยากรท้องถิ่น โดยเฉพาะภูมิปัญญาชาวบ้านของไทย มีอยู่เป็นจำนวนมาก หลักสูตรแกนกลางไม่สามารถนำเอาทรัพยากรท้องถิ่นนั้นมาใช้ประโยชน์ได้ แต่หลักสูตรระดับท้องถิ่นสามารถบูรณาการเอาทรัพยากรท้องถิ่นและภูมิปัญญาชาวบ้านมาใช้ในการเรียนการสอนได้

นอกจากนี้ วิชัย ประสิทธิ์วิฑูมิเวชช์ (2542: 135) ได้อธิบายถึงความสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นว่า การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นมีความสำคัญ เพราะหลักสูตรแกนกลางหรือหลักสูตรแม่บทที่พัฒนาในระดับชาติ มีการกำหนดองค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตร ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและสนองความต้องการของสังคมในลักษณะกว้าง ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คล้ายคลึงกัน เนื้อหาสาระ และประสบการณ์บางอย่าง ไม่สามารถประมวลรายละเอียดตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม ปัญหา และความต้องการของท้องถิ่น บางเนื้อหาสาระไม่อาจสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

ทั้งนี้ กรมวิชาการ (2542: 26) ได้สรุปถึงความสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นว่า การที่ต้องมีการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นนั้น เนื่องมาจากสาเหตุต่อไปนี้

1. การใช้หลักสูตรเดียวกันทั้งประเทศ ย่อมไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริงที่เป็นอยู่

2. ทำให้ละเลยต่อมรดกทางวัฒนธรรมและสิ่งอันพึงอนุรักษ์ของท้องถิ่นทำให้มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีค่าของท้องถิ่น

3. ไม่เป็นการสนับสนุนการพัฒนาท้องถิ่น ด้านการผลิต อาชีพ บางท้องถิ่นอาจมี ปัญหาแตกต่างกันออกไป เช่น โรคภัยไข้เจ็บ แทนที่การศึกษาจะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวกลับจะ ส่งเสริมให้คนไต่บันไดเพื่อการศึกษาต่อที่สูงขึ้น

จากแนวคิด และทัศนะดังกล่าว สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น มีความสำคัญ และจำเป็นต้องมีการดำเนินการ เพราะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เป็นการพัฒนาการจัดการศึกษา อย่างมีส่วนร่วมที่เหมาะสมกับท้องถิ่น เป็นการนำการพัฒนาสู่ชุมชนที่สนองต่อความต้องการ และสภาพของชุมชนและนักเรียน ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และความภาคภูมิใจ ในการพัฒนา ตนเอง และสามารถนำเอาภูมิปัญญา องค์ความรู้ และทรัพยากรของท้องถิ่น มาใช้ให้เกิดประโยชน์ ได้สูงสุด

ลักษณะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

ลักษณะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น 3 ประเภท คือ

หลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาโดยท้องถิ่นเองทั้งหมด แต่ต้องเป็นไปตามนโยบายที่ ส่วนกลางได้กำหนดไว้ (หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544)

หลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาขึ้นจากหลักสูตรแม่บทที่ส่วนกลางจัดทำ ส่วนกลางของรัฐ จัดทำหลักสูตรแม่บท และเว้นที่ว่างให้ท้องถิ่นมีเสรีภาพในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับ สภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น โดยหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 มีแนวทางการพัฒนาได้เป็น 2 กรณี คือ

1. หลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาโดยบางส่วนของหลักสูตรแม่บท กล่าวคือ เป็นการปรับ องค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งของหลักสูตรแม่บท เช่น ปรับรายละเอียดของสาระการเรียนรู้ เพิ่มเติมกระบวนการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา และความต้องการของท้องถิ่น ทั้งนี้ ยังยึด มาตรฐานของหลักสูตรแม่บทอยู่

2. หลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาขึ้นเป็นรายวิชาใหม่ หรือการสร้างหลักสูตรย่อย เพื่อเสริม หลักสูตรแม่บท โดยให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา และความต้องการของท้องถิ่น ทั้งนี้สามารถ จัดทำมาตรฐานการเรียนรู้เพิ่มเติมจากมาตรฐานของหลักสูตรแม่บท

หลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาสำหรับท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง โดยเฉพาะ เป็นหลักสูตรที่ หน่วยงานในท้องถิ่นพัฒนาเป็นหลักสูตรเฉพาะกิจ และเป็นหลักสูตรระยะสั้นๆ เพื่อใช้กับชุมชน หรือท้องถิ่นตามความต้องการและความสมัครใจของผู้เรียน รวมทั้งความสอดคล้องกับสภาพสังคม

เศรษฐกิจ และ วัฒนธรรมของชุมชนในท้องถิ่นนั้นๆ เช่น หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น อาทิลหลักสูตรซ่อมเครื่องยนต์ หลักสูตรทำขนม หลักสูตรการทำอาหาร เป็นต้น

ความจำเป็นของการมีหลักสูตรท้องถิ่นก็เนื่องจากหลักสูตรแกนกลางซึ่งเป็นหลักสูตรระดับชาติ ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง อันเนื่องมาจากความต้องการของแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน จึงต้องมีการนำหลักสูตรระดับชาติมาปรับให้เหมาะสมกับแต่ละท้องถิ่น โรงเรียน แต่ละแห่งมีหน้าที่จัดการศึกษาให้เหมาะสมกับชุมชนนั้นๆ เพราะชุมชนแต่ละชุมชนมีสภาพปัญหาและความต้องการแตกต่างกันท้องถิ่นควรต้องมี ส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของตนเอง

แนวทางในการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น

ในการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่นนั้น สถานศึกษาสามารถดำเนินการได้ในลักษณะต่อไปนี้

1. ปรับกิจกรรมการเรียนการสอนหรือจัดกิจกรรมเสริม ในแต่ละกลุ่มวิชาในทุกระดับชั้น โดยปรับปรุงจากหลักสูตรแกนกลางโดยไม่ทำให้จุดประสงค์ของหลักสูตรเปลี่ยนแปลง
2. ปรับรายละเอียดของเนื้อหาโดยเพิ่มหรือลดรายละเอียดจากหลักสูตรแกนกลาง
3. ปรับปรุงหรือเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับท้องถิ่น
4. จัดทำสื่อการเรียนการสอนขึ้นมาใหม่ เช่น หนังสือเรียน คู่มือครู หนังสือเสริมประสบการณ์ แบบฝึกหัด หรือสื่ออื่นๆ เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ เนื้อหาและสภาพท้องถิ่นโดยสื่อเหล่านี้อาจใช้กับเนื้อในรายวิชาที่มีอยู่เดิมหรือรายวิชาใหม่ที่พัฒนาขึ้นก็ได้
5. จัดทำคำอธิบายรายวิชาเพิ่มเติมจากที่ปรากฏในหลักสูตรแกนกลาง ทั้งนี้คำอธิบายรายวิชาที่จัดทำขึ้นต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์เนื้อหา และความต้องการของท้องถิ่น

ผู้วิจัยนำข้อมูลท้องถิ่นเกี่ยวกับอำเภอสวนผึ้ง มาบูรณาการสอดแทรกในการจัดการเรียนการสอน เพื่อเชื่อมโยงให้เห็นถึงความสำคัญของข้อมูลท้องถิ่น ที่คนในท้องถิ่นต้องรู้ โดยการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น เป็นการนำหลักสูตรแม่บทมาปรับเพิ่มให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง อันจะนำไปสู่การใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิต ดังนั้น สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจะต้องจัดทำสาระของหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ดังนั้น นอกจากโรงเรียนจะจัดเป็นหลักสูตรสถานศึกษา แล้วยังต้องเพิ่มหลักสูตรท้องถิ่นที่สนองต่อความต้องการของท้องถิ่นที่โรงเรียนอยู่อีกด้วย

การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ในฐานะภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนรู้ภาษาในฐานะภาษาต่างประเทศนั้น ภาษาแต่ละภาษาย่อมมีความแตกต่างกัน แต่มีแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ทางภาษาที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งสามารถนำมาใช้และปรับเปลี่ยน เพื่อให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้นั้นๆ ได้

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

การเรียนการสอนภาษา เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครูผู้สอน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่างๆ มากมาย ทฤษฎีและวิธีการเหล่านี้ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องตามลำดับของเนื้อหาหน้าที่ของภาษา ความหลายหลายของภาษา วัฒนธรรมและการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกันจึงทำให้เกิดความหลากหลายของแนวคิดขึ้น และก่อให้เกิดวิธีการสอนที่แตกต่างกันไป ดังนั้นในการกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษา ครูผู้สอนจึงควรจัดระบบความคิดเกี่ยวกับแนวคิดและวิธีการสอนของตนเองเข้าใจอย่างถ่องแท้ก่อน (กรมวิชาการ, 2545: 106-145)

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาถ้าหากเราจะพิจารณาการเรียนภาษากำเนิด (Mother Tongue) ของเด็กแล้ว จะเห็นว่าก่อนที่เด็กจะเริ่มหัดพูดเด็กจะได้ยินได้ฟังผู้อยู่ใกล้ชิด เมื่อเด็กได้ฟังเสียงต่างๆ ระยะเวลาแรกเด็กอาจไม่เข้าใจความหมายและเมื่อได้ยินได้ฟังซ้ำ ตลอดทั้งได้เห็นอากัปกริยาที่ผู้พูดแสดง จะสามารถเข้าใจความหมายได้ ต่อมาก็จะเริ่มพูดเลียนเสียงพูดที่เด็กได้ยินนั้นและพัฒนาขึ้นตามลำดับ จากคำเป็นข้อความสั้นๆ และเป็นประโยค เมื่อเรียนภาษาพูดแล้วต่อไปก็จะเรียนการอ่านและการเขียน การเรียนภาษาในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ (Learning English as a Foreign Language) ต้องเรียนการฟัง การพูด ก่อนการอ่านและการเขียนจึงจะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้

1. การรับภาษา เด็กรับจากของจริงหรือรับเป็นภาพในสมองมากกว่ารับเป็นสัญลักษณ์ ดังนั้นการรู้จัก ประโยค 1 ประโยคที่มีภาพประกอบจะรับรู้ได้ง่ายทั้งการฟัง และการพูด การให้เด็กเล่าเรื่องด้วยภาพจะเพิ่มความเข้าใจภาษาได้ง่าย

2. การพัฒนาทักษะการฟังก่อนจะเสริมความสามารถในการพูด การพัฒนาทักษะในการอ่าน จะเสริมความสามารถในการเขียน

3. ทักษะทางภาษาควรพัฒนาโดยใช้เรื่องราวที่ความหมายมากกว่าการฝึกให้จดจำ ควรนำคำทั้งหลาย (ICON) แทรกไว้ในเหตุการณ์ใหม่ จะเกิดการเรียนรู้ทั้งการสะกด การออกเสียงและไวยากรณ์ และควรมีภาพประกอบ

4. ในวัยเริ่มเรียนภาษา เด็กจะรับรู้ได้ประมาณ 5 ถึง 7 คำ บทเรียนควรไม่ยาวเกินไป แต่สามารถสร้างคำให้เป็น Segment เช่น แทนคำพูด flower ควรพูด one red flower จะแทน 1 Segment ถ้ามีภาพประกอบ จะช่วยเข้าใจว่านี่คือ 1 สิ่ง ด้วยเทคนิคจั่ววลี (Phase) แทนคำและเทคนิคการใช้ภาพประกอบ เด็กจะเข้าใจคำต่างๆ ได้มากขึ้น 5-7 segments

5. การเรียนไวยากรณ์ ควรใช้วิธี Inductive Method นั่นคือ แทนที่จะเริ่มจากกฎเกณฑ์ แล้วฝึกซ้ำที่นำเบื่อ ควรกำหนดรูปแบบ แล้วให้เด็กฟังและประโยคการใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ในเรื่องราวที่มีความหมาย อาจผันเปลี่ยนคำนาม ประธาน กริยา กรรม แต่ให้เห็นกฎเกณฑ์ (pattern) ย่อยๆ จนเข้าใจหลักการใช้ไวยากรณ์ไปเอง

6. การฝึกการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียนควรเริ่มจากการฝึกให้เป็นรูปแบบเดิมในสถานการณ์ใหม่แล้วขยายมาเป็นเรื่องของตนเอง (Personalization)

รูปแบบเดิม : John has a black cat.

รูปแบบฝึก : Jenny has two brown cats.

เรื่องของตนเอง : Do you have a black cat ?

No, I do not have a black cat.

I have a white dog.

7. การเรียนแปลไม่มีความหมาย ควรนำสิ่งที่ให้จดจำตัวสะกด และคำแปล รวมถึงลักษณะการใช้ประโยค ไปปรากฏในเรื่องราวที่มีความหมายในสถานการณ์ต่างๆ จะทำให้จดจำวิธีการเขียนและเข้าใจความหมายได้โดยตนเอง

8. การเรียนประโยค Function เช่น

- Give me the book !

- Can you give me a book ?

- May I have that book.

การเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ จากการศึกษาพบว่า มีผู้เสนอทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองที่เป็นภาษาต่างประเทศไว้หลายทฤษฎี แต่ยังไม่สามารถอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้อย่างชัดเจนเนื่องจากมีสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกัน และมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองในลักษณะที่ต่างออกไปจากการเรียนรู้ภาษาแม่ หรือภาษาที่หนึ่ง ดังนี้ (อรุณี สถิตภาทิกุล, 2535: 78)

	ภาษาแม่	ภาษาที่สอง / ต่างประเทศ
1. อายุ	เริ่มต้นในวัยเด็กเหมือนกันทุกคน	เริ่มต้นเรียนไม่เท่ากันทุกคน เรียนได้ทุกวัย
2. ระดับสติปัญญา	เรียนรู้ได้เหมือนกันทุกระดับ	ระดับสติปัญญาที่ต่างกันมีผลต่อการเรียนรู้
3. ความถนัด	มีผลต่อการเรียนรู้ไม่ชัดเจน	มีผลต่อการเรียนรู้มาก
4. ความคุ้นเคย	เป็นสิ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวัน	ไม่ได้อยู่ในชีวิตประจำวัน
5. การเรียนรู้	เรียนรู้จากสังคมทุกหน่วย และจากการเรียนที่เป็นระบบ	เรียนรู้จากการเรียนที่เป็นระบบ และหรือสังคมบางกลุ่ม บางระดับ
6. ความจำเป็น	เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันทุกด้าน	อาจเป็นสิ่งจำเป็นในอาชีพของบุคคลบางคน และบางโอกาสในชีวิต
7. เจตคติ	ไม่มีผลต่อการเรียนรู้	มีผลต่อการเรียนรู้

เมื่อเป็นดังนี้ ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงมีหลายแนวคิด ทั้งที่มองว่ากระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีลักษณะเฉพาะตัวไม่ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ภาษาแม่ หรือกระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาแม่ หรือมองว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้ใหญ่เหมือนกับการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก สิ่งสำคัญในเบื้องต้นนี้ คือการทำความเข้าใจคำศัพท์ เป็นที่ยอมรับกันว่า คำศัพท์เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษามี 2 คำ คือ

1. คำว่า Acquisition หมายถึง การเรียนรู้ภาษาในสภาพแวดล้อมอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นการเรียนรู้ในระดับจิตใต้สำนึก และอย่างไม่เป็นระบบระเบียบ เป็นกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ภาษาแม่ และการเรียนรู้ภาษาที่สองในเด็ก จุดสำคัญอยู่ที่ความหมายที่ต้องการสื่อ

2. คำว่า Learning หมายถึง การเรียนรู้ภาษาในห้องเรียน อย่างเป็นระบบระเบียบด้วยจิตสำนึก ถือว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้ใหญ่ จุดสำคัญคือกฎเกณฑ์ของภาษา

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการและความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กและผู้ใหญ่ สรุปได้ว่าทั้งเด็กและผู้ใหญ่สามารถรับ (acquire) ภาษาที่สองได้ ถ้ามีโอกาสใกล้ชิดกับภาษาที่สองนั้นในสภาพที่เป็นธรรมชาติ โดยไม่ต้องมีการสอนที่เป็นระบบและทั้งเด็ก (เด็กโต) และผู้ใหญ่สามารถเรียน (learning) ภาษาที่สองได้ ถ้าได้ใกล้ชิดกับภาษาด้วยการสอนที่เป็นระบบในห้องเรียน สำหรับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ที่จะนำเสนอได้แก่ ทฤษฎีตัวควบคุมของ Krashen (1981: 89) เนื่องจากมีความสอดคล้องกันและเป็นที่ยอมรับซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ทฤษฎีตัวควบคุม (The monitor model) Krashen (1981: 89) เป็นผู้เสนอความคิดนี้ โดยเสนอว่าการเรียนรู้ภาษา จะมี 2 ลักษณะ คือ แบบธรรมชาติที่เป็นการเรียนรู้ อันเกิดจากการสื่อความหมาย (acquisition) และการเรียนรู้ที่เกิดจากการศึกษาลักษณะต่างๆ ของภาษา (learning) การเรียนรู้ประเภทหลังนี้ ผู้เรียนจะนำไปใช้โดยผ่านการควบคุมความถูกต้องที่เรียกว่า (monitoring) ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความมั่นใจและเวลาของผู้พูด ถ้ามีความมั่นใจมาก เวลาน้อยการควบคุมจะน้อย ถ้ามีความมั่นใจน้อย เวลามาก การควบคุมจะมาก ผลคือความคล่องในการพูดจะลดลง คราเซนเสนอทฤษฎีนี้พร้อมกันสมมติฐานอีก 5 ข้อ คือ

1. สมมติฐานเกี่ยวกับการรู้และการเรียนภาษา (The acquisition-learning hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า ผู้ใหญ่มีแนวทางการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาที่สองแตกต่างกันคือ การรู้ใช้ภาษา (acquisition) และการเรียนภาษา (learning) การรู้ภาษาจะเป็นไปโดยธรรมชาติไม่รู้สึกตัว เช่นเดียวกับการที่เด็กเรียนภาษาแรก การรู้ภาษาจะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีการใช้ภาษาอย่างมีความหมายและได้ใช้ภาษานั้นเพื่อการสื่อสาร ส่วนการเรียนภาษา เป็นการรับรู้ภาษาอย่างเป็นระบบ ผู้เรียนรู้ตัวที่กำลังเรียนภาษาอยู่ และสิ่งที่เรียนจะเป็นกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ที่จะมีผลต่อความถูกต้องของภาษาที่ใช้ และจะต้องระวังไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดในขณะที่ใช้ภาษา

2. สมมติฐานเกี่ยวกับลำดับการเรียนรู้ธรรมชาติ (The natural order hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า การรู้ภาษาจะมีลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้โดยธรรมชาติ

3. สมมติฐานเกี่ยวกับการตรวจสอบ (The monitor hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า การรู้ภาษาของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และการเรียนภาษาจะทำให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะตรวจสอบหรือระมัดระวังความถูกต้องของภาษาที่ใช้ความระมัดระวังความถูกต้องจะทำได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับเวลา ความคิดเกี่ยวกับความถูกต้องและความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์

4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับข้อมูลทางภาษา (The input hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า บุคคลรับภาษาโดยการทำความเข้าใจข้อมูลทางภาษาที่ได้รับรู้ทั้งจากการฟังและอ่าน ทำให้เกิดความสามารถที่จะพูด หรือเขียน ได้อย่างคล่องแคล่ว ความคล่องแคล่วในการพูดไม่สามารถสอนให้โดยตรงได้ แต่จะเกิดขึ้นต่อเมื่อผู้เรียนได้สร้างศักยภาพในด้านต่างๆ อย่างเพียงพอจนกระทั่งมีความพร้อม และผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถพูดได้ในระยะเวลาที่แตกต่างกัน

5. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The affective hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองขึ้นอยู่กับความแตกต่างด้านจิตใจของแต่ละคนที่จะกลายเป็นสิ่งกั้นขวางความสำเร็จในการเรียนรู้ ความแตกต่างเป็นความแตกต่างเกี่ยวกับแรงจูงใจ ความเชื่อมั่นในตัวเองหรือความวิตกกังวลจะมีการกั้นขวางต่ำ การรับรู้ข้อมูลทางภาษาจะมีมาก แต่

ถ้ามีแรงจูงใจต่ำ ความเชื่อมั่นน้อย ความวิตกกังวลสูง การกั้นขวางจะสูง การรับรู้ทางภาษาจะมีน้อย และการกั้นขวางนี้จะส่งผลต่ออัตราการพัฒนาการเรียนรู้ด้วย

จากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่กล่าวมาข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การเรียนภาษาที่เป็นทั้งภาษาแม่ และ ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น อาทิเช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส ฯลฯ เป็นต้น จะต้องเริ่มต้นจากการฟังเป็นอันดับแรก แล้วขั้นต่อไปจะเรียนการพูด อ่าน และเขียนตามลำดับ การที่จะเรียนภาษาต่างประเทศได้นั้นก็ต้องใช้วิธีเดียวกับการเรียนภาษาแม่ ดังนั้น การเรียนทักษะทั้ง 4 ด้าน จำเป็นต้องฝึกฝนบ่อยๆ เพื่อให้เกิดทักษะ ความชำนาญ ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว โดยผู้ใช้ภาษาไม่ต้องเสียเวลาคิด เตรียมตัว สามารถใช้ภาษาได้โดยอัตโนมัติ เพื่อช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยงานวิจัยครั้งนี้มีการจัดการเรียนการสอนตามทักษะทั้ง 4 ด้าน ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน โดยยึดหลักตามทฤษฎีนี้ โดยเริ่มต้นจากการเรียนรู้คำศัพท์จากผู้สอน ฟังให้รู้ พูดให้ได้ อ่านให้ออก เขียนให้เป็น และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา

อรพิน พจนานนท์ (2537: 19) นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา สรุปได้ดังนี้

1. การสอนที่ได้ผลก็คือ การสอนโดยเลียนแบบวิชาการเรียนภาษาแม่ของเด็ก ผู้สอนจะต้องจัดประสบการณ์ที่จะสอน ให้เด็กได้พบและคุ้นเคยกับภาษาที่เรียน ได้มากที่สุดเน้นคำศัพท์มากกว่าไวยากรณ์
2. กริยาท่าทาง และวิธีพูดซ้ำๆ เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจ โดยไม่ใช้ภาษาแม่ในห้องเรียน
3. เน้นการสอนการพูดมากที่สุด เพื่อให้เด็กเกิดความเคยชิน ไม่เน้นการเปรียบเทียบภาษาที่เรียนกับภาษาแม่

นอกจากนี้ยังมีแนวคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มต่างๆ ที่มีผลต่อกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งสุมิตา อังวัฒนกุล (2540: 39) ได้กล่าวถึงแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ กลุ่มต่างๆ โดยสรุปไว้ดังนี้

1. กลุ่มที่เน้น โครงสร้าง ซึ่งเชื่อว่าภาษาสิ่งที่วิเคราะห์ได้และสามารถพิจารณาเป็นส่วนๆ โดยแต่ละส่วนของภาษาจะเกี่ยวพันกัน ภาษาคือภาษาพูดไม่ใช่ภาษาเขียน การวิเคราะห์ภาษาจึงดูจากสิ่งที่เจ้าของภาษาพูดไม่ใช่จากสิ่งที่ควรจะพูด และมีความเห็นว่าภาษาแต่ละภาษาแตกต่างกัน

2. กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรต ซึ่งนำโดย นอม ชอมสกี (Noam Chomsky) มีความเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ การวิเคราะห์ไวยากรณ์ของประโยคทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างลึก ได้แก่ ความหมายของประโยค และโครงสร้างพื้นผิว ซึ่งได้แก่คำและประโยคที่ได้ยินได้ฟัง กลุ่มนี้เชื่อว่ามนุษย์สามารถเข้าใจภาษาและสามารถแสดงออกมาได้

3. กลุ่มภาษาศาสตร์สังคม กลุ่มนี้นำโดย D. Hymes ซึ่งกล่าวว่า ความสามารถทางภาษาก็คือ ความสามารถที่จะพูดหรือเข้าใจคำที่พูด ซึ่งคงจะไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดเหล่านั้นถูกนำมาใช้ การแสดงออกทางภาษาในความหมายของ ชอมสกี (Chomsky) กล่าวถึงเฉพาะบทบาทด้านจิตวิทยา เช่น ความจำการรับรู้เท่านั้น ในการแสดงออกทางภาษาควรคำนึงถึงความสำคัญด้านวัฒนธรรมสังคม (Socioculture) ด้วย

จากแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาให้ได้ผลจะต้องสอนแบบธรรมชาติ กล่าวคือ ผู้สอนควรจัดประสบการณ์ให้นักเรียนได้คุ้นเคย เน้นการใช้ภาษาที่เรียน โดยไม่ใช้ภาษาแม่ในการสื่อสาร และเรียนรู้ไวยากรณ์ของภาษาควบคู่ไปด้วย นอกจากนี้ การแสดงออกทางภาษาควรจะต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมและสังคม

พื้นฐานด้านจิตวิทยาที่เป็นหลักในการจัดการเรียนรู้ภาษา

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จำเป็นที่ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักจิตวิทยาการศึกษาต่างๆ ที่เป็นปัจจัยพื้นฐานและมีอิทธิพลสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน รวมทั้งกระบวนการและสภาพการเรียนการสอน เพื่อครูจะได้นำปัจจัยเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในการเตรียมวางแผน และจัดดำเนินการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล หลักจิตวิทยาการศึกษาที่ครูผู้สอนภาษาควรทราบและคำนึงถึง มีดังต่อไปนี้ (พิตรวัลย์ โกวิทาที, 2537: 5)

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (individual difference) ความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นหลักจิตวิทยาเบื้องต้นที่สำคัญมากสำหรับครูทุกคนและทุกๆ วิชา หรือรายวิชา ครูผู้สอนจำเป็นต้องทราบเข้าใจและตระหนักเป็นอย่างดีคืออยู่เสมอว่า นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทางด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา ความถนัด และอุปนิสัย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอน ครูต้องเลือกกิจกรรมที่มีความแตกต่างและเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคนด้วย

2. ความพร้อม (readiness) ในแง่ของการเรียนรู้ นั่น ความพร้อม หมายถึง สภาพความพร้อมของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลตามที่ควรจะเป็น ธอร์นไดค์ (Thorndike) (ไพรินทร์ พ่วงจันทร์, 2542: 29) ได้กล่าวถึงกฎแห่งความพร้อม (law of readiness) เอาไว้ว่า “ การเรียนรู้จะเกิดขึ้น ได้ดีที่สุดก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมทั้งด้าน

ร่างกายและจิตใจที่จะเรียนและได้เรียนรู้จริงๆ” ครูจึงควรศึกษาความพร้อมทางภาษาของเด็กเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อหรืออุปกรณ์ และบรรยากาศให้เหมาะสมกับผู้เรียน

3. การจูงใจ (motivation) การจูงใจนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญ ที่มีอิทธิพลมากต่อการเรียนรู้ และทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ได้ผลอย่างเต็มที่ตามความสามารถของตน แรงจูงใจนี้จัดว่าเป็นเครื่องล่อใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาตามทิศทางที่ต้องการในการเรียนการสอนครูจึงจำเป็นต้องพยายามสร้างแรงจูงใจให้แก่ นักเรียนอยู่เสมอ เพื่อให้ นักเรียนสนใจและตั้งใจเรียน แรงจูงใจนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญและมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษามาก ตัวอย่างการใช้แรงจูงใจในการเรียนการสอนทั่วไป ได้แก่ การนำเข้าสู่บทเรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมการสร้าง ความสนใจ โดยใช้แรงจูงใจทำให้นักเรียนเกิดความตั้งใจ จดจ่อในบทเรียนซึ่งกำลังจะเริ่มขึ้น

4. การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นการทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจหลังจากที่ได้แสดงพฤติกรรมการเรียนรู้เสร็จสิ้นลง เพื่อช่วยให้พฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นนั้นมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นอีกและเพิ่มความคงทนถาวรยิ่งขึ้น กล่าวคือ เมื่อนักเรียนกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้ว ครูก็จะต้องให้แรงเสริมด้วย จึงจะช่วยให้การเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพมากที่สุด

จากการศึกษาจิตวิทยาและทฤษฎีการเรียนรู้ที่เป็นหลักในการสอน พบว่า ในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องนำหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อดำเนินจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ความพร้อมของนักเรียน สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และมีการเสริมแรงนักเรียน เพื่อช่วยให้ การเรียนรู้ของนักเรียนประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

วิธีสอน

วิธีสอน เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ขาดไม่ได้ เพราะวิธีสอนจะส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามกระบวนการที่ถูกต้องตามหลักวิชา ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและเกิดการเรียนรู้ได้ดี ผู้สอนจึงมีความจำเป็นต้องเลือกเทคนิค วิธีสอนที่หลากหลายมาใช้ และปรับเปลี่ยน เพื่อให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ภาษานั้นๆ ได้

การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (Content-based Instruction) พฤติกรรมเรียนการสอนในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ จะได้ผลมากที่สุด ถ้าครูผู้สอนใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง มุ่งให้ผู้เรียนสื่อสารได้ ในประเทศส่วนใหญ่มุ่งสอนทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลในระดับพื้นฐาน เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษา ถูกต้องตามหน้าที่ (Functions) ในสถานการณ์ซึ่งครูจำลองให้เหมือนชีวิตประจำวันมากที่สุด เช่น การซื้อของ การบอกทิศทาง การแนะนำตนเอง เป็นต้น ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาสรุปว่า ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในระดับพื้นฐานได้หลังจากการเรียนในระยะเวลาเพียง 2 ปี

นอกจากนี้ยังอธิบายเพิ่มว่าถึงแม้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการเพื่อนำไปสู่เรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษา การสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเข้าไปสู่การเรียนรู้ภาษา เป็นการสอนที่ประสานเนื้อหาเข้ากับวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องในการศึกษาเนื้อหา ครูไม่ควรใช้เนื้อหาเป็นแบบฝึกหัดทางภาษาเท่านั้น แต่ครูควรฝึกให้ผู้เรียนเข้าใจสาระเนื้อหาโดยใช้ทักษะภาษาเป็นเครื่องมือ ครูจะใช้เนื้อหากำหนดรูปแบบของภาษา (form) หน้าที่ของภาษา (Function) และทักษะย่อย (sub-skills) ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้เพื่อนเข้าใจสาระของเนื้อหาและทำกิจกรรมได้ ครูต้องเข้าใจการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ตลอดจนเข้าใจเนื้อหาและใช้เนื้อหาเป็นตัวกำหนดบทเรียนของภาษา ครูจะประสานทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กับหัวเรื่อง (topic) ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้เพื่อที่จะเข้าใจสาระของเนื้อหาและทำกิจกรรมได้ การเรียนการสอนแบบนี้กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด และเกิดการเรียนรู้โดยผ่านการฝึกทักษะทางภาษา วิธีสอนแบบนี้มีแนวทางการเรียนการสอนที่สำคัญดังนี้คือ 1) การสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง 2) การสอนที่คำนึงถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับภาษา 3) การสอนที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ 4) การสอนที่เน้นการเรียนรู้จากการทำโครงการ (กรมวิชาการ, 2542: 3-5)

นอกจากนี้ยังเน้นหลักสำคัญว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดี มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริงและผู้เรียนจะใช้ภาษามากขึ้นถ้ามีความสนใจในเนื้อหาที่เรียน ดังนั้นผู้สอนจึงต้องนำเนื้อหาที่เป็นจริงและสถานการณ์เรียนรู้ที่สมจริงมาให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อที่จะทำความเข้าใจสาระของเนื้อหา โดยผู้เรียนสามารถใช้พื้นความรู้เดิมในภาษาไทยมาโยงกับเนื้อหาของวิชาในภาษาอังกฤษ และที่สำคัญที่สุด ฝึกให้ผู้เรียนคิดเป็น สามารถวิพากษ์วิจารณ์ข้อมูลที่ได้จากเนื้อหาที่เรียน และใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องในการค้นคว้าข้อมูลได้ (กรมวิชาการ, 2541: 3)

ในการสอนภาษาต่างประเทศยังไม่สามารถสรุปได้ว่า วิธีสอนแบบใดดีที่สุดและสมบูรณ์แบบมากที่สุด เพราะแต่ละวิธีต่างมีจุดเด่นจุดด้อย ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาวิวัฒนาการของทฤษฎีการเรียนรู้และวิธีสอนเพื่อเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ เข้าใจเหตุผล และมองเห็นความจำเป็นในการที่จะต้องปรับเปลี่ยนประยุกต์วิธีสอนของตน เพื่อให้สามารถเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนและจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาในแต่ละระดับชั้น ทำให้การเรียนการสอน มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคล และเกิดศักยภาพสูงสุดตามความสามารถของแต่ละคน (กรมวิชาการ, 2542: 20)

วิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction)

การสอนแบบทางตรงเป็นวิธีแรกหลังจากเกิดการปฏิรูปทางด้าน การสอนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากนักภาษาศาสตร์เห็นว่าวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลมิได้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนแบบทางตรงนี้เริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้นเมื่อคนเริ่ม

สนใจการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะเมื่อมีการค้าระหว่างประเทศและการเดินทางติดต่อธุรกิจเพิ่มขึ้น มีการท่องเที่ยวไปต่างประเทศหรือโยกย้ายถิ่นฐานที่อยู่อาศัย ดังนั้นจุดมุ่งหมายของการสอนแบบทางตรง คือมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร บทเรียนส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยกิจกรรมที่เป็นบทสนทนา เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ

ผู้เรียนจะถูกกระตุ้นให้ใช้ภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนอยู่ตลอดเวลา โดยไม่มีการใช้ภาษาของผู้เรียนเลย เวลาสอนผู้สอนจะพยายามสร้างสภาพแวดล้อมในห้องเรียน ให้เหมือนสภาพแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจะใช้ภาษาต่างประเทศตลอดเวลา ไม่มีการเน้นสอนไวยากรณ์จะ ไม่มีการบอกกฎไวยากรณ์อย่างชัดเจน แต่การเรียนรู้ไวยากรณ์จะเรียนรู้จากตัวอย่างและการใช้ภาษา แล้วสรุปกฎเกณฑ์ ถึงแม้จะมีการฝึกทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน แต่การฝึกทักษะพูดเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดทักษะอ่าน และเขียนจะมีพื้นฐานมาจากการพูดก่อน วิธีสอนแบบนี้เน้นการรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้พูดภาษาด้วย

วิธีสอนแบบทางตรงบางครั้งเรียกว่าวิธีสอนตามธรรมชาติ (natural method) ในศตวรรษที่ 19 เริ่มมีการปฏิรูปทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษาโดยให้ความสนใจกับการเรียนรู้ภาษาตามแนวธรรมชาติคือ มีความคิดที่จะพยายามสอนภาษาที่สองเหมือนกับการสอนภาษาที่หนึ่ง นักภาษาศาสตร์หลายๆ คนเชื่อว่าการสอนภาษาต่างประเทศไม่มีความจำเป็นต้องแปลเป็นภาษาที่หนึ่งถ้าผู้สอนรู้จักที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจโดยการสาธิตและแสดงท่าทาง จากเหตุผลที่ไม่ใช้ภาษาที่หนึ่ง ในชั้นเรียนจึงทำให้วิธีสอนแบบทางตรงมีปัญหาเรื่องครูสอน เพราะวิธีนี้จะเป็นครูที่เป็นเจ้าของภาษา เนื่องจากครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีข้อจำกัดในการใช้ภาษาเป้าหมายตลอดเวลาจึงหาครูที่มีความสามารถเช่นนี้ไม่ค่อยง่ายนัก และการหลีกเลี่ยงไม่ใช้ภาษาที่หนึ่งเลยบางทีก็เกิดผลเสีย บางครั้งการใช้ภาษาที่หนึ่ง อธิบายเพียงสั้นๆ อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความกระจำงและช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้เร็วกว่าใช้ภาษาที่สอง นอกจากนั้นการที่ผู้สอนใช้ภาษาเป้าหมายตลอดเวลาในชั้นเรียนทำให้ผู้เรียนเกิดความคับข้องใจ (frustration) ด้วยข้อจำกัดดังกล่าวจึงเป็นเหตุให้นักภาษาศาสตร์พัฒนาวิธีสอนใหม่ขึ้นมาคือ วิธีสอนแบบฟัง-พูด (audio-lingual method)

แนวคิดพื้นฐาน ของวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction)

วิธีสอนแบบสอนนี้อิงแนวคิดที่ว่าภาษาคือ ภาษาพูด การเรียนภาษาคือการให้ผู้เรียนได้สื่อสารด้วยภาษาที่เรียนนั้น และเพื่อให้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น ควรให้ผู้เรียนรู้วิธีการที่จะคิดเป็นภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้นตลอดเวลา และสื่อสาร ราวกับอยู่ในสถานการณ์จริง

ลักษณะสำคัญ

จุดประสงค์การเรียนรู้การสอนภาษาต่างประเทศตามแนวคิดของวิธีสอนแบบทางตรงนี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ บทเรียนส่วนใหญ่จึงประกอบด้วยกิจกรรมที่เป็นบทสนทนา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง เช่น ภาษาที่ใช้ติดต่อกับธนาคารภาษาที่ใช้ในการไปจ่ายของ หรือพูดคุยเกี่ยวกับสภาพอากาศ เป็นต้น ผู้เรียนจะถูกกระตุ้นให้พูดโต้ตอบด้วยภาษาต่างประเทศที่เรียนอยู่ตลอดเวลา โดยไม่มีการใช้ภาษาเดิมของผู้เรียนในห้องเรียนเลย เวลาสอนผู้สอน จะพยายามสร้างสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้เหมือนสภาพแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจะใช้ภาษาต่างประเทศตลอดเวลา ไม่มีการเน้นสอนไวยากรณ์ จะไม่มีการบอกกฎไวยากรณ์ที่ชัดเจนแต่การเรียนรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ จะเป็นแบบการโน้มน้าวด้วยเหตุผลให้เรียนรู้จากตัวอย่างและสามารถสรุปเป็นกฎของตัวเอง ในการสอนศัพท์ และวลีใหม่ๆ ผู้สอนจะอธิบายโดยใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้น โดยใช้วิธีการถอดความ การใช้ของจริง รูปภาพ หรือ การแสดงท่าทางประกอบ การอธิบายความหมายของเนื้อเรื่องก็จะใช้วิธีการถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องนั้นๆ ถึงแม้ว่าจะมีการฝึกทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่านและเขียนมาแต่ต้น แต่การฝึกทักษะพูดเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด ทักษะการอ่านและเขียนจะมีพื้นฐานมาจากการพูดก่อน ส่วนการฝึกออกเสียงที่ถูกต้องก็ได้รับความสนใจตั้งแต่แรกเริ่ม วิธีสอนแบบนี้มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะนำภาษาต่างประเทศที่เรียนไปใช้ในสังคมที่พูดภาษาต่างประเทศนั้นได้ วิธีสอนแบบนี้ เน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้พูดภาษานั้นๆ ด้วย จึงนิยมใช้เจ้าของภาษาหรือผู้ที่มีความสามารถใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน และถึงแม้ว่าผู้สอนจะเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน แต่ผู้สอน และผู้เรียนก็มีบทบาทรวมกันในกระบวนการเรียนการสอน

การสอนแบบ Direct Instruction เป็นการสอนที่มุ่งช่วยให้ได้เรียนรู้ทั้งเนื้อหาสาระและมโนทัศน์ต่างๆ รวมทั้งได้ฝึกปฏิบัติทักษะต่างๆจนสามารถทำได้ดีและประสบผลสำเร็จได้ในเวลาที่จำกัด Joyce and Weil (1996: 334, อ้างถึงใน ทิศนา แจมมณี, 2551: 51) ได้เสนอรูปแบบการสอนของ Direct Instruction ไว้ 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียน และพฤติกรรมการเรียนรู้ที่คาดหวังแก่ผู้เรียนชี้แจงสาระของบทเรียน และความสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนอย่างคร่าวๆ และชี้แจงกระบวนการเรียนรู้และหน้าที่รับผิดชอบของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน

ผู้สอนอธิบายหรือสาธิตเนื้อหาหรือทักษะใหม่ โดยใช้สื่อและกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติประกอบพร้อมกันตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ

ผู้สอนปฏิบัติให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตาม ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ และเสริมแรงเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ

ผู้เรียนลงมือปฏิบัติภายใต้การกำกับดูแลของผู้สอน ซึ่งต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน โดยใช้การชมเชยและบอกให้แก้ไขสิ่งที่ผิด โดยบอกว่าทำผิดหรือถูกและแก้ไขอย่างไรหรืออาจสอนหรืออธิบายใหม่

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ

ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อช่วยให้เกิดความชำนาญ มีการให้ข้อมูลย้อนกลับภายหลังการฝึก และควรให้มีการฝึกเป็นระยะเพื่อช่วยให้การเรียนรู้อยู่คงทน

ข้อดี

วิธีสอนแบบทางตรงนี้มีข้อดี คือ

1. ถ้าผู้เรียนได้เรียนด้วยวิธีนี้เป็นเวลานานพอสมควร จะสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ เพราะ โอกาสฝึก ใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริง
2. ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาแบบเดียวกับการเรียนรู้ภาษาของตนเองโดยอยู่ในสภาพที่ใช้ภาษานั้นตลอดเวลา
3. ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเอง ทำให้ไม่เบื่อและทำให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา

วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

การเรียนการสอนแบบร่วมมือ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนร่วมมือกันทำงาน ช่วยเหลือซึ่งกัน และมีส่วนในการดำเนินงาน และประสานงานกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาการความก้าวหน้าด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น โดยใช้ระบบกลุ่มย่อยเข้ามาเป็นวิธีการสำคัญ ซึ่งมีรูปแบบที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ที่ไม่ได้มีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถ ดังนั้นวิธีการหลักของรูปแบบการสอนนี้จึงใช้การจัดกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน 4-5 คน จะสามารถช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ได้

ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ได้มีนักการศึกษาที่เผยแพร่ความคิดของการเรียนรู้คือ Slavin (1995) และ Johnson and Johnson (1993) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือกันไว้ดังนี้

Johnson and Johnson (1993) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าเป็น การเรียนที่มีการจัดประสบการณ์เรียนรู้เป็นกลุ่มเล็ก มีจำนวนสมาชิกในกลุ่ม 2-5 คน และสมาชิกในกลุ่มนั้นมีความแตกต่างกันในหลายด้าน เช่น ระดับความสามารถในการเรียน เพศ เชื้อชาติ เป็นต้น สมาชิกในกลุ่มจะมีการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ และเปลี่ยนความคิดเห็น และรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้บรรลุผล ซึ่งแตกต่างจากการจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปที่มักละเลยความสนใจในการให้ความสำคัญของความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ส่วนใหญ่มักมุ่งไปที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับบทเรียนมากกว่า

ปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างผู้เรียนมี 3 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะแข่งขันกัน ในการศึกษาเรียนรู้ ผู้เรียนแต่ละคนพยายามเรียนให้ได้ดีกว่าคนอื่น เพื่อให้ได้คะแนนดี ได้รับการยกย่อง หรือได้รับการตอบแทนในลักษณะต่างๆ
2. ลักษณะต่างคนต่างเรียน คือ แต่ละคนต่างรับผิดชอบดูแลตนเองให้เกิดการเรียนรู้โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับบุคคลอื่น
3. ลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้ คือ แต่ละคนต่างรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน และในขณะที่เดียวกันก็ช่วยให้สมาชิกคนอื่นเรียนรู้ด้วย ซึ่งในการจัดการศึกษาปัจจุบันมักส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบแข่งขัน ทำให้ผู้เรียนเคยชินต่อการแข่งขันเพื่อแข่งขัน ผลประโยชน์มากกว่าการร่วมมือกันแก้ปัญหา จึงจำเป็นต้องหันมาส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี รวมทั้งได้เรียนรู้ทักษะทางสังคมและการทำงานร่วมกับผู้อื่นซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิต

Slavin (1995) ระบุว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการกำหนดให้ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันมาทำงานร่วมมือกันเป็นกลุ่มย่อยๆ โดยมีสมาชิกในกลุ่ม 3-5 คน สมาชิกในกลุ่มต่างก็มีหน้าที่รับผิดชอบ การเรียนรู้มาจากกับสมาชิกทุกคนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ

จากความหมาย สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนที่มีการแบ่งเป็นกลุ่มย่อยๆ ซึ่งภายในกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถคละกันคือ เก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อให้ได้ช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม โดยมีการกำหนดบทบาทของสมาชิกในกลุ่มในการทำกิจกรรมที่ชัดเจน และเท่าเทียมกัน สมาชิกในกลุ่มมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น มีการช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จและบรรลุเป้าหมายร่วมกัน

องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ Johnson and Johnson (1993: 55-59) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญทั้ง 5 ประการ ดังนี้

1. การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน (Positive Interdependence)

ในการเรียนรู้แบบร่วมมือต้องตระหนักว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความสำคัญและความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ในขณะที่เดียวกันสมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้นั้นก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ ดังนั้นทุกคนจะต้องรับผิดชอบบทบาทหน้าที่ของตนพร้อมไปกับช่วยเหลือสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่มด้วยเพื่อประโยชน์ร่วมกัน

2. การมีปฏิสัมพันธ์กันแบบเผชิญหน้า (Face-to-Face Promotion Interaction)

เนื่องจากการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้ผู้เรียนต้องมีการเรียนรู้ร่วมกัน จึงมีผลให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันในการทำงาน สมาชิกในกลุ่มจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิก (Individual Accountability)

สมาชิกทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบในการทำงาน และในการส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนทำงานเต็มความสามารถ จึงทำให้มีระบบการตรวจสอบผลงาน เช่น ทำงานเป็นกลุ่มเล็กเพื่อดูแลทั่วถึง สังเกตพฤติกรรมผู้เรียนได้ชัดเจน

4. การใช้ทักษะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะในการทำงานกลุ่มเล็ก (Interpersonal and Small Group Skills)

การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบผลสำเร็จได้นั้น ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญหลายด้าน เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการแก้ปัญหา รวมทั้งการเคารพ ยอมรับ และไว้วางใจซึ่งกันและกัน

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group Processing)

กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่ม เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม เกี่ยวข้องกับวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม การวิเคราะห์ข้อมูลนี้ทำได้โดยครู หรือตัวผู้เรียนเอง เพื่อให้ได้รับข้อมูลป้อนกลับและฝึกทักษะการรู้คิด (Metacognition) คือ สามารถที่จะประเมินการคิดและพฤติกรรมของตนเอง

รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เป็นที่ยอมรับและนำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้เหมาะสมตามระดับชั้นนั้นมีหลากหลายชนิด แต่ที่รู้จักและแพร่หลายมีดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2544: 9-21)

1. การเรียนเป็นทีม (Student Team Learning) เป็นการเรียนที่เน้นการเปรียบเทียบผลงานกลุ่มรวมทั้งความสำเร็จของสมาชิกแต่ละคน การเรียนเป็นทีมแบ่งออกเป็น 4 แบบดังนี้ คือ

1.1 การแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (Student Team-Achievement divisions หรือ STAD)

เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่สมาชิกในกลุ่ม 4 คน มีระดับสติปัญญาต่างกัน เช่น เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน ครูกำหนดบทเรียนและการทำงานกลุ่มแล้วจึงสอนบทเรียนให้นักเรียน ทั้งชั้น จากนั้นให้กลุ่มทำงานตามที่กำหนด นักเรียนในกลุ่มช่วยเหลือกันเด็กเก่งช่วยกันตรวจงานของเพื่อนให้ถูกต้องก่อนนำเสนอ ครูสอบต่างคนต่างทำข้อสอบ แล้วเอาคะแนนของทุกคนมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม ครูจัดลำดับคะแนนของทุกกลุ่มแล้วปิดประกาศให้ทุกคนทราบ

1.2 การแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team Games Tournament หรือ TGT)

การจัดกิจกรรมจะเป็นในรูปแบบของการแข่งขัน การกิจของกลุ่มคือกลุ่มต้องเตรียมสมาชิกในกลุ่มให้พร้อมในการตอบปัญหาที่ครูจัดเตรียมไว้ ในการแข่งขันครูจะจัดให้นักเรียนที่มีผลการเรียนระดับเดียวกันแข่งขันกันตอบคำถาม คะแนนที่สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนทำได้จะนำมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม ทั้งนี้จะมีการจัดกลุ่มใหม่ทุกสัปดาห์ โดยพิจารณาจากความสามารถของแต่ละบุคคล แต่จะไม่มีการสอนทุกสัปดาห์

1.3 การเรียนเป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization หรือ TAI) เป็นการเรียนการสอนที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือและการเรียนการสอนรายบุคคลเข้าด้วยกัน เน้นการตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4-5 คนในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก ซึ่งมีความสามารถแตกต่างกันในเรื่องผลการเรียน เพศ และสภาพครอบครัว ครูเรียกนักเรียนที่มีระดับความรู้เดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอน ความยากง่ายของเนื้อหาที่สอนแตกต่างกัน ทุกคนสอบโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน มีการให้รางวัลทีมที่ทำคะแนนได้ดีกว่าเดิม

1.4 การเรียนแบบร่วมมือแบบผสมผสานการอ่านและการเขียน (CIRC : Cooperative Integrated Reading and Composition) เป็นวิธีที่เหมาะสมกับการสอนอ่านและเขียน สมาชิกในกลุ่มมี 4 คน มีพื้นฐานความรู้เท่ากัน 2 คน อีก 2 คน ก็เท่ากัน แต่ต่างระดับความรู้กับ 2 คนแรก ครูจะเรียกคู่ที่มีความรู้ระดับเท่ากันจากทุกกลุ่มมาสอน ให้กลับเข้ากลุ่ม แล้วเรียกคู่ต่อไปมาทุกกลุ่มมาสอน คะแนนกลุ่มพิจารณาจากคะแนนสอบของสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคล

2. ปริศนาความรู้ (Jigsaw) การเรียนแบบนี้เรียกว่าการเรียนรู้แบบต่อชิ้นส่วนเป็นการเรียนที่พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมความร่วมมือและการถ่ายทอดความรู้ระหว่างกลุ่มๆ หนึ่งประมาณ 5-6 คนที่แต่ละความสามารถและเพศได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมเช่นเดียวกัน ใ้ใช้กันมากในรายวิชาที่ผู้เรียนเรียนเนื้อหาวิชาจากตำราเรียน โดยครูแบ่งเนื้อหาที่จะเรียนออกเป็นหัวข้อย่อยตามจำนวนสมาชิกของกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนได้เนื้อหาที่ต่างกันแล้วไปเรียนร่วมกับสมาชิกกลุ่มอื่นๆ ครูจะนำคะแนนทุกคนในกลุ่มมารวมเป็นคะแนนกลุ่ม

3. การสืบสวนสอบสวนเป็นกลุ่ม (Group Investigation) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนจะทำงานด้วยกันเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยใช้การสืบค้นแบบร่วมมือ มีการอภิปรายเป็นกลุ่มรวมทั้งการวางแผน โครงการต่างๆ นักเรียนแบ่งกลุ่มกันเอง แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 2-6 คน หลังจากกลุ่มเลือกหัวข้อจากเรื่องที่จะเรียนแล้ว สมาชิกแต่ละคนจะต้องศึกษาทำความเข้าใจเป็นพิเศษแล้วนำมารวมกันเป็นรายกลุ่ม จากนั้นก็จะเสนอผลงานแก่เพื่อนร่วมห้องถึงสิ่งที่ได้ค้นคว้า

4. การเรียนด้วยกัน (Learning Together) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มละความสามารถประกอบไปด้วยสมาชิกกลุ่มละ 3-4 คน เน้นการสร้างกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมร่วมกันจริง และเน้นการอภิปรายในกลุ่มว่าสมาชิกทำงานช่วยกัน ได้ดีถึงเพียงใด

ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นที่ 1 ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน

ครูอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของบทเรียนให้เข้าใจอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 2 ให้ข้อมูล

ครูสอนหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้เนื้อหาในบทเรียนที่นักเรียนจะต้องเรียน

ขั้นที่ 3 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม

ครูอธิบายให้นักเรียนทราบถึงวิธีการจัดกลุ่ม แนะนำทักษะในการทำงานกลุ่ม และทักษะทางสังคมและสมาชิกได้รับมอบหมายบทบาทที่แตกต่างกัน ได้แก่

1. บทบาทผู้กระตุ้น (Encourager) ดูแลให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้
2. บทบาทผู้ชมเชย (Praisor) ช่วยทำให้สมาชิกมีความรู้สึกที่ดีโดยให้คำชม
3. บทบาทผู้ควบคุมการสนทนา (Gatekeeper) พยายามควบคุมการสนทนาให้เป็นไปได้ด้วยดี ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง และดำเนินไปสู่เป้าหมาย
4. บทบาทผู้ซักถาม (Question Commander) ช่วยซักถามคนอื่นๆ เพื่อให้เกิดความคิดกว้างขวาง
5. บทบาทผู้ตรวจสอบ (Checker) ตรวจสอบความเข้าใจเรื่องที่กำลังศึกษาทำงานอยู่ และสมาชิกทุกคนสามารถอธิบายได้เหมือนกัน

6. บทบาทผู้บันทึก (recorder) บันทึกรายงานของกลุ่มในสิ่งที่อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
7. บทบาทผู้จัดอุปกรณ์ (Materials Monitor) จัดหาอุปกรณ์ที่ได้รับจากครูผู้สอนและส่งคืน
8. บทบาทผู้รักษาวินัย (Quiet Captain) ดูแลไม่ให้กลุ่มส่งเสียงรบกวนคนอื่นในกรณีที่ครูจะนำบทบาทสมาชิกมาใช้นั้นขึ้นอยู่กับดุลพินิจ เนื้อหาหรือลักษณะของงานต่างๆ ที่ให้ร่วมกันรับผิดชอบซึ่งผู้เรียนควรจะได้สลับเปลี่ยนหมุนเวียนกันรับผิดชอบ
- ขั้นที่ 4 ให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียนรู้
ครูจะต้องคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีข้อสงสัยหรือมีปัญหาที่สมาชิกในกลุ่มไม่สามารถช่วยได้ และเมื่อกลุ่มต้องการคำแนะนำช่วยเหลือจากครู
- ขั้นที่ 5 ทดสอบ
หลังจากเรียนบทเรียนหนึ่งๆ แล้ว นักเรียนทุกคนจะต้องได้รับการทดสอบเพื่อที่จะรู้ว่านักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนมากน้อยเพียงใด โดยนำคะแนนที่ได้มาคิดเป็นคะแนนของกลุ่ม ซึ่งจะเป็นคะแนนของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม
- ขั้นที่ 6 ให้การเสริมแรง
ครูแสดงการยอมรับในผลสำเร็จของนักเรียนและของกลุ่มโดยการใช้คำพูดหรือรางวัลเพื่อสร้างกำลังใจแก่นักเรียนในแต่ละกลุ่ม
- จากการศึกษาวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) พบว่า ในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนนั้น วิธีสอนทั้งสองแบบนี้ มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้กับหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยนำวิธีสอนทั้งสองแบบมาบูรณาการ ในขั้นตอนกิจกรรมการสอน จะทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและเกิดการเรียนรู้ทักษะทั้ง 4 ด้าน ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีนได้ดี
- ดังนั้น ในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อให้ให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาจีนนั้น ครูควรจัดการเรียนรู้ที่มีเทคนิควิธีการผสมผสานทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ซึ่งตามธรรมชาติของการเรียนภาษาต่างๆ การฟังและพูดเป็นทักษะแรก ที่ควรจะได้รับการเรียนรู้ และเป็นทักษะที่ง่ายในการฝึกฝน แต่การเรียนภาษาจีนจะแตกต่างจากภาษาอื่นๆ ตรงที่มีตัวอักษรจีนที่มีลักษณะจำเพาะ ซึ่งต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ในการจำตัวอักษรต่างๆ แต่หากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ดี มีการฝึกทักษะที่ถูกต้อง จะเป็นตัวช่วยให้ใช้ภาษาได้โดยอัตโนมัติ และคล่องแคล่ว ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษา วิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

โดยแบ่งเนื้อหาของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยภาคทฤษฎี นำวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) มากำหนดเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร ได้เรียนรู้ทั้งเนื้อหา สาระ และมโนทัศน์ต่างๆ รวมทั้งได้ฝึกปฏิบัติทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน จนสามารถทำได้ดีและประสบความสำเร็จได้ในเวลาที่จำกัด มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน คือ 1) ช้่นนำ 2) ช้่นนำเสนอบทเรียน 3) ช้่นฝึกปฏิบัติตามแบบ 4) ช้่นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ 5) ช้่นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ และภาคปฏิบัติ นำวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มากำหนดเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนทำงาน รับผิดชอบ ร่วมกัน โดยการให้สมาชิกทุกคนใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ในการทำงานกลุ่ม โดยยังคงรักษา สัมพันธภาพที่ดีต่อสมาชิกกลุ่ม ในการเรียนเป็นกลุ่ม มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน คือ 1) ช้่นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน 2) ช้่นให้ข้อมูล 3) ช้่นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม 4) ช้่นให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียน 5) ช้่นทดสอบ 6) ช้่นให้การเสริมแรง

การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

พระราชบัญญัติการศึกษาพุทธศักราช 2542 หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 23 ได้กำหนดให้การจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ นอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา และมาตรา 24 ได้กำหนดให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดกระบวนการเรียนรู้แก่ผู้เรียน โดย (1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน (2) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา (3) จัดกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (4) จัดการเรียนรู้โดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา (5) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ (6) จัดการเรียนรู้

ให้เกิดขึ้นตลอดเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

การบูรณาการเป็นการจัดการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งที่ปรับเปลี่ยนคุณภาพการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิตจริงอย่างมีความหมายของผู้เรียน เป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบองค์รวม ได้เรียนรู้จากการคิดและการปฏิบัติจริง ได้เรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น และได้เรียนรู้กระบวนการเรียนรู้ของตนเอง นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการยังเป็นเป็นการจัดการเรียนรู้ที่อยู่บนฐานความสนใจของผู้เรียน มีการเชื่อมโยงเนื้อหากับบริบทสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน ผู้เรียนจึงได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงของตนเองเห็นความสัมพันธ์ของสาระและศาสตร์ต่างๆ ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงและถ่ายโอนความรู้ เข้าใจกระบวนการต่างๆ ได้อย่างชัดเจนและรวดเร็ว เกิดเป็นองค์ความรู้ที่จะติดตัวผู้เรียนไปตลอด การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการแบ่งเป็น 2 รูปแบบใหญ่ คือ กระบวนการเรียนรู้จากกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียวกันและต่างกลุ่มสาระการเรียนรู้มาบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนด้วยกัน ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการนอกจากผู้เรียนได้พัฒนาความรู้แบบองค์รวมแล้ว จะช่วยลดความซับซ้อนของเนื้อหาและประหยัดเวลาในการเรียนการสอนมากขึ้นอีกด้วย (ศิริวรรณ วณิชพัฒน์วรชัย, 2558: 214)

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

การบูรณาการเป็นความพยายามที่จะหาความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาของหลายๆ วิชา กับหัวข้อ ความคิดรวบยอด หรือปัญหาที่ต้องการให้ผู้เรียนศึกษา Beane (1991: 9) และ UNESCO (1981: 10) กล่าวสอดคล้องกันว่า การบูรณาการ เป็นการสร้างความรู้และประสบการณ์ขึ้นใหม่ในลักษณะของการผสมผสานเข้าด้วยกันทั้งหมด เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและสภาพชีวิตจริงของผู้เรียน สอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2546: 19, อ้างถึงใน พระเทพเวที 2531: 24) กล่าวว่า การบูรณาการ หมายถึงการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงศาสตร์สาขาต่างๆ ที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกันมาผสมผสานเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ที่มีความหมาย มีความหลากหลายและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน สำนักงานประสานงาน โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (2540: 6) กล่าวว่า การสอนแบบบูรณาการ หมายถึงการเชื่อมโยงวิชาหนึ่งเข้ากับวิชาอื่นๆ ในการสอน เช่น การเชื่อมโยงวิชาวิทยาศาสตร์กับคณิตศาสตร์และภาษาไทย การเชื่อมโยงวิชาวิทยาศาสตร์กับสังคมศึกษา การเชื่อมโยงวิชาศิลปะกับภาษาไทย เป็นต้น สอดคล้องกับ โสภณา บุญยะถัมภ์ (2546: 8) กล่าวว่า การสอนแบบบูรณาการ หมายถึงการสอนซึ่งนำเอาสาระการเรียนรู้ต่างๆ เข้ามาผสมผสานกันเพื่อประโยชน์แก่ผู้เรียน โดยใช้สาระการเรียนรู้ใดสาระการเรียนรู้หนึ่งเป็นแกนหลักแล้วขยายวงกว้างขวางออกไป เพื่อให้การเรียนรู้ของผู้เรียนเกิดความสมบูรณ์ในตัวของเขาเอง

จากความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ หมายถึง การสอนที่เชื่อมโยงวิชาหนึ่งเข้ากับวิชาอื่นๆ ที่มีเนื้อหาสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันมาผสมผสานเข้าด้วยกัน เพื่อให้นักเรียนเกิดองค์ความรู้ที่หลากหลาย และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

John Dewey (1933) ปราชญ์ทางการศึกษาชาวอเมริกัน ได้อธิบายถึงความจำเป็นที่โรงเรียนต้องจัดให้มีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรบูรณาการ (Integrated Curriculum) หรือการเชื่อมโยงเนื้อหาวิชาการต่างๆ เข้าด้วยกันโดยไม่เน้นการเรียนเป็นรายวิชาว่าปัญหาอุปสรรครวมทั้งประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตของมนุษย์นั้นจะผสมผสานกัน มิได้แยกออกเป็นส่วนๆ มนุษย์จำเป็นต้องใช้ทักษะหลายประการในการเรียนรู้จากประสบการณ์ รวมทั้งในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต แต่การที่โรงเรียนเน้นการสอนแยกเนื้อหาวิชา จะทำให้การเรียนนั้นไม่สอดคล้องกับชีวิตจริงของนักเรียน เพราะเด็กมองไม่เห็นความเชื่อมโยงของสิ่งที่เรียน กับสิ่งที่ไปในชีวิตจริง นอกโรงเรียน ดังนั้นหลักสูตรที่เน้นการสอนแบบบูรณาการจะสอดคล้องกับชีวิตจริงของเด็กมากกว่า โดยจะช่วยให้เด็กเข้าใจและมองเห็นความสัมพันธ์เชื่อมโยงของเนื้อหาวิชาต่างๆ ทั้งยังกระตุ้นเด็กให้เป็นผู้ที่ใฝ่เรียนรู้ เนื่องจากเขาสามารถจะนำเนื้อหาและทักษะที่เรียน ไปใช้ในชีวิตจริง

นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการยังช่วยลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชาลดจำนวนเวลาเรียน เป็นการแบ่งเบาภาระของผู้สอน รวมทั้งส่งเสริมผู้เรียนให้มีโอกาสใช้ความคิด ประสบการณ์ความสามารถ ตลอดจนทักษะต่างๆ อย่างหลากหลาย ก่อให้เกิดการเรียนรู้ทักษะกระบวนการ และเนื้อหาสาระไปพร้อมกัน ไพท สิทธิสุนทร (2543: 22) Smith, Goodman & Meredith (1970: 164) กล่าวว่า การศึกษาเรื่องบูรณาการเป็นการกำหนดเงื่อนไขของวิชาทั้งหลายที่จะก่อให้เกิดความผสมกลมกลืนกันระหว่างประสบการณ์กับวิธีคิดของผู้เรียน สอดคล้องกับธีระชัย ปุณฺณโชติ (2543: 1-2) ได้แสดงเหตุผลที่สนับสนุนการเชื่อมโยงวิชาต่างๆ เข้าด้วยกันในการสอน ไว้ดังนี้

1. สิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงๆ ไม่ได้จำกัดว่าจะเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะจึงต้องใช้ความรู้และทักษะจากหลายๆ สาขาวิชามาร่วมกันในการแก้ปัญหา การเรียนรู้เนื้อหาวิชาต่างๆ ในลักษณะเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิชา และความสัมพันธ์ของวิชาต่าง ๆ เหล่านั้นกับชีวิตจริง

2. การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ จะช่วยให้เกิดความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างความคิดรวบยอดในศาสตร์ต่างๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย การเรียนการสอนใน

วิชาวิทยาศาสตร์ไม่จำเป็นว่าความคิดรวบยอดจะต้องแยกจากความคิดรวบยอดในวิชาอื่นๆ เนื้อหาและกระบวนการที่เรียนในวิชาหนึ่งอาจช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในวิชาอื่นดีขึ้นได้

3. การสอนที่สัมพันธ์เชื่อมโยงความคิดรวบยอดจากหลายๆ สาขาวิชาเข้าด้วยกันมีประโยชน์หลายอย่าง ที่สำคัญที่สุดคือช่วยให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ (Transfer of learning) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการจะช่วยให้นักเรียนเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงได้ และในทางกลับกันก็จะสามารถเชื่อมโยงเรื่องของชีวิตจริงภายนอกห้องเรียนเข้ากับสิ่งที่เรียนได้ ทำให้นักเรียนเข้าใจว่าสิ่งที่ตนเรียนมีประโยชน์หรือนำไปใช้จริงได้

4. หลักสูตรและการเรียนการสอนแบบบูรณาการ มีประโยชน์ในการจัดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาต่างๆ ในหลักสูตร การเพิ่มขึ้นอย่างมากมายและรวดเร็วของความรู้และข้อมูลต่างๆ ทำให้การเรียนแบบสัมพันธ์วิชามีความสำคัญมากกว่าที่ต่างวิชาต่างเพิ่มเนื้อหาเข้าไปในหลักสูตรของตน

5. การเรียนการสอนแบบบูรณาการสามารถตอบสนองต่อความสามารถของผู้เรียนซึ่งมีหลายด้าน เช่น ภาษา คณิตศาสตร์ ดนตรี ความคล่องตัวของร่างกาย สังคมหรือมนุษยสัมพันธ์ และความรู้ความเข้าใจตนเอง ซึ่งรวมเรียกว่า พหุปัญญา (Multiple Intelligence) และสนองต่อความสามารถที่จะแสดงออกและตอบสนองทางอารมณ์ (Emotional Intelligence)

6. กระบวนการเรียนการสอนที่ใช้ในหลักสูตรแบบบูรณาการสอดคล้องกับทฤษฎีการสร้างความรู้โดยผู้เรียน (Constructivism)

รูปแบบของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

Frazer & Rudnitski (1995: 137-141) เสนอรูปแบบของการบูรณาการ (Forms of Integation) ไว้ 5 แบบ ดังนี้

1. แบบวิทยาการพื้นฐาน (Discipline-based) เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง โดยเฉพาะภายนอกโรงเรียน นักเรียนจะต้องพบกับปัญหาหลากหลาย ทั้ง สังคม การเมือง เศรษฐกิจ มิติทางวิทยาศาสตร์ ดังนั้น นักเรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ/ความคิดรวบยอดขั้นพื้นฐาน (conceptions of literacy) การสอนแบบนี้จึงเป็นแบบที่ครูเพียงคนเดียวสอนเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ๆ ด้วยแก่นักเรียน โดยอาศัยหนังสืออ้างอิงและแหล่งความรู้ต่างๆ

2. แบบคู่ขนาน (Parallel) เป็นการสอน 2 วิชาที่มีหัวเรื่อง (theme) เดียวกัน แต่การสอนแบบนี้ปัญหาที่พบคือระดับของการบูรณาการจะไม่ลงลึกมากและจะไม่ใช่เป็นการโยงความสัมพันธ์ ระหว่างหลากหลายวิชา

3. แบบพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) เป็นการบูรณาการหลักสูตรโดยเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างหลากหลายวิชาที่มีหัวเรื่อง (Theme) เดียวกัน ซึ่งครูแต่ละคนจะสอนวิชาต่างกัน แต่มีการวางแผนเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างวิชาด้วยกัน เป็นการสอนที่เหมาะสมกับ

โรงเรียนขนาดกลางที่ครูจะได้มีประสบการณ์การสอนเป็นทีม มีข้อดีคือทำให้ครูที่สอนแต่ละวิชา ได้มีความรู้หลากหลายในวิชาอื่นด้วยซึ่งจะต้องสอนเชื่อมโยงกัน ทำให้ครูแต่ละคนกลายเป็นผู้รู้จากการอ่านหนังสือต่างวิชาในหัวเรื่องเดียวกัน เช่นครุวิทยาศาสตร์ ครูสังคม ครูดนตรี ต่างต้องอ่านหนังสือทั้ง 3 วิชาเพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในหัวเรื่องเดียวกัน

4. แบบสหวิทยาการ (Interdisciplinary) เป็นการสอนที่ครูแต่ละคนต่างสอนวิชาของตนเองครูไม่ได้ออกแบบให้นักเรียนทำงานร่วมกันระหว่างต่างวิชา แต่จะมีการสอนแบบบูรณาการเฉพาะที่มีระบุไว้ในแต่ละวิชาเท่านั้น (Concurrence in time) ทั่วๆไปในวิชาที่ต่างกันนี้มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกันอยู่ จึงเป็นการสอนแบบที่ระดับการบูรณาการจะไม่ลึก เพราะครูแต่ละคนในต่างวิชาไม่ได้มีการแบ่งการทำกิจกรรมของนักเรียนด้วยกันเพียงแต่ให้เวลาแล้วมอบหมายงานหรือปัญหาให้นักเรียนไปดำเนินการกันเอง

5. แบบบูรณาการ (Integrated) เป็นการบูรณาการทั้งความคิดรวบยอด (Concept) / ทักษะ (Skill) / ความสัมพันธ์ทางจิต (Affective relationships) / เจตคติและความเชื่อ (Attitudes and beliefs) และเนื้อหา (Content) ทำให้เป็นการสอนที่ต้องอาศัยหลากหลายวิธีที่สามารถเป็นไปได้ นักเรียนสามารถเลือกที่จะฝึกในสิ่งที่ต้องการจะเรียนรู้ นั่นคือนักเรียนสามารถจะเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจของตนเองอย่างอิสระ

จากรูปแบบของการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการข้างต้น สรุปได้ว่า การบูรณาการแบบวิทยาการพื้นฐาน (Discipline-based) หรือการสอนบูรณาการแบบสอดแทรก (Infusion Instruction) นั้น เป็นการจัดการเรียนรู้บูรณาการอีกแนวทางหนึ่งในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยซึ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานที่ต่างๆ ได้ตามสภาพความเป็นจริง แนวทางหนึ่งที่น่าจะช่วยให้การสอนภาษาจีนประสบผลสำเร็จคือการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรก หรือแบบผู้สอนคนเดียว (Infusion Instruction) ครูสามารถจัดการเรียนรู้โดยกำหนดเรื่องต่างๆ ที่น่าสนใจ และสอดคล้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน การบูรณาการการเรียนการสอน ช่วยให้ครูสามารถจัดหลักสูตรได้สอดคล้องกับความต้องการ โดยกำหนดเรื่องหลัก (Theme) หัวเรื่อง (Topic) และเนื้อหาย่อย (Content) ที่สัมพันธ์กับเรื่องต่างๆ และกลุ่มสาระอื่นๆ โดยบูรณาการเนื้อหาภาษาให้สอดคล้องชีวิตจริงหรือสาระที่กำหนดขึ้นมา ซึ่งเป็นการเรียนรู้ในลักษณะองค์รวม ครอบคลุมทั้งสาระการเรียนรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณธรรมจริยธรรมที่พึงประสงค์ การเลือกเนื้อเรื่องจึงจำเป็นอย่างยิ่ง ครูสามารถเชื่อมโยงสาระกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มสาระต่างๆ เช่น การอ่าน การเขียน การคิดวิเคราะห์ต่างๆ ที่ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะและกระบวนการเรียนรู้ไปแสวงหาความรู้ความจริงจากหัวเรื่องที่กำหนด การเรียนรู้แบบบูรณาการควรมุ่งให้นักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม

จัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลาย เสริมการเรียนรู้ให้กว้างขวางด้วยการนำ การแสดงบทบาทสมมติ เกม เพลง มาใช้ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสุข สนุกสนาน และสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมที่พึงประสงค์ ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นการจัดการเรียนรู้บูรณาการแบบสอดแทรก ยังให้ประโยชน์และคุณค่าต่อนักเรียน ทำให้นักเรียนได้ประยุกต์ใช้ความคิด ประสบการณ์ความสามารถ และทักษะต่างๆ ในเวลาเดียวกันทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ในลักษณะองค์รวมซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ที่ลึกซึ้งเนื่องจากการเป็นการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงและสอดคล้องกับชีวิตช่วยลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาต่างๆ ซึ่งปัจจุบันความรู้มีมากมาย และเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้การเรียนรู้แบบสัมพันธ์วิชา มีความสำคัญมากกว่า และช่วยให้ครอบคลุมยิ่งขึ้นช่วยตอบสนองความสามารถของนักเรียน ในหลายด้าน เช่น ภาษา คณิตศาสตร์ ความคล่องแคล่วของร่างกายและความเคลื่อนไหว ดนตรี สังคม หรือ มนุษย์สัมพันธ์ และความรู้ความเข้าใจตนเอง

ข้อมูลท้องถิ่น จังหวัดราชบุรี

กรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่น เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1

เป้าหมาย

1. พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์และสมรรถนะสำคัญตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรม สามารถดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมและยึดมั่นการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
3. พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และจิตสำนึกในความเป็นไทย สืบสานวัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น อนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น

จุดเน้น

1. ผู้เรียนสามารถอ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็น
2. ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการคิด
3. ผู้เรียนมีทักษะพื้นฐานในการทำงานและอาชีพของท้องถิ่น
4. ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสื่อสิ่งพิมพ์ สิ่งอิเล็กทรอนิกส์และแหล่งเรียนรู้ต่างๆ
6. ผู้เรียนมีจิตอาสาและบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

ประวัติจังหวัดราชบุรี

จังหวัดราชบุรี มีชื่ออันเป็นมงคลยิ่ง หมายถึง “ เมืองพระราชา ” ราชบุรีเป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งของประเทศไทย จากการศึกษาและขุดค้นของนักประวัติศาสตร์ นักโบราณคดี พบว่าดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำแม่กลองแห่งนี้เป็นถิ่นฐานที่อยู่อาศัยของคนหลายยุคหลายสมัย และมีความรุ่งเรืองมาตั้งแต่อดีต จากหลักฐานทางโบราณสถานและโบราณวัตถุมากทำให้เชื่อได้ว่ามีผู้คนตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณนี้ตั้งแต่ยุคหินกลางตลอดจนได้ค้นพบเมืองโบราณสมัยทราวดีที่ตำบลคูบัว อำเภอเมืองราชบุรี พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี ได้เคยดำรงตำแหน่งหลวงยกกระบัตรเมืองราชบุรีในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย ซึ่งในช่วงปลายสมัยกรุงศรีอยุธยาและตอนต้นกรุงรัตนโกสินทร์ปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์พบว่า เมืองราชบุรีเป็นเมืองหน้าด่านที่สำคัญ เป็นสมรภูมิการรบหลายสมัย โดยเฉพาะในสมัยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกได้ยกทัพมาตั้งรับศึกพม่าในเขตราชบุรีหลายครั้ง ครั้งสำคัญที่สุดคือสงครามเก้าทัพต่อมา พ.ศ.2360 ในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยได้โปรดเกล้าฯ ให้สร้างกำแพงเมืองใหม่ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำแม่กลองตลอดมาจนถึงปัจจุบัน ครั้นถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในพ.ศ.2437 ได้ทรงเปลี่ยนการปกครองส่วนภูมิภาคโดยรวมหัวเมืองต่างๆ ที่อยู่ใกล้ชิดกัน ตั้งขึ้นเป็นมณฑล และได้รวมเมืองราชบุรี เมืองกาญจนบุรี เมืองสมุทรสงคราม เมืองเพชรบุรี เมืองปราณบุรี เมืองประจวบคีรีขันธ์ รวม 6 เมือง ตั้งขึ้นเป็นมณฑลราชบุรี ตั้งที่บัญชาการมณฑล ณ ที่เมืองราชบุรี ทางฝั่งขวาของแม่น้ำแม่กลอง (ปัจจุบันคือศาลากลางจังหวัดราชบุรีหลังเก่า) ต่อมาใน พ.ศ. 2440 ได้ย้ายที่บัญชาการเมืองราชบุรี จากฝั่งซ้าย กลับมาตั้งรวมอยู่แห่งเดียวกับศาลาว่าการมณฑลราชบุรี ทางฝั่งขวาของแม่น้ำแม่กลอง จนถึงพ.ศ.2476 เมื่อได้มีการยกเลิกการปกครองแบบมณฑลทั้งหมด มณฑลราชบุรีจึงถูกยกเลิกและคงฐานะเป็นจังหวัดราชบุรีจนถึงปัจจุบัน (กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา, 2551: 7)

คำขวัญจังหวัดราชบุรี

คนสวยโพธาราม คนงามบ้านโป่ง เมืองโอ่งมังกร วัดขนอนหนังใหญ่ ตื่นใจถ้ำงาม
ตลาดน้ำดำเนินฯ เพลินค้ำภัวร้อยล้าน ย่านยี่สกปลาดี

สี่ประจำจังหวัด

สีเทา-ฟ้า

ต้นไม้ประจำจังหวัด

ต้นโมกมัน

ดอกไม้ประจำจังหวัด

ดอกกล้วยพฤกษ์

ภูมิศาสตร์

สภาพภูมิศาสตร์ทั่วไป ประกอบด้วยภูเขาทางด้านตะวันตกของจังหวัดราชบุรี ในเขตอำเภอสวนผึ้ง อำเภอบ้านคา ซึ่งเป็นอำเภอชายแดนของจังหวัดและสุดชายแดนด้านตะวันตกของประเทศไทย แผ่นดินจากเทือกเขาจะค่อยๆ ลาดลงมาจนกระทั่งมาจรดที่ราบลุ่มอันเกิดจากการสะสมโคลนตะกอนจากแม่น้ำสายใหญ่ที่ไหลลงสู่อ่าวไทย ได้แก่แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำเพชร แม่น้ำบางปะกง แม่น้ำแม่กลอง แม่น้ำเจ้าพระยา ทำให้เกิดเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำอย่างกว้างขวาง และยังเป็นที่ยึดมั่นในเขตน้ำทะเลหนุนเนื่องอีกด้วย

ผืนป่า ในจังหวัดราชบุรี มีทั้งป่าดงดิบ ป่าเขา ป่าเบญจพรรณ ป่าไผ่ ป่าไม้รวก ไม้ยาง ไม้ตะเคียน ไม้เต็ง ไม้ประดู่ เป็นต้น

ภูเขา มีเทือกเขาตะนาวศรี เป็นแนวกั้นเขตแดนกับประเทศเมียนมาร์ (พม่า: Myanmar) โดยมีภูเขาเล็กๆ ในเขตอำเภอเมืองราชบุรี โปธาราม จอมบึงและอำเภอบ้านโป่ง เช่น เขาบิน เขาสูง เขากบ เขาชุง เขาแจง เป็นต้น

แม่น้ำ แม่น้ำสำคัญที่ไหลผ่านจังหวัดราชบุรี คือแม่น้ำแม่กลอง และมีคลองดำเนินสะดวก เป็นเส้นทางสัญจรทางน้ำที่สำคัญของประชาชนในเขตอำเภอดำเนินสะดวก เชื่อมต่อกับแม่น้ำท่าจีน นอกจากนี้ยังมีคลองขุด คลองแควอ้อม และมีแม่น้ำภาษีไหลผ่านภูเขาด้านตะวันตกในเขตอำเภอสวนผึ้ง โดยไหลลงสู่แม่น้ำแม่กลองในเขตอำเภอเมืองกาญจนบุรี

ภูมิประเทศ

สภาพทั่วไป แบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ

พื้นที่ภูเขาสูง ได้แก่ บริเวณชายแดนด้านตะวันตกติดกับสหภาพพม่า และเขตแดนด้านใต้ติดกับจังหวัดเพชรบุรี มีสภาพเป็นเทือกเขาสูง อุดมด้วยป่าดิบเขา ป่าเบญจพรรณ ป่าเต็งรัง และป่าไผ่ ในระดับความสูงตั้งแต่ 200 เมตร ถึง 1,000 เมตร ในเขตอำเภอสวนผึ้ง อำเภอบ้านคา และอำเภอปากท่อด้านตะวันตก

พื้นที่ราบสูง ได้แก่ บริเวณถัดจากบริเวณเทือกเขาแนวทางด้านตะวันออก จนถึงตอนกลางของพื้นที่จังหวัด มีลักษณะเป็นที่ราบสูง และที่เนินลาด มีแม่น้ำภาษี และห้วยสาขาเป็นสายน้ำหลัก สภาพเนื้อดิน เป็นดินปนทรายมีการชะล้างพังทลายของหน้าดินค่อนข้างสูงถึงปานกลาง อยู่ในเขตอำเภอสวนผึ้ง อำเภอบ้านคา อำเภอจอมบึง และทางด้านตะวันตกของอำเภอปากท่อ อำเภอเมืองราชบุรี อำเภอโปธารามและอำเภอบ้านโป่ง

ที่ราบลุ่ม ได้แก่ บริเวณสองฝั่งแม่น้ำแม่กลอง และด้านตะวันออกของพื้นที่จังหวัด เนื้อดินเป็นดินร่วนและดินร่วนปนดินเหนียว มีความอุดมสมบูรณ์ มีระบบชลประทานแม่กลองใหญ่ ครอบคลุมทั่วพื้นที่ ได้แก่บริเวณเขตอำเภอบ้านโป่ง อำเภอโพธาราม อำเภอบางแพ อำเภอเมืองราชบุรี และอำเภอปากท่อ

ที่ราบลุ่มต่ำ ได้แก่ บริเวณตอนปลายของแม่น้ำแม่กลองเชื่อมต่อกับจังหวัดสมุทรสงคราม อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลกลางเพียง 1 - 2 เมตร ดินมีความอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การทำสวนผัก ผลไม้

ทรัพยากรธรรมชาติและแหล่งน้ำ

ทรัพยากรป่าไม้ มีพื้นที่ป่าเหลืออยู่ประมาณ 1,239,236 ไร่ หรือ 38.16% ของพื้นที่จังหวัด ปัจจุบันสภาพป่าไม้ที่สมบูรณ์เพียง 835,468 ไร่ หรือประมาณ 25.72 % ของพื้นที่จังหวัด ป่าไม้ส่วนใหญ่จะอยู่ในพื้นที่และเทือกเขาตะนาวศรี

แหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำแม่กลอง ไหลผ่านจังหวัดราชบุรีในอำเภอบ้านโป่ง อำเภอโพธาราม อำเภอเมืองราชบุรี และอำเภอวัดเพลง แม่น้ำภาษี ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาตะนาวศรี ในอำเภอบ้านคา ไหลผ่านอำเภอสวนผึ้ง อำเภอจอมบึง ไปบรรจบแม่น้ำไทรโยคในเขตจังหวัดกาญจนบุรี มีความยาวเฉพาะในเขตจังหวัดราชบุรี 80 กิโลเมตร

การปกครอง

แบ่งการปกครองส่วนภูมิภาคเป็น 10 อำเภอ ดังนี้ อำเภอเมืองราชบุรี อำเภอจอมบึง อำเภอดำเนินสะดวก อำเภอบางแพ อำเภอบ้านโป่ง อำเภอปากท่อ อำเภอโพธาราม อำเภอวัดเพลง อำเภอสวนผึ้ง และอำเภอบ้านคา

การปกครองส่วนท้องถิ่นประกอบด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล 24 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 87 แห่ง

อำเภอสวนผึ้ง

สถานที่สำคัญ ของอำเภอสวนผึ้ง

1. เขาระจิม

ตั้งอยู่ในตำบลสวนผึ้ง ห่างจากตัวเมืองราชบุรี 80 กิโลเมตร เป็นพื้นที่ที่สูงที่สุดในจังหวัดราชบุรี ประมาณ 1,045 เมตร จากระดับน้ำทะเล การเดินทางสู่ยอดเขาต้องใช้รถยนต์ขับเคลื่อน 4 ล้อ สองข้างทางยังเป็นป่าเขาที่สภาพสมบูรณ์ เส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติและพบกล้วยไม้ป่าหลากหลายอยู่ทั่วไป ทิวทัศน์ภาพโดยรวมคล้ายป่าทางภาคเหนือ บนจุดสูงสุดเป็นเส้นแบ่งเขตแดนประเทศไทยกับประเทศพม่า มีลานกว้างสำหรับกางเต็นท์พักผ่อน สามารถชมวิทิวทัศน์ได้รอบบริเวณ ระหว่างทางมีน้ำตกผาแดง จุดพักผ่อนวิว และทางเดินศึกษาธรรมชาติที่สวยงาม

2. ศูนย์ศึกษาพรรณไม้ป่า สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ (สวนป่าสิริกิติ์)

เป็นแหล่งรวมพรรณไม้นานาชนิด มีสัตว์ป่าและลำธาร มีแก่งหินขนาดใหญ่ชื่อ "แก่งส้มแมว" กลางลำน้ำภาชี

3. ธารน้ำร้อนบ่อคลึง

ตั้งอยู่ในเขตอำเภอสวนผึ้ง เลย์ที่ว่าการอำเภอสวนผึ้งไปประมาณ 15 กิโลเมตร ในที่คืนของเอกชน เป็นธารน้ำร้อนที่ไหลออกจากซอกหินเชิงเขาตะนาวศรี มีความร้อนประมาณ 50-57 องศาเซลเซียส นับเป็นธารน้ำร้อนที่อยู่ใกล้กรุงเทพฯ มากที่สุด

4. น้ำตกเก้าโจน หรือน้ำตกเก้าชั้น

ตั้งอยู่ที่บ้านผาปก อยู่ห่างจากธารน้ำร้อนบ่อคลึงไป 3 กิโลเมตร จากลานจอดรถซึ่งอยู่ด้านล่าง เดินด้วยเท้าอีกประมาณ 500 เมตร ถึงบริเวณต้นน้ำตกตอนล่างของลำห้วยบ่อคลึง บริเวณเทือกเขาตะนาวศรีมีน้ำตกเก้าโจนหรือน้ำตกเก้าชั้นเป็นน้ำตกขนาดใหญ่ สูง 9 ชั้น ตั้งอยู่ในหุบเขาที่สมบูรณ์ ล้อมรอบด้วยธรรมชาติ ระยะทางเดินจากชั้นล่างถึงชั้นบนประมาณ 2 กิโลเมตร ใช้เวลาประมาณ 2-3 ชั่วโมง

วัฒนธรรมประเพณี ของอำเภอสวนผึ้ง

ประเพณีกินข้าวห่อกะเหรี่ยง

ประเพณีกินข้าวห่อกะเหรี่ยง ของตำบลสวนผึ้ง และอำเภอบ้านคา หรือประเพณีเดือน 9 เป็นประเพณีอันดีงามที่ชาวกะเหรี่ยงในจังหวัดราชบุรี ประเพณีจะเริ่มในเดือน “ หล้ากอก ” หรือเดือนเก้าของทุกปี ชาวกะเหรี่ยงเชื่อว่าเดือนหล้ากอกนี้ไม่ดี เป็นเดือนที่ภูตผีปีศาจออกหากิน โดยเฉพาะขวัญของชาวกะเหรี่ยงที่ไม่อยู่กับเจ้าของ ขวัญของใครถูกภูตผีจับกิน เจ้าของขวัญก็จะเกิดอาการเจ็บป่วยจนถึงตายได้

ภูมิปัญญาท้องถิ่น จังหวัดราชบุรี

ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรืออุตสาหกรรมพื้นบ้านที่มีชื่อเสียงโด่งดัง

1. โองม้งกร
2. ผ้าจกไทยวน
3. ผลิตภัณฑ์ประเภทนมสด หนองโโพ
4. องุ่นหวานดำเนินสะดวก
5. ตุ๊กตาผ้า
6. ย่ามกะเหรี่ยง
7. ผ้าขาวม้า

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีดังกล่าว ผู้วิจัยได้สังเคราะห์เนื้อหาสาระข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีกับวิชาภาษาจีน มาเป็นการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน และนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหา ดังนี้

ตารางที่ 4 ตารางสังเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

หน่วย ที่	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้ ภาษาจีน	สาระการเรียนรู้ ท้องถิ่น
1	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี 2. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 3. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ หลักการเขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะ ในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง 	<p>ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีเป็นประโยค โดยใช้คำศัพท์ภาษาจีน และเขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีนที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีได้</p>	<p>ประวัติจังหวัดราชบุรี สภาพที่ตั้งอาณาเขต ภูมิศาสตร์</p>
2	<ol style="list-style-type: none"> 2. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีนโดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง 5. เพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 6. เพื่อให้ ผู้เรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของมรดก และวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจและความผูกพันต่อท้องถิ่น 	<p>ระบุภาพตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเองเขียนอักษรจีน คำศัพท์ง่ายๆ</p>	<p>การปกครอง 10 อำเภอ คำขวัญ จังหวัดราชบุรี และของดีแต่ละอำเภอของจังหวัดราชบุรี</p>

ตารางที่ 4 ตารางสังเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี (ต่อ)

หน่วย ที่	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้ ภาษาจีน	สาระการเรียนรู้ ท้องถิ่น
3	<p>1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง</p> <p>5. เพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเอง ที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี</p>	<p>ตอบคำถามจากการฟัง หรือการอ่าน พูด ได้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง</p>	<p>ประวัติอำเภอ สวนผึ้ง สภาพที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิศาสตร์</p>
4	<p>4. เพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง</p> <p>6. เพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของมรดกและวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจและความผูกพันต่อท้องถิ่น</p> <p>7. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม</p> <p>8. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา และวัฒนธรรมจีน</p>	<p>ปฏิบัติตามคำสั่ง อ่าน ออกเสียงคำง่ายๆ สื่อสาร บอกเล่า เรื่องราว ตอบคำถามที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองและสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวได้ และเขียนอักษรจีน คำศัพท์ง่ายๆ</p>	<p>สถานที่ท่องเที่ยว ในท้องถิ่นของ อำเภอสวนผึ้ง น้ำตกเก้าโจน และ สถานประกอบการ</p>

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม

งานวิจัยในประเทศ

จรรย์ บัวเข็ม และคณะ (2551) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง การผลิตน้ำปลาปรุงรสจากใบกระทอน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีกระบวนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐานของชุมชน และความต้องการในการจัดทำหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและศึกษาความเหมาะสมของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ขั้นตอนที่ 4 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและผลการประเมินทักษะการปฏิบัติงานของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัชนี อยู่สำราญ และ จริญญา พานิชย์ผลิน ไชย (2554) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นการตัดกระดาษว่าวในศาสนาพริศอุปสมบท กลุ่มสาระการเรียนรู้การงาน อาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีทักษะในการปฏิบัติงานหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคุณลักษณะในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมากที่สุด

สุวิจักขณ์ อธิคมกุลชัย (2554) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง โครงการงานวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีกระบวนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 พัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้หลักสูตร ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและปรับปรุง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลการเรียนรู้เรื่องโครงการงานวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่นหลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีความสามารถในการทำโครงการงานวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่นอยู่ในระดับดี มีเจตคติทางวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับปานกลาง มีความพึงพอใจต่อหลักสูตรและเห็นว่าหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง โครงการงานวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่นทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปพัฒนาท้องถิ่นของตนเองได้

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม พบว่า การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม มีการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 พัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้หลักสูตร ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและ

ปรับปรุง ซึ่งหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมที่พัฒนาขึ้นสามารถพัฒนาผลการเรียนรู้ และความสามารถของนักเรียนในเรื่องท้องถิ่นของตนเอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน

งานวิจัยในประเทศ

จิตณรงค์ เอี่ยมสำอางค์ (2549) ศึกษาเรื่อง ผลการใช้รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนและกระบวนการกลุ่มของนักเรียน ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผู้วิจัยได้ศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน กระบวนการกลุ่ม ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่ได้รับการสอน โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือกับการสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน อยู่ในระดับสูง และกระบวนการกลุ่มของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่ได้รับการสอน โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

Li Yang (2554) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีนสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีทักษะทางการเขียนตัวอักษรจีนก่อนเรียน และหลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังเรียนนักเรียนมีทักษะทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความคิดเห็นว่า กิจกรรมในแบบฝึกทักษะน่าสนใจ ภาษาในแบบฝึกชัดเจนเข้าใจง่าย ภาพประกอบสวย มีการเรียงลำดับขั้นตอนการฝึกจากง่ายไปยาก

งานวิจัยต่างประเทศ

Zhao Ming de (1996) ศึกษาเกี่ยวกับการสอนตัวอักษรภาษาจีนแก่ชาวต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนตัวอักษรภาษาจีนที่นิยมใช้ในปัจจุบันนี้ คือ 1. ไม่เรียนตัวอักษรภาษาจีน เนื่องจากเรียนยาก แต่เรียนภาษาจีนด้วยระบบสัทอักษรแทนเสียง 2. เรียนตัวอักษรภาษาจีนตามที่ปรากฏในแต่ละบทเรียน โดยไม่คำนึงถึงลำดับก่อนหลังและลำดับความยากง่าย ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะในการวิจัยว่า การสอนตัวอักษรภาษาจีนให้แก่ชาวต่างประเทศควรทำตามหลักการดังต่อไปนี้ 1. วิธีการสอนต้องสอดคล้องกับลักษณะการจดจำของตัวอักษรภาษาจีน 2. การสอนต้องทำตามลำดับขั้นตอน คือ สอนจากง่ายไปหายาก จากนั้นน้อยไปหามาก 3. หนังสือประกอบการเรียนการสอนต้องมีลักษณะเข้าใจง่ายและไม่ตึงเครียด

Li Jia'E (1997) ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนตัวอักษรภาษาจีน ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการเรียนรู้ตัวอักษรภาษาจีนมีอยู่ 3 ขั้นตอนใหญ่ๆ คือ 1. ขั้นตอนจัดการข้อมูลที่เป็นเสียงอ่าน (Phonological Process) 2. ขั้นตอนจัดการข้อมูลที่เป็นรูปร่างของตัวอักษร (Orthographic Process) 3. ขั้นตอนจัดการข้อมูลที่เป็นความหมายของตัวอักษร (Semantic Process) โดย 3 ขั้นตอนนี้ไม่สามารถขาดขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งได้ จึงทำให้มีข้อมูลการจำมากขึ้น

Xu Tong Chieng (2005) ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนและตัวอักษรจีน ที่เน้นตัวอักษรจีนเป็นหลัก (字本位) ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบหลักการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนและตัวอักษรจีนที่เน้นคำศัพท์เป็นหลักและเน้นตัวอักษรจีนเป็นหลัก ผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนและตัวอักษรจีนต้องเน้นอักษรจีนเป็นหลัก ให้ความสำคัญกับตัวอักษรจีนมากกว่าภาษาพูด วิธีการสอนต้องตามลักษณะและกฎเกณฑ์ของตัวอักษรจีน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน สรุปว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน สำหรับนักเรียนจำเป็นต้องมีการถ่ายทอดความรู้โดยครู ด้วยวิธีสอนทางตรงในด้านฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน โดยจัดลำดับเนื้อหาตามความยากง่าย อีกทั้งมีการให้นักเรียนได้ร่วมมือกันเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่ให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันในการเรียน ซึ่งผลจากการปฏิบัติ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่สูงขึ้น และมีความสุขในการเรียน

สรุป

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม สรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง รายวิชา เนื้อหา แผนการเรียนรู้อ หรือมวลประสบการณ์ ที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาของสถานศึกษาเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และมีพัฒนาการความรู้อย่างเป็นระบบ ตามศักยภาพทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมโลกได้อย่างมีความสุข หลักสูตรมีความสำคัญต่อการกำหนดทิศทางของการจัดการศึกษา โดยหลักสูตรต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ 1. จุดมุ่งหมาย 2. เนื้อหาวิชาและประสบการณ์ 3. กิจกรรมการเรียนการสอน และ 4. การประเมินผล หลักสูตรจะมีประสิทธิภาพมากเพียงใด ขึ้นอยู่กับกระบวนการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งการพัฒนาหลักสูตร หมายถึง ขั้นตอนการสร้างมวลสาระและประสบการณ์ใหม่ ของโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ในรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่ดำเนินตามขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1.การวางแผนหลักสูตร 2.การพัฒนาหลักสูตร 2.1) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 2.2) การเลือกเนื้อหา 2.3) การจัดเนื้อหาสาระ 3.การทดลองใช้ 4.การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ที่ดำเนินตามแนวคิดการพัฒนาหลักสูตร ของไทเลอร์,

โอลิวา, เซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส, ทาบา, โบแชมป์, สจด์ อูทรานันท์ และวิชัย วงษ์ใหญ่ แนวคิดการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) ของบอร์ค และกอล มี 4 ขั้นตอน มีดังนี้ 1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2. การพัฒนาหลักสูตร 3. การทดลองใช้หลักสูตร 4. การประเมินผล และปรับปรุงหลักสูตร และแนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ทฤษฎีตัวควบคุม (The monitor model) ของ Krashen (1981: 89) มีการเรียนรู้ภาษา 2 ลักษณะ คือ 1. แบบธรรมชาติที่เป็นการเรียนรู้ อันเกิดจากการสื่อความหมาย (acquisition) 2. การเรียนรู้ที่เกิดจากการศึกษาลักษณะต่างๆ ของภาษา (learning) และวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) มี 5 ขั้นตอน 1. ขั้นนำ 2. ขั้นนำเสนอ บทเรียน 3. ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ 4. ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ 5. ขั้นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มี 6 ขั้นตอน 1. ขั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน 2. ขั้นให้ข้อมูล 3. ขั้นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม 4. ขั้นให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียน 5. ขั้นทดสอบ 6. ขั้นให้การเสริมแรง เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมตามที่กำหนดใน จุดมุ่งหมายของการศึกษา งานพัฒนาหลักสูตรเป็นงานที่ซับซ้อน ต้องทำอย่างเป็นระบบระเบียบ ตามขั้นตอนที่กำหนด การเลือกรูปแบบในการพัฒนาหลักสูตรเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็น เนื่องจาก รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรจะเป็นแนวทางเพื่อให้การพัฒนาหลักสูตรเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สำหรับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี เป็นการพัฒนาหลักสูตรที่นำข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีมาบูรณาการใช้จัดการเรียนการสอน ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ และความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เมื่อจัดทำหลักสูตรเสร็จแล้วต้องมีการประเมินผลหลักสูตร ซึ่งก็คือ กระบวนการหาข้อมูล เก็บข้อมูลเพื่อพิจารณา วิเคราะห์ให้คุณค่าของหลักสูตรและนำมาสรุป ตัดสินว่าหลักสูตรที่สร้างขึ้นมานั้นมีคุณค่าประการใด มีคุณภาพดีหรือไม่ หรือได้ผลตรงตาม วัตถุประสงค์ที่กำหนดหรือไม่มีส่วนใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข จุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร เพื่อพิจารณาและตัดสินคุณค่าของหลักสูตรว่าส่วนประกอบต่างๆ มีความสอดคล้องกันหรือไม่ และมีผลผลิตเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ เพื่อจะได้หาแนวทางปรับปรุงแก้ไขต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R & D) ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ The One-Shot Case Study โดยใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คน เป็นหน่วยการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้กำหนดรายละเอียดการดำเนินการวิจัย มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

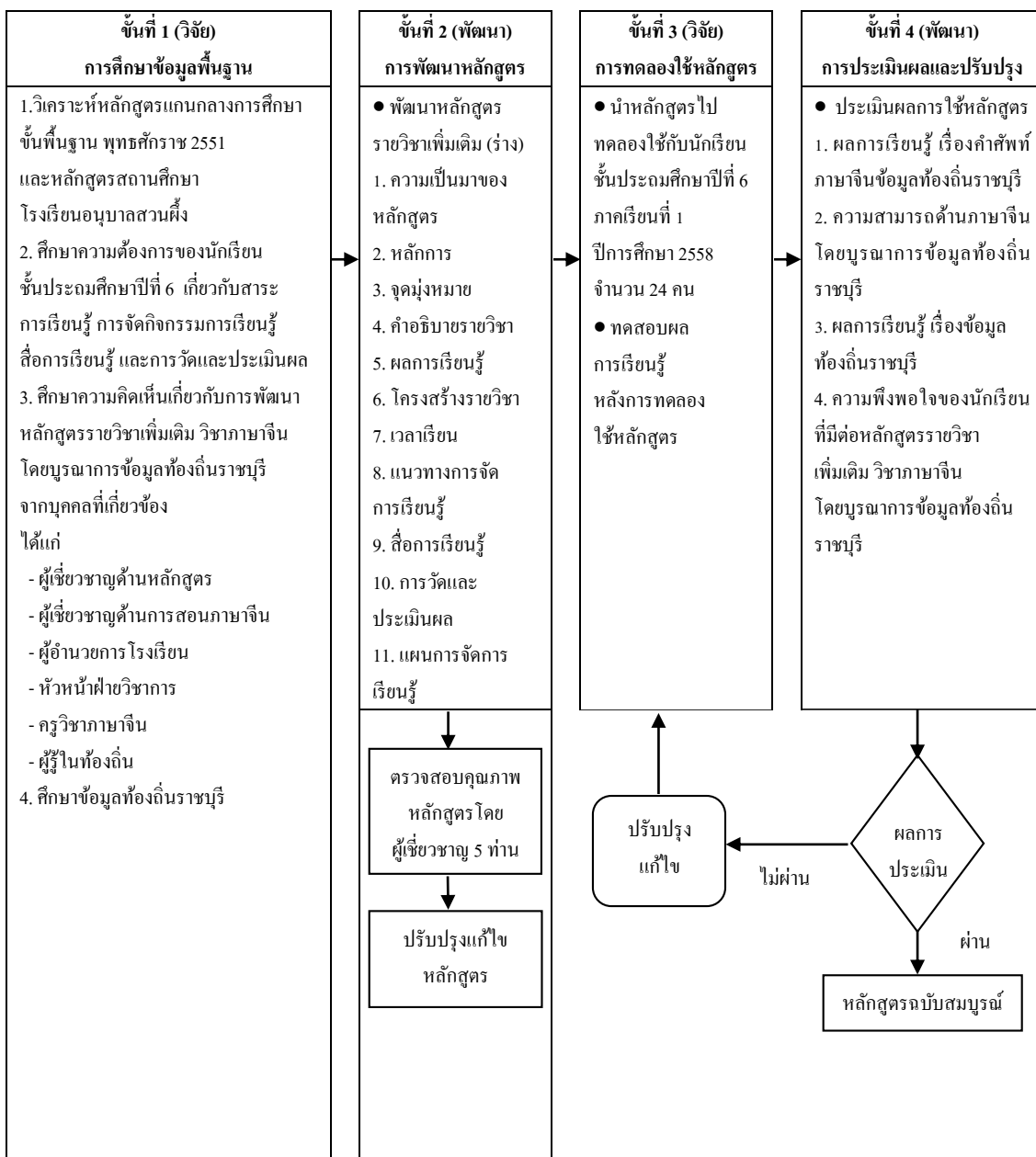
ขั้นตอนที่ 1 วิจัย (R_1 : Research) : ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความต้องการ ความคิดเห็น เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรจากผู้เกี่ยวข้อง ศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เพื่อนำมาใช้ประกอบการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนา (D_1 : Development) : พัฒนาหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอนย่อย 3 ขั้นตอน คือ 1) การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง 2) ประเมินหลักสูตรฉบับร่างโดยผู้เชี่ยวชาญ และ 3) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรฉบับร่าง

ขั้นตอนที่ 3 วิจัย (R_2 : Research) : ทดลองใช้หลักสูตรกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

ขั้นตอนที่ 4 พัฒนา (D_2 : Development) : ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ได้แก่ 1) ประเมินผลการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 2) ประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 3) ประเมินผลการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 4) สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร

ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเป็นกรอบดำเนินการวิจัย ดังแผนภูมิที่ 12

แผนภูมิที่ 12 กรอบดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 วิจัย (R₁ : Research) : ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาความต้องการเกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
4. เพื่อศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 24 คน และผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 2 ท่าน ผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 1 ท่าน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ จำนวน 1 ท่าน ครูวิชาภาษาจีน จำนวน 3 ท่าน ผู้รู้ในท้องถิ่น จำนวน 1 ท่าน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1. แบบวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis Form)
2. แบบสอบถาม (Questionnaire)
3. แบบสัมภาษณ์ (Interview Form)

1. แบบวิเคราะห์เนื้อหา จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบวิเคราะห์เนื้อหา มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการจัดการศึกษาและแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีหัวข้อ ดังนี้ 1. ประเภทของเอกสาร 2. ชื่อเอกสาร 3. ชื่อผู้แต่ง และปีที่พิมพ์ 4. สถานที่พิมพ์ 5. วันที่ศึกษา 6. ประเด็นที่ศึกษา 7. สรุปประเด็นสำคัญ

การสร้างแบบวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

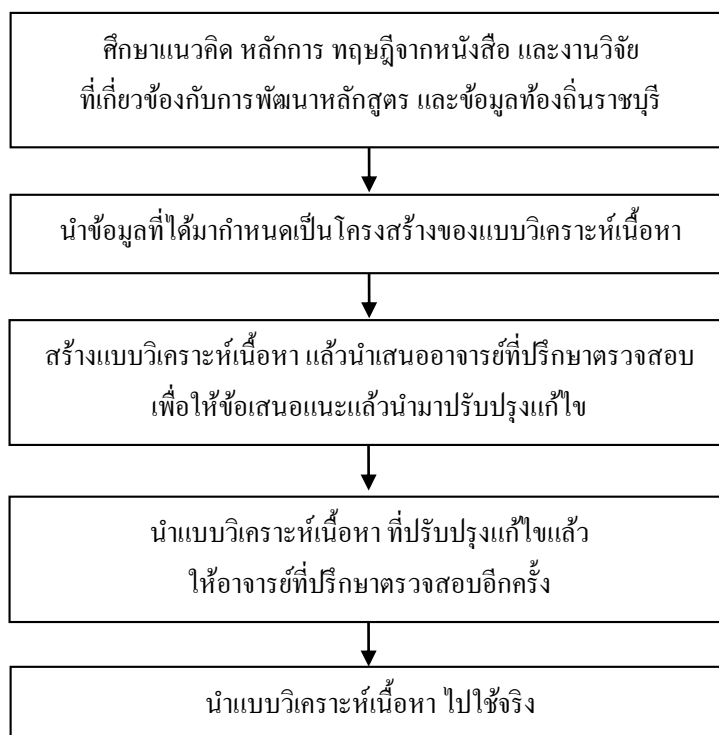
ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีจากหนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ขั้นที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลเพื่อกำหนดเป็น โครงสร้างของเครื่องมือ และขอบเขตของเนื้อหา โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ขั้นที่ 3 สร้างแบบวิเคราะห์เนื้อหา ตามขอบเขตเนื้อหาที่กำหนด จากนั้นนำแบบวิเคราะห์เนื้อหา ที่สร้างเสร็จเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบ ให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบวิเคราะห์เนื้อหา มาปรับปรุงแก้ไขในกรณีมีคำแนะนำที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอแนะ จากนั้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 5 นำแบบวิเคราะห์เนื้อหา ไปเก็บข้อมูลจริง โดยสรุปขั้นตอนการสร้างแบบวิเคราะห์เนื้อหา ได้ดังแผนภูมิที่ 13 ดังนี้

แผนภูมิที่ 13 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบวิเคราะห์เนื้อหา

2. แบบสอบถาม (Questionnaire) จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่องความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี รวมทั้งสิ้น 24 คน แบ่งเป็น 3 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไป เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ได้แก่ พื้นฐานภาษาจีน และความรู้เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ตอนที่ 2 สอบถามความต้องการของนักเรียน ในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ข้อ เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีจากหนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ขั้นที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลเพื่อกำหนดเป็น โครงสร้างของ เครื่องมือ และขอบเขตของเนื้อหา โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ขั้นที่ 3 สร้างแบบสอบถามตามขอบเขตเนื้อหาที่กำหนด จากนั้นนำแบบสอบถามที่ สร้างเสร็จเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบ ให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา และด้านการวัด และประเมินผล ด้านภาษาจีน จำนวน 5 ท่าน

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนสิทธิ์ สิทธิสุนเนิน อาจารย์มหาวิทยาลัยศิลปากร ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

2. อาจารย์ ดร.ศศิณัฐ สรรคบุรานุรักษ์ อาจารย์มหาวิทยาลัยศิลปากร ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

3. อาจารย์ ดร.ยุวี ผลพันธิน อาจารย์มหาวิทยาลัยศิลปากร ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัด และประเมินผล

4. Mr.Long Wen Quan อาจารย์วิทยาลัยเทคโนโลยีพณิชยการราชดำเนิน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน

5. Mr.Bai Hua อาจารย์วิทยาลัยเทคโนโลยีพณิชยการราชดำเนิน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน

เพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณา ลงความเห็นและให้คะแนนเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- + 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามในแบบสอบถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์
 - 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามในแบบสอบถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์
 - 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามในแบบสอบถามไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์
- แล้วนำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง

(Index of Objective Congruence : IOC) จากสูตร (มาเรียม นิลพันธุ์ 2553: 177)

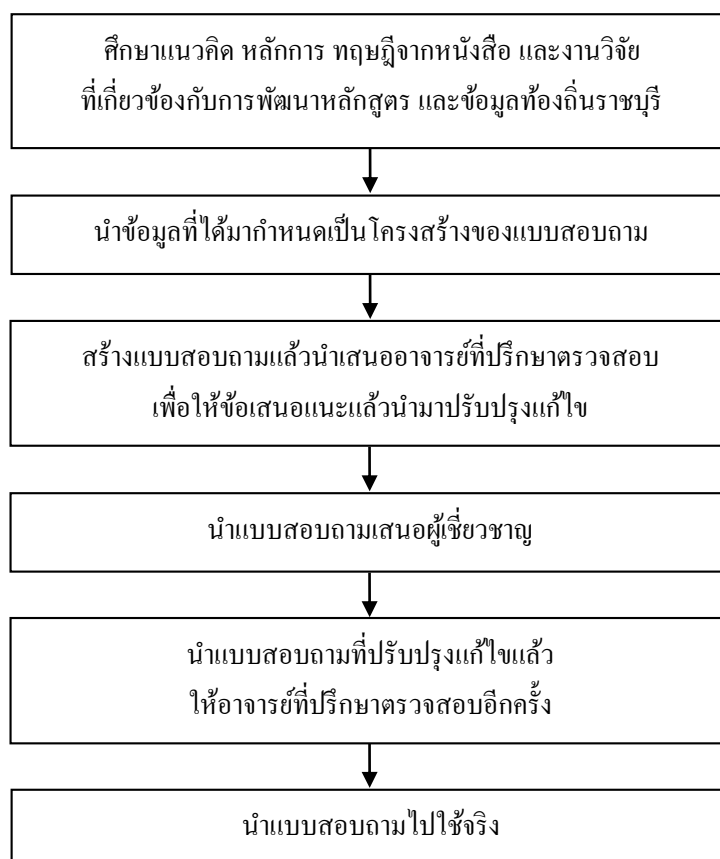
$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

- IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามในแบบสอบถาม
- ΣR หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
- N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ค่าดัชนี IOC ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.00 แสดงว่าข้อคำถามในแบบสอบถามมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือกับลักษณะเฉพาะของกลุ่มพฤติกรรม (มาเรียม นิลพันธุ์ 2553: 177) ซึ่งการหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่า เท่ากับ 1.00 ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะ และให้ปรับปรุงแก้ไข ได้แก่ ข้อคำถามควรปรับให้มีการใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยปรับภาษาให้เข้าใจง่ายขึ้น

ขั้นที่ 5 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขในกรณีมีคำแนะนำที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ จากนั้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 6 นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจริงกับนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยสรุปขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ได้ดังแผนภูมิที่ 14 ดังนี้

แผนภูมิที่ 14 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 1 ทำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง เพื่ออนุญาตให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

ขั้นที่ 2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 24 คน ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้นักเรียนคนละฉบับและอธิบายคำถาม เพื่อทำความเข้าใจที่ตรงกันในการตอบแบบสอบถาม

ขั้นที่ 4 รวบรวมแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมา เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม เกี่ยวกับความต้องการหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ด้วยการใช้สถิติ ค่าร้อยละ และวิเคราะห์ความคิดเห็น วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

3. แบบสัมภาษณ์ (Interview Form) ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ สำหรับการสัมภาษณ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน ผู้รู้ในท้องถิ่น เกี่ยวกับความคิดเห็นในการพัฒนาหลักสูตร รายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ ได้แก่ ชื่อ เพศ อายุ ระดับ การศึกษา ตำแหน่งการทำงาน ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์ในการศึกษาอบรม สัมมนา ที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร

ตอนที่ 2 ประเด็นสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญและองค์ประกอบที่ จำเป็นของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม

การสร้างแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการ โดยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีจากหนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การพัฒนาหลักสูตร และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

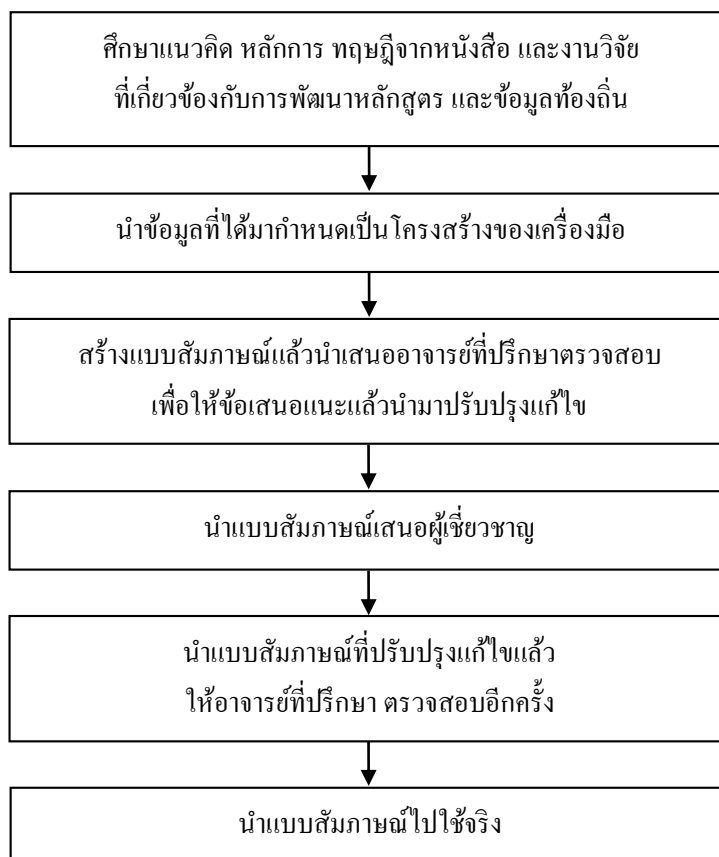
ขั้นที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลเพื่อกำหนดเป็น โครงสร้างของเครื่องมือ และขอบเขตของเนื้อหา โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ขั้นที่ 3 สร้างแบบสัมภาษณ์ตามขอบเขตเนื้อหา จากนั้นนำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างเสร็จ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบสัมภาษณ์เสนอผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา และด้านการวัด และประเมินผล ด้านการสอนภาษาจีน เพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์ไปให้ ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณา ลงความเห็นและให้คะแนน ซึ่งการหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่า เท่ากับ 1.00 ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะ และให้ปรับปรุงแก้ไข ได้แก่ ข้อคำถามควรมีประเด็น สัมภาษณ์ในเนื้อหาด้านภาษาจีนด้วย ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยเพิ่มข้อคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ด้าน ภาษาจีนในประเด็นสัมภาษณ์

ขั้นที่ 5 นำแบบสัมภาษณ์ไปปรับปรุงแก้ไขในกรณีมีคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ จากนั้น นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความ สมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 6 นำแบบสัมภาษณ์ไปใช้จริง โดยสรุปขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามได้ดัง แผนภูมิที่ 15 ดังนี้

แผนภูมิที่ 15 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ขั้นที่ 1 ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ถึงผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการ โรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน ผู้รู้ในท้องถิ่น เพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์เกี่ยวกับ ความสำคัญและองค์ประกอบที่จำเป็นของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขั้นที่ 2 ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยผู้วิจัยเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองกับผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการ โรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน ผู้รู้ในท้องถิ่น โดยการสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ เริ่มจากผู้วิจัยแนะนำตนเอง สนทนาทำความคุ้นเคยกับผู้ให้สัมภาษณ์ตามสมควรเพื่อสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองเสียก่อน ใช้คำถามที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะศึกษาหรือวิจัยควรใช้ภาษาง่ายๆ คำถามชัดเจนรัดกุมหลีกเลี่ยงคำถามที่เป็นไปในทางแนะนำคำตอบ หรือเป็นผลกระทบต่ออารมณ์ของผู้ตอบ จดบันทึก บันทึกเสียง

และถ่ายรูปแบบการสัมภาษณ์ครั้งนี้ เมื่อสิ้นสุดการสัมภาษณ์ ต้องแน่ใจว่าผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เกิดความไม่สบายใจอันเนื่องมาจากการสัมภาษณ์

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 ฉบับ โดยการวิเคราะห์สถานภาพและข้อมูลทั่วไปในตอนที่ 1 ใช้สถิติคำร้อยละ จากนั้นนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยายและวิเคราะห์ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ ส่วนในตอนที่ 2 และตอนที่ 3 โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และนำเสนอแบบพรรณนาความเรียง และวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างเกี่ยวกับเนื้อหาสาระด้านภาษาจีน แนวทางการจัดการเรียนรู้ เกี่ยวกับหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

วิธีการดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์ในส่วนของหลักการ จุดหมาย สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ วิสัยทัศน์สถานศึกษา และโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และนำเสนอในรูปแบบพรรณนาความ ในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขั้นที่ 2 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานความต้องการ การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คน เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล โดยการตอบแบบสอบถาม

ขั้นที่ 3 ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จากผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน ผู้รู้ในท้องถิ่น เพื่อร่วมให้ข้อมูลแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญ องค์ประกอบที่จำเป็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร และเนื้อหาหลักสูตร

ขั้นที่ 4 ศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยศึกษาจากเอกสาร เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และนำเสนอในรูปแบบพรรณนาความ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง โดยการใช้แบบสอบถามกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 24 คน การสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการกับผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 2 ท่าน ผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 1 ท่าน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ จำนวน 1 ท่าน ครูวิชาภาษาจีน จำนวน 3 ท่าน ผู้รู้ในท้องถิ่น จำนวน 1 ท่าน โดยใช้เวลารวบรวมข้อมูลดังกล่าวประมาณ 4 สัปดาห์

จากขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ผู้วิจัยได้สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ดังตารางที่ 5 ต่อไปนี้

ตารางที่ 5 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย จากขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย / เอกสาร	เครื่องมือ	การวิเคราะห์ข้อมูล
1. เพื่อวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	เอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	แบบวิเคราะห์เนื้อหา	วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)
2. เพื่อศึกษาความต้องการเกี่ยวกับ สาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล	สอบถามความต้องการเกี่ยวกับ สาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 24 คน	แบบสอบถาม	- วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) - ร้อยละ (%)

ตารางที่ 5 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย จากขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน (ต่อ)

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย / เอกสาร	เครื่องมือ	การวิเคราะห์ข้อมูล
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	สัมภาษณ์ความคิดเห็นจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง	- ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร - ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน - ผู้อำนวยการโรงเรียน - หัวหน้าฝ่ายวิชาการ - ครูวิชาภาษาจีน - ผู้รู้ในท้องถิ่น	แบบสัมภาษณ์	- วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) - ร้อยละ (%)
4. เพื่อศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	ศึกษาเอกสาร	- เอกสาร ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	แบบวิเคราะห์เนื้อหา	วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนา (D₁ : Development) : พัฒนาหลักสูตร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ฉบับร่าง
3. การปรับปรุงหลักสูตรฉบับร่าง

กลุ่มเป้าหมาย

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบหลักสูตร จำนวน 5 ท่าน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1. แบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง
2. แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

1. แบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง เป็นแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง เกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรฉบับร่าง ในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ประกอบด้วย 1)ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ 3) จุดมุ่งหมาย 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างรายวิชา 7) เวลาเรียน 8) แนวทางการจัดการเรียนรู้ 9) สื่อการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) แผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง ผู้วิจัยดำเนินการ โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีจากหนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

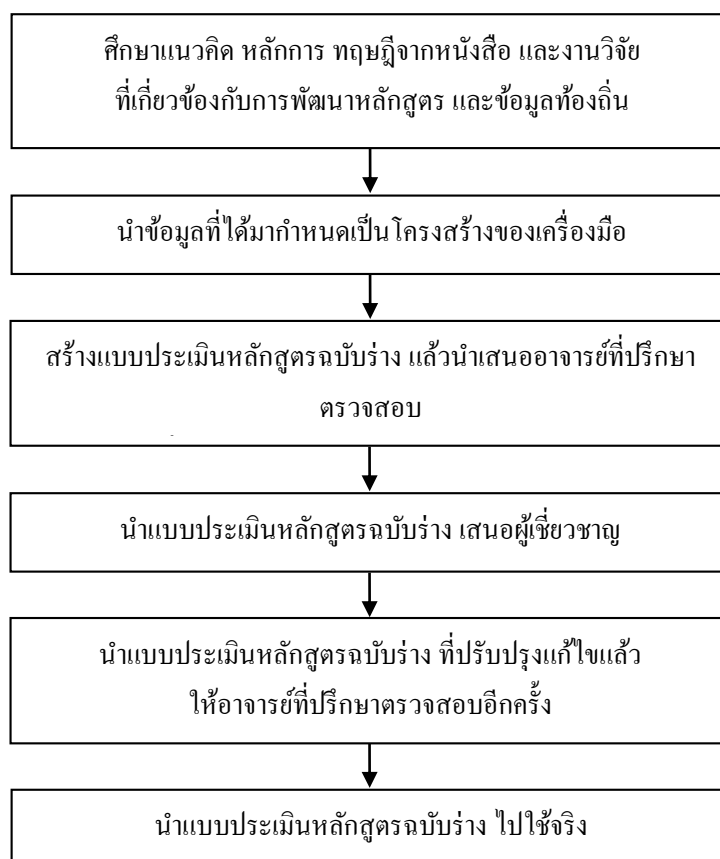
ขั้นที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลเพื่อกำหนดเป็นโครงสร้างของเครื่องมือและขอบเขตของเนื้อหา โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ขั้นที่ 3 สร้างแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง ตามขอบเขตเนื้อหา จากนั้นนำแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง ที่สร้างเสร็จเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง เสนอผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา และด้านการวัดและประเมินผล ด้านการสอนภาษาจีน เพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง ไปให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณา ลงความเห็นและให้คะแนน ซึ่งการหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่า เท่ากับ 1.00 ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะ และให้ปรับปรุงแก้ไข ได้แก่รายการประเมินแผนการจัดการการเรียนรู้ ควรแยกข้อประเมินแต่ละหน่วย ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยแยกข้อประเมินแต่ละหน่วยของแผนการจัดการการเรียนรู้

ขั้นที่ 5 นำแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง ไปปรับปรุงแก้ไขในกรณีมีคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 6 นำแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง ไปไปใช้จริง โดยสรุปขั้นตอนการสร้างแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง ได้ดังแผนภูมิที่ 16 ดังนี้

แผนภูมิที่ 16 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง

2. แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การสร้างแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการ โดยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีจากหนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ขั้นที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาประมวลเพื่อกำหนดเป็นโครงสร้างของเครื่องมือ และขอบเขตของเนื้อหา โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

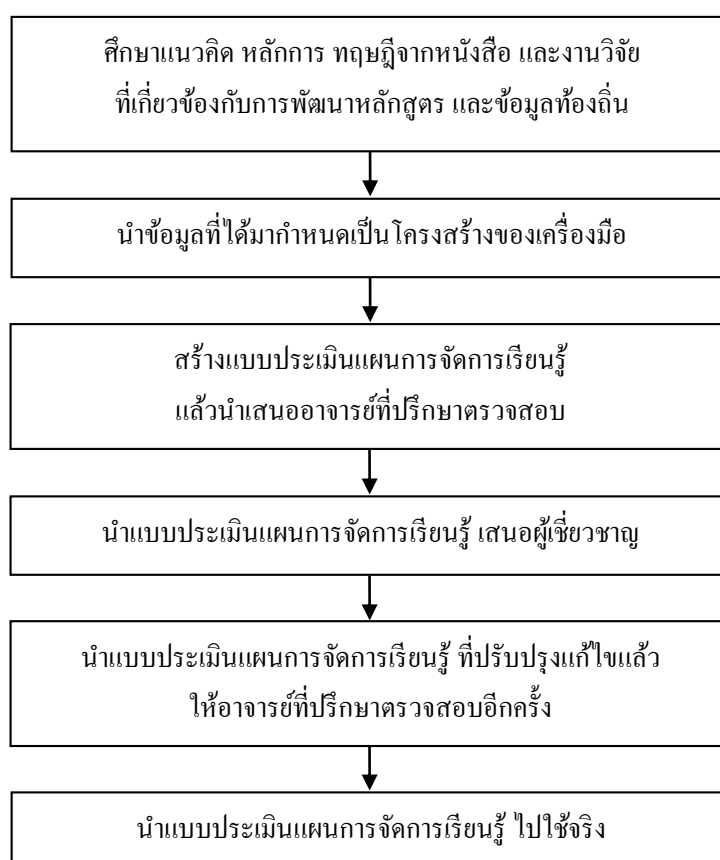
ขั้นที่ 3 สร้างแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ตามขอบเขตเนื้อหา จากนั้นนำแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ที่สร้างเสร็จเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ เสนอผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา และด้านการวัดและประเมินผล ด้านการสอนภาษาจีน เพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความเที่ยงตรง

เชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณา ลงความเห็นและให้คะแนน ซึ่งการหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่า เท่ากับ 1.00 ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะ และให้ปรับปรุงแก้ไข ได้แก่ ไม่มีรายการประเมินเครื่องมือวัดผล และประเมินผล ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยเพิ่มรายการประเมินเครื่องมือวัดผล และประเมินผล

ขั้นที่ 5 นำแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ไปปรับปรุงแก้ไขในกรณีมีคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 6 นำแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ไปใช้จริง โดยสรุปขั้นตอนการสร้างแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ได้ดังแผนภูมิที่ 17 ดังนี้

แผนภูมิที่ 17 แสดงขั้นตอนการสร้างแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

วิธีการดำเนินการ

การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง

การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเคราะห์ขั้นตอนที่ 1 คือ ชั้นศึกษาข้อมูลพื้นฐานมาใช้ใน การพัฒนาหลักสูตรซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอนย่อย 3 ขั้นตอน คือ 1) การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง 2) ประเมินหลักสูตรฉบับร่างโดยผู้เชี่ยวชาญ และ 3) การปรับปรุงหลักสูตรฉบับร่าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 จาก การวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ การศึกษาความคิดเห็นและความต้องการเกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล และข้อเสนอแนะต่างๆ แล้วดำเนินการพัฒนาหลักสูตรฉบับร่างที่ประกอบด้วย 1) ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ 3) จุดมุ่งหมาย 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างรายวิชา 7) เวลาเรียน 8) แนวทางการจัดการเรียนรู้ 9) สื่อการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) แผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 การประเมินหลักสูตรฉบับร่าง เมื่อสร้างหลักสูตรฉบับร่างเสร็จ นำเสนอ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข และดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรก่อนนำไปทดลองใช้ โดยตรวจสอบด้านความเหมาะสม และความสอดคล้องขององค์ประกอบของโครงสร้างหลักสูตร โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 สิ่งที่ต้องการตรวจสอบ คือ ส่วนประกอบของหลักสูตร ได้แก่ ความเป็นมาของหลักสูตร หลักการ จุดมุ่งหมาย คำอธิบายรายวิชา ผลการเรียนรู้ โครงสร้างรายวิชา เวลาเรียน แนวทางการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการพิจารณาว่ามีความเหมาะสมกับสภาพปัญหาความจำเป็นกับการพัฒนาหลักสูตรหรือไม่เพียงใด โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความเหมาะสม ความถูกต้อง แล้วจึงให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ได้แก่

2.1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตร (1 ท่าน) ตรวจสอบความสอดคล้องของหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นว่ามีความเหมาะสมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่ และตรวจสอบ แผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีความสอดคล้องกับหลักสูตรหรือไม่

2.1.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา (1 ท่าน) ตรวจสอบเกี่ยวกับความถูกต้องของเนื้อหาและระยะเวลาในการทดลองใช้หลักสูตร

2.1.3 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล (1 ท่าน) ตรวจสอบความเหมาะสม และความสอดคล้องของการประเมินผลการพัฒนาหลักสูตร

2.1.4 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน (2 ท่าน) ตรวจสอบเกี่ยวกับความถูกต้องของเนื้อหาภาษาจีนและระยะเวลาในการทดลองใช้หลักสูตร

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพ คือ แบบประเมินหลักสูตรฉบับร่างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความสอดคล้องของส่วนประกอบต่างๆ ในโครงสร้างหลักสูตร และข้อเสนอแนะ

2.3 การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล นำเครื่องมือที่สร้างขึ้น พร้อมทั้งหลักสูตรฉบับร่างให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณาตรวจสอบคุณภาพของโครงสร้างหลักสูตรโดยใช้มาตราประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยกำหนดคะแนนในการพิจารณาผู้เชี่ยวชาญเป็น 5, 4, 3, 2 และ 1 ดังนี้

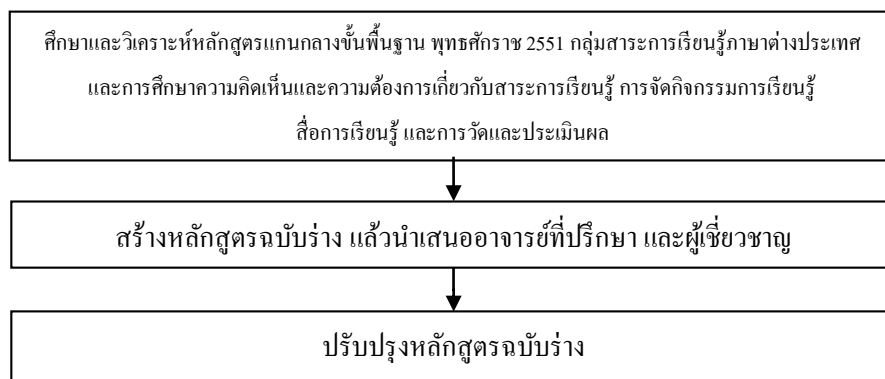
คะแนน 5	คือ	หลักสูตรมีคุณภาพมากที่สุด
คะแนน 4	คือ	หลักสูตรมีคุณภาพมาก
คะแนน 3	คือ	หลักสูตรมีคุณภาพปานกลาง
คะแนน 2	คือ	หลักสูตรมีคุณภาพน้อย
คะแนน 1	คือ	หลักสูตรมีคุณภาพน้อยที่สุด

แล้วทำการหาค่าความสอดคล้องเฉลี่ย (\bar{X}) ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไปจึงจะถือว่าเหมาะสมนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลได้ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00 ซึ่งมีค่าความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ $\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.38 แสดงว่าหลักสูตรมีความเหมาะสมและสอดคล้อง มากที่สุด สำหรับการนำไปทดลองใช้ และวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สำหรับข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 การปรับปรุงหลักสูตรฉบับร่าง นำผลการประเมินหลักสูตรฉบับร่างของผู้เชี่ยวชาญมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงหลักสูตร โดยการแก้ไข ดังนี้

3.1 ผลการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยปรับผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

3.2 เนื้อหาหลักสูตร ด้านภาษาจีน ขาดเกินไป ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยปรับแก้ไขเนื้อหาหลักสูตรให้เหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยสรุปขั้นตอน ดังแผนภูมิที่ 18

แผนภูมิที่ 18 แสดงขั้นตอนการสร้างหลักสูตรฉบับร่าง

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้สร้างดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร

ขั้นที่ 2 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีจากหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน โดยภาคทฤษฎีใช้วิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และภาคปฏิบัติใช้วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มากำหนดเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน

ขั้นที่ 3 วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ เพื่อนำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่สร้างเสร็จเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 5 นำเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งมีค่าความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ $\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.35 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมและสอดคล้องมากที่สุด สำหรับการนำไปทดลองใช้

ขั้นที่ 6 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

6.1 เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีในแผนการจัดการเรียนรู้มากเกินไป ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยปรับเนื้อหาให้น้อยลง ให้มีความเหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเพิ่มรูปภาพและสีสันให้มากขึ้น ทำให้แผนการจัดการเรียนรู้น่าสนใจ และเข้าใจง่ายขึ้น

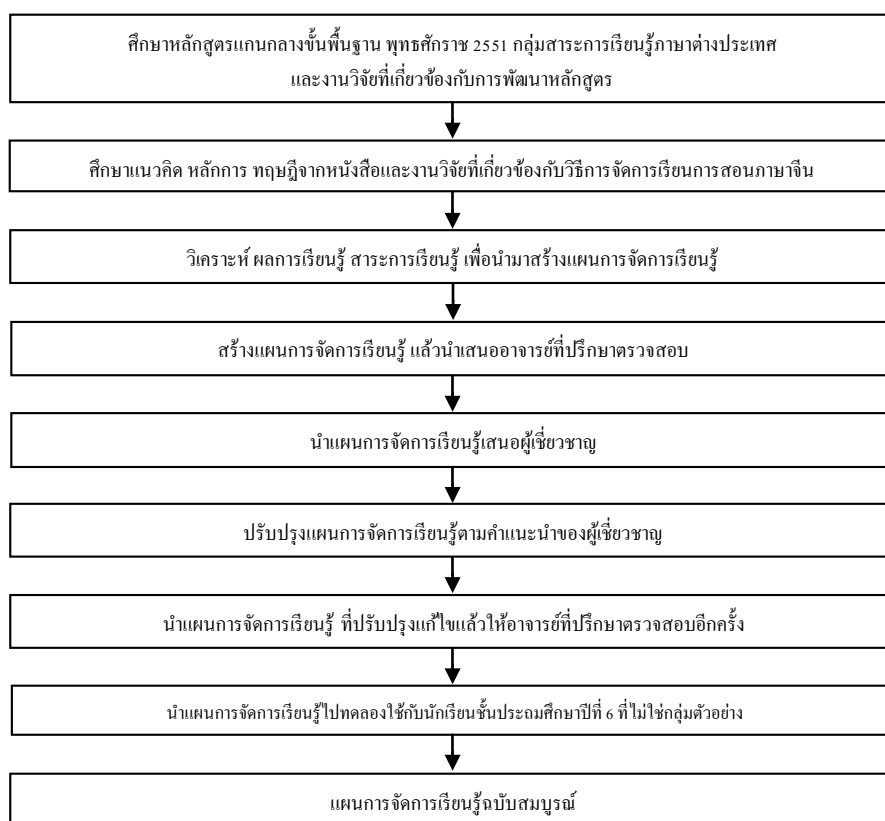
6.2 ใบบงานการเขียนตัวอักษรจีน ยากเกินไป ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยปรับใบบงานให้ง่ายขึ้น

6.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลในหน่วยการเรียนรู้ควรสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยปรับเปลี่ยนเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ไปปรับปรุงแก้ไขในกรณีมีคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้อง ของแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนนำไปใช้จริง

ขั้นที่ 9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ปีการศึกษา 2558 สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 สัปดาห์ รวม 20 ชั่วโมง โดยสรุปขั้นตอน ดังแผนภูมิที่ 19

แผนภูมิที่ 19 แสดงขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

จากขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร ผู้วิจัยได้สรุปวิธีการดำเนินการวิจัย ดังตารางที่ 6 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 สรุปวิธีการดำเนินการวิจัย จากขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย/ เอกสาร	เครื่องมือ	การวิเคราะห์ ข้อมูล
1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	พัฒนาหลักสูตร ฉบับร่าง ประกอบด้วย <ul style="list-style-type: none"> - ความเป็นมาของหลักสูตร - หลักการ - จุดมุ่งหมาย - คำอธิบายรายวิชา - ผลการเรียนรู้ - โครงสร้างรายวิชา - เวลาเรียน - แนวทางการจัดการเรียนรู้ - สื่อการเรียนรู้ - การวัดและประเมินผล - แผนการจัดการเรียนรู้ 	ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน		วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ฉบับร่าง และแผนการจัดการเรียนรู้	<ul style="list-style-type: none"> - ตรวจสอบความเหมาะสมขององค์ประกอบในการพัฒนาหลักสูตร - ตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบของหลักสูตร - ตรวจสอบความเหมาะสม/สอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ 	ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน	<ul style="list-style-type: none"> - แบบประเมินหลักสูตร ฉบับร่าง - แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ 	<ul style="list-style-type: none"> - ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. การปรับปรุงหลักสูตร	ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นตามข้อมูลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำมาทดลองใช้		หลักสูตร ฉบับร่าง	

ขั้นตอนที่ 3 (R₂ : Research) : ทดลองใช้หลักสูตร

วัตถุประสงค์

เพื่อทดลองใช้หลักสูตรกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง
จำนวน 24 คน

ทั้งนี้เพื่อพิจารณาถึงผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการทดลองใช้หลักสูตรดังกล่าว ซึ่งใน
การทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

แบบแผนการวิจัย

มีแบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบหลัง (The One-Shot Case Study)
(มาเรียม นิลพันธุ์, 2553: 143-144)

ตารางที่ 7 แบบแผนการวิจัย

ทดลอง	สอบ
X	T ₂

X หมายถึง การทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการ
ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

T₂ หมายถึง ทดสอบผลการเรียนรู้หลังใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดย
บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

กลุ่มเป้าหมาย

ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ตำบล
ป่าหวาย อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1
จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 24 คน จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดย
ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

วิธีการดำเนินการ

วิธีการดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ถึงผู้อำนวยการ โรงเรียน
อนุบาลสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น

ขั้นที่ 2 ทดลองใช้หลักสูตร ผู้วิจัยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โดยดำเนินการสอน สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง จำนวน 10 สัปดาห์ โดยจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ในการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 8 หน่วยการเรียนรู้ หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

หน่วยการเรียนรู้	สาระสำคัญ	จำนวนชั่วโมง
1 ท่องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府	การศึกษาเรื่องราวของท้องถิ่นของจังหวัดราชบุรี และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีทำให้นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน	4
2 ชมของดีสิบอำเภอ 叻丕府有十县	การปกครอง 10 อำเภอ คำขวัญจังหวัดราชบุรี ของดีแต่ละอำเภอของจังหวัดราชบุรี และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	6
3 งมเลิศเลอเทือกเขา ตระนาวศรี 愿拼县欢迎你	การศึกษาเรื่องราวของท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน	4
4 ป่าขิมันต์เสน่ห์ แห่งขุนเขา 爱愿拼县	การศึกษาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง และวิธีการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ อนุรักษ์ทรัพยากร และการสืบค้น/ค้นคว้าความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน	6
รวม		20

3.2 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนตามกิจกรรมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยภาคทฤษฎีจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ

และภาคปฏิบัติ จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

ขั้นที่ 1 ขั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อมูล

ขั้นที่ 3 ขั้นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียน

ขั้นที่ 5 ขั้นทดสอบ

ขั้นที่ 6 ขั้นให้การเสริมแรง

3.3 หลังจากผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนจบหลักสูตรแล้ว มีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีน ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปประเมินผลหลักสูตร ในขั้นต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
2. แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน รวม 20 ชั่วโมง

จากขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สรุปวิธีดำเนินการวิจัย ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย จากขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย/ เอกสาร	เครื่องมือ	การวิเคราะห์
เพื่อทดลองใช้หลักสูตร	1. จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ 2. ใบบงานประจำแผนการจัดการเรียนรู้ 3. ทดสอบผลการเรียนรู้หลังการใช้หลักสูตร	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 24 คน	-หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี - แผนการจัดการเรียนรู้ - เอกสารประกอบหลักสูตร - แบบทดสอบ	- วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) - ร้อยละ (%) - ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) - ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ขั้นตอนที่ 4 พัฒนา (D₂ : Development) : ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อประเมินผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
2. เพื่อประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
3. เพื่อประเมินผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร

วิธีการดำเนินการ

ในการประเมินหลักสูตรผู้วิจัยดำเนินการประเมินหลังการใช้หลักสูตร โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 ประเมินผลการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร

ขั้นที่ 2 ประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ขั้นที่ 3 ประเมินผลการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร แล้วนำมาเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

ขั้นที่ 4 สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร โดยสอบถามเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ บรรยากาศในการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และประโยชน์ที่ได้รับ

ขั้นที่ 5 การปรับปรุง การแก้ไขหลักสูตรโดยนำผลการประเมินผลและข้อเสนอมาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้หลักสูตรมีความสมบูรณ์และเหมาะสมในการนำไปใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม รายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วย แบบทดสอบผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดย

บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบบทดสอบผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร มีรายละเอียดดังนี้

1. แบบทดสอบผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีจำนวน 1 ตอน คือ แบบปรนัย จำนวน 10 ข้อ โดยใช้หลักการทางภาษาจีน และข้อมูลท้องถิ่น จึงได้แบบทดสอบผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ใช้ในการประเมินผลการเรียนรู้เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร ภาคทฤษฎี มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบและหลักเกณฑ์ให้คะแนนจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ การประเมินผลภาคปฏิบัติ และคู่มือวัดผลและประเมินผลหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และศึกษาผลการเรียนรู้ หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมที่พัฒนาขึ้น

ขั้นที่ 2 สร้างแบบทดสอบ ให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ และครอบคลุมสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร สำหรับแบบทดสอบที่จัดทำครั้งนี้มี 1 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างไว้ จำนวน 20 ข้อ ใช้จริง 10 ข้อ โดยสร้างแบบทดสอบตามเนื้อหาวิชา เป็นแบบทดสอบ แบบปรนัยชนิดจับคู่ (Matching) มีวิธีการตรวจให้คะแนน คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน แบบทดสอบ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คะแนน	9 - 10	คะแนน	หมายถึง	ดีเยี่ยม
คะแนน	7 - 8	คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน	5 - 6	คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน	1 - 4	คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

ขั้นที่ 3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาความเหมาะสม ความถูกต้องตามเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00 จึงจะถือว่าเหมาะสม ซึ่งมีค่าความสอดคล้องเฉลี่ยระหว่าง และมิตค่าเฉลี่ยระหว่าง $\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.89 ถึง $\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00 แสดงว่าแบบทดสอบมีความเหมาะสมและสอดคล้องมากที่สุด สำหรับการนำไปทดลองใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข สิ่งที่ต้องปรับปรุง ได้แก่ คำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ในแบบทดสอบบางข้อยากเกินไป ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยเลือกคำศัพท์ใหม่ให้ง่ายขึ้น

ขั้นที่ 5 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r)

ข้อสอบมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.46 - 0.79 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.47 - 0.83 และนำแบบทดสอบมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบ โดยนำผลการทดลองใช้ มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของ Kuder-Richardson (KR-20)

ค่าความเชื่อมั่นที่ได้เท่ากับ 0.90 ซึ่งเป็นค่าความเชื่อมั่นที่ดี และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยได้ดี

ขั้นที่ 6 นำแบบทดสอบไปทดสอบวัดผลการเรียนรู้หลังการทดลองใช้หลักสูตรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล นำผลจากการประเมินมาวิเคราะห์ โดยใช้ความถี่ ร้อยละ จากนั้นนำค่าเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ไปทำการเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อใช้ในการแปลความหมายรายชื่อ

2. แบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ประเมินตาม โครงสร้างด้านเนื้อหา ขั้นตอนกระบวนการทักษะทางด้านภาษา ในการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยแบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบ่งเป็น 2 ฉบับคือ ฉบับที่ 1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีนและการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบทดสอบฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ราชบุรี จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน และแบบทดสอบเขียนลำดับขีดคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน ฉบับที่ 2 แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีนและการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จำนวน 2 ข้อ เป็นแบบทดสอบการอ่านความเรียง จำนวน 1 บท 12 คะแนน และแบบทดสอบการพูด จำนวน 1 บท 12 คะแนน โดยใช้หลักการทางภาษาจีน และข้อมูลท้องถิ่น จึงได้แบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ใช้ในการประเมินความสามารถเกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร ภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินและหลักเกณฑ์ให้คะแนน จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ขั้นที่ 2 สร้างแบบประเมิน ให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ และครอบคลุมสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร สำหรับแบบประเมินที่จัดทำครั้งนี้มี 2 ฉบับ

2.1 ฉบับที่ 1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีนและการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ซึ่งผู้วิจัยสร้างไว้ จำนวน 40 ข้อ ใช้จริง 20 ข้อ โดยสร้างข้อสอบตามเนื้อหาวิชา

2.1.1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นแบบประเมินให้นักเรียนฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จากครูแล้วเติมตัวเลข 1-10 ตามลำดับให้ถูกต้อง จำนวน 10 คำ มีวิธีการตรวจให้คะแนน คือ เขียนถูกได้ 1 คะแนน เขียนผิดได้ 0 คะแนน

ตัวอย่างคำศัพท์

叻丕府, 夜功河, 森林

เกณฑ์การให้คะแนน ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คะแนน	9 - 10	คะแนน	หมายถึง	ดีเยี่ยม
คะแนน	7 - 8	คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน	5 - 6	คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน	1 - 4	คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง
เกณฑ์การผ่าน	ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป			

2.1.2 แบบประเมินความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นแบบประเมินเขียนลำดับขีด มีวิธีการตรวจให้คะแนน คือ เขียนถูกได้ 1 คะแนน เขียนผิดได้ 0 คะแนน

ตัวอย่างการเขียน

เกณฑ์การให้คะแนน ความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คะแนน	9 - 10	คะแนน	หมายถึง	ดีเยี่ยม
คะแนน	7 - 8	คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน	5 - 6	คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน	1 - 4	คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง
เกณฑ์การผ่าน	ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป			

2.2 ฉบับที่ 2 แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีนและการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ซึ่งผู้วิจัยสร้างไว้ จำนวน 2 ข้อ โดยสร้างข้อสอบตามเนื้อหาวิชา

2.2.1 แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นแบบประเมินการอ่านความเรียง โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring rubrics) โดยมีระดับการให้คะแนน ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 เกณฑ์การให้คะแนน แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีเยี่ยม (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1. ความถูกต้อง	ออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องทั้งหมด	ออกเสียงคำศัพท์ผิด 1-5 คำ	ออกเสียงคำศัพท์ผิด 5-10 คำ	ออกเสียงคำศัพท์ผิด 10 คำขึ้นไป
2. ความคล่องแคล่ว	อ่านต่อเนื่องไม่ติดขัด	อ่านติดขัดเล็กน้อย	อ่านเป็นคำๆ ไม่ต่อเนื่อง	อ่านได้บางคำ
3. จับใจความสำคัญของเนื้อหา	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ทั้งหมด	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เป็นส่วนใหญ่	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เล็กน้อย	จับใจความสำคัญของเนื้อหาไม่ได้

2.2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นแบบประเมินการพูด โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring rubrics) โดยมีระดับการให้คะแนน ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 เกณฑ์การให้คะแนน แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีเยี่ยม (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1. ความถูกต้อง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ / ประโยคอย่างสมบูรณ์	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำ / ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำและประโยคผิดหลักการออกเสียงทำให้สื่อสารไม่ได้
2. ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องไม่ติดขัดพูดชัดเจนทำให้สื่อสารได้	พูดติดขัดเล็กน้อยแต่ยังพอสื่อสารได้	พูดเป็นคำๆ หยุดเป็นช่วงๆ ทำให้สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำทำให้สื่อความหมายไม่ได้
3. การแสดงท่าทาง / น้ำเสียงประกอบการพูด	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยาย	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยายแต่ไม่มีท่าทางประกอบ	พูดเหมือนอ่านไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความน่าสนใจ	พูดได้น้อยมาก

เกณฑ์การให้คะแนน ความสามารถด้านการอ่านภาษาจีนและการพูดภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คะแนน	10 - 12 คะแนน	หมายถึง	ดีเยี่ยม
คะแนน	7 - 9 คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน	4 - 6 คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน	1 - 3 คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง

เกณฑ์รวมการให้คะแนน ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ร้อยละ	80 - 100	หมายถึง	ดีเยี่ยม
ร้อยละ	70 - 79	หมายถึง	ดี
ร้อยละ	50 - 69	หมายถึง	พอใช้
ร้อยละ	0 - 49	หมายถึง	ปรับปรุง

ขั้นที่ 3 นำแบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาความเหมาะสม ความถูกต้องตามเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ที่มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00 จึงจะถือว่าเหมาะสม โดยมีค่าดังต่อไปนี้

4.1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีค่าเฉลี่ยระหว่าง $\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.89 ถึง $\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00 แสดงว่าแบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีความเหมาะสมและสอดคล้องมากที่สุด สำหรับการนำไปทดลองใช้

4.2 แบบประเมินความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีค่าเฉลี่ยระหว่าง $\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.89 ถึง $\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00 แสดงว่าแบบประเมินความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีความเหมาะสมและสอดคล้องมากที่สุด สำหรับการนำไปทดลองใช้

4.3 แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี $\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.89 แสดงว่าแบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีความเหมาะสมและสอดคล้องมากที่สุด สำหรับการนำไปทดลองใช้

4.4 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี $\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.55 แสดงว่าแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีความเหมาะสมและสอดคล้องมากที่สุด สำหรับการนำไปทดลองใช้

แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข สิ่งที่ต้องปรับปรุง ได้แก่

1. แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น เป็นแบบประเมินเขียนตามคำบอก ยากเกินไปสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผู้วิจัยได้แก้ไข

ปรับปรุง โดยปรับแบบประเมินให้นักเรียนฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จากครูแล้วเติมตัวเลข 1 -10 ตามลำดับให้ถูกต้อง

2. แบบประเมินความสามารถด้านภาษาการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี คำศัพท์ในแบบประเมินบางข้อยากเกินไป ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยเลือกคำศัพท์ใหม่ ให้ง่ายขึ้น

3. แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบบประเมินควรปรับให้มีการใช้คำศัพท์พื้นฐาน ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยปรับใช้คำศัพท์พื้นฐาน

4. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หัวข้อในการพูดกว้างไป ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยปรับให้นักเรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนด

ขั้นที่ 5 นำแบบประเมินที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ข้อสอบมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.46 - 0.67 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.33 - 0.68 และนำแบบประเมินมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของ Kuder-Richardson (KR-20) ได้เท่ากับ 0.88 ซึ่งเป็นค่าความเชื่อมั่นที่ดี และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยได้ดี

5.2 แบบประเมินความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ข้อสอบมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.33 - 0.71 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.27 - 0.69 และนำแบบประเมินมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของ Kuder-Richardson (KR-20) ได้เท่ากับ 0.83 ซึ่งเป็นค่าความเชื่อมั่นที่ดี และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยได้ดี

5.3 แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยผลการทดลองใช้ สามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยได้ดี

5.4 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยผลการทดลองใช้ สามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยได้ดี

นำแบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีมาปรับปรุงแก้ไขในประเด็นที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยก่อนนำไปใช้

ขั้นที่ 6 นำแบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล นำผลจากการประเมินมาวิเคราะห์ โดยใช้ความถี่ ร้อยละ จากนั้นนำค่าเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ไปทำการเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อใช้ในการแปลความหมายรายข้อ

3. แบบทดสอบผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีจำนวน 1 ตอน คือ แบบปรนัย จำนวน 10 ข้อ ใช้ในการประเมินผลการเรียนรู้เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรภาคทฤษฎี มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบและหลักเกณฑ์ให้คะแนนจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ การประเมินผลภาคปฏิบัติ และคู่มือวัดผล และการประเมินผลหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และ หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และศึกษาผลการเรียนรู้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมที่พัฒนาขึ้น

ขั้นที่ 2 สร้างตารางวิเคราะห์แบบทดสอบให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ และครอบคลุมสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร สำหรับแบบทดสอบที่จัดทำครั้งนี้มี 1 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างไว้ 20 ข้อ ใช้จริง 10 ข้อ โดยสร้างข้อสอบตามเนื้อหาวิชา เป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก ใช้ทดสอบหลังเรียน มีวิธีการตรวจให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 วิเคราะห์ข้อสอบ (ปรนัย)

ผลการเรียนรู้	ความรู้ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินค่า	รวม	หมายเหตุ
1. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสนใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี	3	1	2	2	-	-	8	ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูล ท้องถิ่นราชบุรี
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	-	-	-	-	-	-	-	ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ ภาษาจีนข้อมูล ท้องถิ่นราชบุรี
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ หลักการ เขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	-	-	-	-	-	-	-	ผลการเรียนรู้ ความสามารถ ด้านภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง	-	-	-	-	-	-	-	ผลการเรียนรู้ ความสามารถ ด้านภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี
5. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของ ตนเองที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	-	-	-	-	-	-	-	ผลการเรียนรู้ ความสามารถ ด้านภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี
6. เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของ มรดกและวัฒนธรรมท้องถิ่นอันจะ ก่อให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจและ ความผูกพันต่อท้องถิ่น	-	1	-	-	-	-	1	ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูล ท้องถิ่นราชบุรี
7. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่ บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่ได้จาก การเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างเหมาะสม	-	-	-	-	-	-	-	ผลการเรียนรู้ ความสามารถ ด้านภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี
8. เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ภาษาและวัฒนธรรมจีน	-	-	-	1	-	-	1	ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูล ท้องถิ่นราชบุรี
รวม	3	2	2	3	-	-	10	

ขั้นที่ 3 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาความเหมาะสม ความถูกต้องตามเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00 จึงจะถือว่าเหมาะสม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระหว่าง $\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.55 ถึง $\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00 แสดงว่าแบบทดสอบมีความเหมาะสมและสอดคล้องมากที่สุด สำหรับการนำไปทดลอง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข สิ่งที่ต้องปรับปรุง ได้แก่ แบบทดสอบบางข้อไม่สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุง โดยปรับให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้

ขั้นที่ 5 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r)

ข้อสอบมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.63 - 0.75 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.46 - 0.73 และนำแบบทดสอบมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบ โดยนำผลการทดลองใช้ มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของ Kuder-Richardson (KR-20)

ค่าความเชื่อมั่นที่ได้เท่ากับ 0.87 ซึ่งเป็นค่าความเชื่อมั่นที่ดี และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยได้ดี

ขั้นที่ 6 นำแบบทดสอบไปทดสอบวัดผลการเรียนรู้หลังการทดลองใช้หลักสูตรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ One Sample t-test เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

4. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจและความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ บรรยากาศในการเรียนรู้และประโยชน์ที่ได้รับ และกระดาษ Post-it โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ

ขั้นที่ 2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนเกี่ยวกับบรรยากาศการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้และประโยชน์ที่ได้รับ โดยเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ ดังนี้

ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด	ให้คะแนน 1 คะแนน
ความพึงพอใจระดับน้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
ความพึงพอใจระดับปานกลาง	ให้คะแนน 3 คะแนน
ความพึงพอใจระดับมาก	ให้คะแนน 4 คะแนน
ความพึงพอใจระดับมากที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน

นำค่าเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ไปทำการเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อใช้ในการแปลความหมายรายชื่อ โดยใช้การแปลความหมายค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50-5.00	หมายถึง	ความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49	หมายถึง	ความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49	หมายถึง	ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50-2.49	หมายถึง	ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.49	หมายถึง	ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ขั้นที่ 3 นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นเสนอบริการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องเชิงเนื้อหา และนำไปปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ที่มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00 จึงจะถือว่าเหมาะสม ซึ่งมีค่าความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ $\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.55 แสดงว่าแบบสอบถามความพึงพอใจมีความเหมาะสมและสอดคล้องมากที่สุด

ขั้นที่ 5 นำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขในกรณีมีคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แล้วทำการหาค่าความสอดคล้องเฉลี่ย (\bar{X}) ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไปจึงจะถือว่าเหมาะสมนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลได้ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00

การวิเคราะห์ข้อมูล แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

และวิเคราะห์ข้อมูลแสดงความคิดเห็น จากแบบบันทึกความคิดเห็นเชิงคุณภาพ โดยการเขียนกระดาษ (Post it) โดยใช้วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

จากขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ผู้วิจัยได้สรุปวิธีการดำเนินการวิจัยตารางที่ 13 ดังนี้

ตารางที่ 13 สรุปวิธีดำเนินการวิจัย จากขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

วัตถุประสงค์	วิธีการ	กลุ่มเป้าหมาย/ เอกสาร	เครื่องมือ	วิเคราะห์ข้อมูล
1. เพื่อประเมินผล การเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีน ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	ทดสอบ ผลการเรียนรู้ หลังการใช้หลักสูตร	นักเรียน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 จำนวน 24 คน	แบบทดสอบผล การเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาจีน ข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี	- ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) - ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
2. เพื่อประเมิน ความสามารถ ด้านภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	ประเมินความสามารถ ด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูล ท้องถิ่นราชบุรี หลังการ ใช้หลักสูตร		แบบประเมิน ความสามารถด้าน ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูล ท้องถิ่นราชบุรี	- ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) - ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
3. เพื่อประเมินผล การเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี	ทดสอบ ผลการ เรียนรู้หลังการใช้ หลักสูตร		แบบทดสอบผล การเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี	- ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) - ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) - หลังการใช้ หลักสูตร สูงกว่า เกณฑ์ร้อยละ 80 (One-Sample t-test)
4. เพื่อศึกษาความ พึงพอใจของ นักเรียนที่มีต่อ หลักสูตร	สอบถามความ พึงพอใจ หลังการใช้ หลักสูตร		- แบบสอบถาม ความพึงพอใจต่อ หลักสูตรรายวิชา เพิ่มเติม วิชา ภาษาจีน โดยบูรณา การข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี - กระดาษ Post-it	- ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) - ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) - วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)
5. เพื่อปรับปรุง หลักสูตร	นำผลการประเมิน ด้านต่างๆ มาปรับปรุงแก้ไข			- ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) - ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) - วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 ผลการพัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตร และขั้นตอนที่ 4 ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน และความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีรายละเอียดดังนี้ 1) ผลการวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ 2) ผลการศึกษาความต้องการการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 3) ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จากผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 2 ท่าน ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 1 ท่าน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ จำนวน 1 ท่าน ครูวิชาภาษาจีน จำนวน 3 ท่าน ผู้รู้ในท้องถิ่น จำนวน 1 ท่าน และ 4) ผลการศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

1. ผลการวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 การศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยในมาตรฐานการเรียนรู้ได้ระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551: คำนำ) โดยยึดหลักว่านักเรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และมีจุดเน้นที่สำคัญในการพัฒนานักเรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551: 1)

1.2 การศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งเน้นการให้ผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นของจังหวัดราชบุรี และทักษะภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน อีกทั้งส่งเสริมให้เกิดสมรรถนะความสามารถในการสื่อสาร ตามที่หลักสูตรแกนกลางได้กำหนดไว้ (โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง 2552: 75)

2. ผลการศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

การเก็บรวบรวมข้อมูล การศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสอบถามกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 24 คน โดยวิเคราะห์ข้อมูลจาก 1) สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 3) ข้อเสนอแนะอื่นๆ พบว่า

นักเรียนมีความต้องการเกี่ยวกับหลักสูตร ด้านสาระการเรียนรู้ จังหวัดราชบุรี ส่วนใหญ่ต้องการเรียนรู้แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดราชบุรี จำนวน 10 คน ด้านสาระการเรียนรู้ อำเภอสวนผึ้ง ส่วนใหญ่ต้องการเรียนรู้แหล่งท่องเที่ยวของอำเภอสวนผึ้ง จำนวน 17 คน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ส่วนใหญ่ต้องการการศึกษานอกสถานที่ในชุมชน จำนวน 17 คน ด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอเมือง ส่วนใหญ่ต้องการวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร จำนวน 19 คน ด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอสวนผึ้ง ส่วนใหญ่ต้องการสถานประกอบการต่างๆ จำนวน 18 คน ด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอโพธาราม ส่วนใหญ่ต้องการ พิพิธภัณฑ์หนังใหญ่วัดขนอน จำนวน 18 คน ด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอบ้านโป่ง ส่วนใหญ่ต้องการ พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านวัดม่วง จำนวน 24 คน ด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอบางแพ ส่วนใหญ่ต้องการ พิพิธภัณฑ์หุ่นขี้ผึ้งสยาม จำนวน 24 คน ด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอดำเนินสะดวก ส่วนใหญ่ต้องการ ตลาดน้ำดำเนินสะดวก จำนวน 24 คน ความต้องการด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอจอมบึง ส่วนใหญ่ต้องการ ถ้ำเขาบินจำนวน 24 คน ความต้องการด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอวัดเพลง ส่วนใหญ่ต้องการ โบสถ์คริสต์สวดพระฤทธิย์ จำนวน 24 คน ด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอปากท่อ ส่วนใหญ่ต้องการ ศูนย์เรียนรู้วัฒนธรรมไทยทรงดำ บ้านหัวเขาจีน จำนวน 24 คน ความต้องการด้านเนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อำเภอบ้านคา ส่วนใหญ่ต้องการ บ่อน้ำพุร้อน โป่งกระทิง จำนวน 24 คน

ความต้องการด้านสื่อการสอน ส่วนใหญ่ต้องการ มีรูปภาพประกอบและมีสีสันสวยงามจำนวน 10 คน

ความต้องการด้านวิธีการวัดและประเมินผล ส่วนใหญ่ต้องการ การตรวจชิ้นงาน (ชิ้นงานการปฏิบัติงานของนักเรียน) จำนวน 18 คน

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

จากการศึกษาความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักเรียน พบว่า นักเรียนต้องการให้จัดการเรียนรู้โดยการศึกษาแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นและชุมชนของตนเอง

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร

การเก็บรวบรวมข้อมูล การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 2 ท่าน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 1 ท่าน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ จำนวน 1 ท่าน ครูวิชาภาษาจีน จำนวน 3 ท่าน ผู้รู้ในท้องถิ่น จำนวน 1 ท่าน รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจาก 1) สถานภาพและข้อมูลทั่วไป 2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 3) ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม มีรายละเอียดดังนี้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญและความจำเป็นของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ของผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการสถานศึกษา หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน และผู้รู้ในท้องถิ่น มีผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญและความจำเป็นของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า ทุกคนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ควรให้สถานศึกษาจัดการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เพราะในปัจจุบันภาษาจีนเป็นอีกภาษาหนึ่งที่เริ่มมีบทบาทอย่างมาก เป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่ทำให้เกิดความเข้าใจ จึงควรสนับสนุนให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน เพราะฉะนั้นเราจึงมีความจำเป็นที่ควรจะทำหรือจัดกิจกรรมนั้นๆ ดังคำกล่าวของผู้ให้สัมภาษณ์ว่า

“...มีความจำเป็นมาก เพราะปัจจุบันนี้ทุกประเทศมีย่าน *China Town* แสดงให้เห็นว่าคนจีน ไปอยู่ทุกที่ มีการใช้ภาษาจีนอย่างแพร่หลาย”

(ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร, ธันวาคม 2557)

“...ควรจัดทำอย่างย้ง เนื่องจากวิชาภาษาจีนเป็นศาสตร์ทางภาษาที่ไม่เหมือนกับภาษาอังกฤษ การจัดการเรียนรู้เฉพาะศาสตร์จะทำให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมมุ่งมั่นต่อการเรียนวิชาภาษาจีน”

(ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน มีความจำเป็นอย่างย้ง เพราะวิชาภาษาจีนเป็นภาษาที่ต้องใช้ในกลุ่มประเทศอาเซียน เพื่อการติดต่อสื่อสาร”

(ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง, มกราคม 2558)

“...มีความจำเป็น เพราะตอนนี้ AEC ต้องมีการสื่อสารกับคนต่างชาติมากขึ้น อนาคตภาษาจีนมีความสำคัญมาก”

(หัวหน้าฝ่ายวิชาการ, มกราคม 2558)

“...จำเป็น เนื่องจากปัจจุบันการเรียนรู้เพียงแค่ภาษาอังกฤษนั้นยังไม่เพียงพอ การทำงานในปัจจุบันมีการแข่งขันสูง หากมีความรู้ในด้านภาษามากกว่า 2 ภาษา โอกาสในการทำงานก็จะมีมากขึ้น”

(ครูวิชาภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...ก่อนเปิดประเทศ ควรเตรียมพร้อมว่าต้องเจอกับอะไรบ้าง การได้เรียนภาษาจีนเหมือนเป็นการสร้างภูมิคุ้มกัน AEC ย้งได้เรียนรู้ภาษาจีนเร็วย้งดี”

(ผู้รู้ในท้องถิ่น, มกราคม 2558)

3.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า ส่วนใหญ่ต้องการให้นักเรียนมีทักษะในการติดต่อสื่อสารได้ มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐาน และเรียนรู้วัฒนธรรมของคนจีน

“...ให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาจีน มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาจีน มีทักษะในการสื่อสาร ไม่ต้องเน้นไวยากรณ์ แต่ให้ฝึกพูดเยอะๆ”

(ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร, มกราคม 2558)

“...เนื้อหาที่ทันสมัยกับเหตุการณ์ปัจจุบัน สามารถนำเนื้อหาไปใช้ในชีวิตจริงได้”
(ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...ให้นักเรียน ได้มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ใช้ในการสื่อสาร และ ใช้สื่อสาร
ในชีวิตประจำวันได้”
(ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง, มกราคม 2558)

“...รู้คำศัพท์พื้นฐาน สามารถสื่อสารพื้นฐานได้”
(หัวหน้าฝ่ายวิชาการ, มกราคม 2558)

“...ควรเน้นภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร สามารถนำสิ่งที่จะได้เรียนนำไปใช้ใน
ชีวิตประจำวันได้จริงๆ”
(ครูวิชาภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...อยากให้นักเรียน ได้เรียนรู้วัฒนธรรมจีน เพื่อนำไปเผยแพร่ได้”
(ผู้รู้ในท้องถิ่น, มกราคม 2558)

**3.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหา และเวลาเรียนของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชา
เพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า ส่วนใหญ่ต้องการให้นักเรียนเรียน
เรื่องสถานที่ท่องเที่ยวของจังหวัดราชบุรี การซื้อขาย และการบอกทิศทาง และเวลาเรียนควรเป็น
สัปดาห์ละ 2-3 ชั่วโมง**

“...สถานที่ท่องเที่ยว การซื้อขายสินค้า เวลาเรียนควรไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง
ต่อสัปดาห์ เพราะจะได้ฝึกพูดภาษาจีนบ่อยๆ”

(ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร, ธันวาคม 2557)

“...เนื้อหาควรต้องมีความแตกต่างจากบทเรียนภาษาจีนปกติ เน้นเนื้อหาท้องถิ่น
มากขึ้น เวลาเรียน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์”

(ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...เนื้อหาท้องถิ่นที่เป็นเรื่องใกล้ตัว ฝึกทั้ง 4 ทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ”

(ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง, มกราคม 2558)

“...คำศัพท์เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การบอกทิศทาง เวลาเรียน 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์”

(หัวหน้าฝ่ายวิชาการ, มกราคม 2558)

“...สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัด ประวัติความเป็นมาของจังหวัด โดยพานักเรียนไปเรียนรู้จากสถานที่จริง”

(ครูวิชาภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...การซื้อขายของ การบอกทาง อย่าลืมสอดแทรกวัฒนธรรมจีนด้วย”

(ผู้รู้ในท้องถิ่น, มกราคม 2558)

3.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ และลักษณะของการบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรีของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่า มีประโยชน์อย่างยิ่งในการบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และต้องการให้ สอนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ควบคู่ไปกับสอนเนื้อหาภาษาจีน เน้นภาพประกอบให้น่าสนใจ และ เข้าใจง่าย เน้นการฝึกพูดสนทนา และใช้ได้จริง

“...มีประโยชน์ เนื้อหาควรมีภาพประกอบเยอะๆ ควรจัดการเรียนรู้ให้เข้าใจง่าย ๆ น่าสนใจ”

(ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร, ธันวาคม 2557)

“...มีประโยชน์แน่นอน ถ้าเนื้อหาสาระมีการบูรณาการกับข้อมูลท้องถิ่น จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อภาษาจีน จะได้หลักสูตรภาษาจีนที่เป็นหลักสูตรของท้องถิ่นอย่างแท้จริง ”

(ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...มีประโยชน์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะในเรื่องการท่องเที่ยว การใช้ภาษาในการประชาสัมพันธ์ แนะนำนักท่องเที่ยวต่างชาติ”

(ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง, มกราคม 2558)

“...มีประโยชน์มาก ควรมีเนื้อหาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้น ป.6 ไม่ยากเกินไป พอสื่อสารได้”
(หัวหน้าฝ่ายวิชาการ, มกราคม 2558)

“...มีประโยชน์เป็นอย่างมาก ควรเป็นเนื้อหาที่เรียนรู้ได้อย่างสนุกสนาน ง่ายต่อการทำความเข้าใจ”
(ครูวิชาภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...มีประโยชน์มาก นักเรียนจะได้รู้เรื่องในชุมชนตนเองมากขึ้น ค่อยๆ สอนให้เกิดความรักบ้านเกิดของตัวเอง”
(ผู้รู้ในท้องถิ่น, มกราคม 2558)

3.5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ของการพัฒนากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เรื่องการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จากข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่า เห็นสมควรและเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งที่จะจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และควรให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสถานที่จริง สามารถใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันได้ ใช้ภาษาในการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวได้

“...นำนักเรียนไปใช้ภาษาตามแหล่งท่องเที่ยวที่คนจีน ไปเที่ยว เพื่อฝึกความกล้า เนื้อหาหลักสูตรตัวอักษรจีนอย่าเยอะ เน้นรูปภาพสวยๆ น่าจะทำคู่มือการสื่อสาร การท่องเที่ยวสวนผึ้ง มีแผนที่เป็นภาษาจีน”
(ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร, มกราคม 2558)

“...พานักเรียนไปทัศนศึกษาตามสถานที่สำคัญในราชบุรี หากิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาจีนกับคนจีน”
(ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...ควรมีเรื่องวัฒนธรรมที่มีคน ไทยเชื้อสายจีน ในท้องถิ่น เช่น ภาษา การแต่งกาย อาหาร เป็นต้น”
(ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง, มกราคม 2558)

“...บูรณาการในวิชาสังคมศึกษา เรื่องการประกอบอาชีพในท้องถิ่น และวัฒนธรรม”

(หัวหน้าฝ่ายวิชาการ, มกราคม 2558)

“...ควรให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสถานที่จริง เกิดประสบการณ์จริง”

(ครูวิชาภาษาจีน, มกราคม 2558)

“...ครูต้องสร้างศรัทธาให้นักเรียนรักภาษาจีนก่อน กระตุ้นความสนใจ พาไป
ท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวที่มีคนจีน หรือเข้าค่ายภาษาจีน”

(ผู้รู้ในท้องถิ่น, มกราคม 2558)

4. ผลการศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ผลการศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยการวิเคราะห์กรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่น เขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 มีเป้าหมาย ดังนี้ 1) พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตาม
มาตรฐานการเรียนรู้ มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์และสมรรถนะสำคัญตามหลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 2) พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรม สามารถดำเนิน
ชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมและยึดมั่นการปกครอง
ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข 3) พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และ
จิตสำนึกในความเป็นไทย สืบสานวัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น อนุรักษ์และ
พัฒนาสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น ขอบข่ายของเนื้อหาสาระการเรียนรู้ท้องถิ่น ของเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 ที่ได้กำหนดไว้ให้สอดคล้องกับความต้องการของสถานศึกษา และความ
ต้องการของนักเรียน ในหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับ สภาพทั่วไปของจังหวัด
ราชบุรี สภาพทั่วไปของอำเภอสวนผึ้ง สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม สถานที่ท่องเที่ยวทาง
ธรรมชาติ สถานประกอบการต่างๆ และภูมิปัญญาท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง

ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน โดยการวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ การสอบถามความต้องการของนักเรียน การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร
ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชา
ภาษาจีน ผู้รู้ในท้องถิ่น ศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สรุปได้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ เป็นหลักสูตรที่ยืดหยุ่นกว่านักเรียนมีความสำคัญที่สุด มีจุดเน้นที่สำคัญใน

การพัฒนาให้นักเรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการให้ผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นของจังหวัดราชบุรี และทักษะภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน อีกทั้งส่งเสริมให้เกิดสมรรถนะความสามารถในการสื่อสาร ได้กำหนดให้สถานศึกษาจัดทำรายวิชาเพิ่มเติม โดยมีเวลาเรียน 40 ชั่วโมงต่อปี การศึกษา ภาคเรียนละ 20 ชั่วโมง และจากการสอบถามความต้องการของนักเรียนเกี่ยวกับหลักสูตร พบว่า นักเรียนมีความต้องการให้จัดการเรียนรู้ โดยการศึกษาแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น และชุมชนของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร ที่ต้องการให้บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาภาษาจีน ดังนั้นจึงได้จัดทำรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นของจังหวัดราชบุรี และพัฒนาความสามารถด้านภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ

“...เนื้อหาท้องถิ่นที่เป็นเรื่องใกล้ตัว ฝึกทั้ง 4 ทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน”

(ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง, มกราคม 2558)

“...มีประโยชน์แน่นอน ถ้าเนื้อหาสาระมีการบูรณาการกับข้อมูลท้องถิ่น จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อภาษาจีน จะได้หลักสูตรภาษาจีนที่เป็นหลักสูตรของท้องถิ่นอย่างแท้จริง ”

(ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน, มกราคม 2558)

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาหลักสูตร

ผลการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ข้อมูลชั้นที่ 1 ได้แก่ 1) วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ 2) สอบถามความต้องการของนักเรียน 3) สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน ผู้รู้ในท้องถิ่น 4) ศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มาเป็นการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ 1) ผลการพัฒนาหลักสูตร (ฉบับร่าง) 2) ผลการประเมินหลักสูตรฉบับร่างโดยผู้เชี่ยวชาญ (ฉบับร่าง) และ 3) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร (ฉบับร่าง) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตร (ฉบับร่าง)

ผู้วิจัยได้นำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากขั้นตอนการศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และได้ปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำและข้อเสนอแนะในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีองค์ประกอบดังนี้

1. ความเป็นมาของหลักสูตร

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาจีน มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม นามาชิงมิตรไมตรีและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย และสาธารณรัฐประชาชนจีน

จังหวัดราชบุรีเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีชาวไทยเชื้อสายจีนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก และเป็นกลุ่มชนที่มีบทบาททางเศรษฐกิจ มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนานที่เต็มไปด้วยภูมิปัญญาอันทรงคุณค่าต่อการศึกษา และปัจจุบันอำเภอสวนผึ้ง เป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญหนึ่งในสิบอำเภอของจังหวัดราชบุรี ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวคนจีน หรือคนที่ใช้ภาษาจีน เช่น ชาวไต้หวัน และชาวฮ่องกง เป็นอย่างมาก อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ให้กับคนในท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นตามลำดับ ดังนั้นการที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับจังหวัดราชบุรีจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง เพราะการได้เรียนรู้เรื่องราวที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่แท้จริงในท้องถิ่นของตน ย่อมส่งผลทำให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน และอยากพัฒนาท้องถิ่นของตน ประกอบกับเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษาในปัจจุบันได้สนับสนุนให้สถานศึกษาจัดการศึกษาได้ตามความเหมาะสมกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ด้านสภาพสังคมเศรษฐกิจของสวนผึ้ง ภาษาจีนจึงมีความสำคัญมากขึ้น โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่มีความสนใจในด้านการค้าขาย ธุรกิจ เทคโนโลยี ภาษาจีนสามารถเพิ่มโอกาสทางการทำงานให้ทุกคนในท้องถิ่นจังหวัดราชบุรีได้ เพื่อสนองความต้องการของสถานศึกษา และความต้องการของนักเรียน ที่จะให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นราชบุรี ที่มีวัฒนธรรมเชื่อมโยงกันระหว่างคนไทยกับคนจีน และตระหนักถึงคุณค่าภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยใช้แหล่งการเรียนรู้และนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนการสอน ควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีตอบสนองความต้องการ ความสนใจของนักเรียนและสอดคล้องกับชุมชน จึงได้พัฒนาหลักสูตรใหม่ขึ้นมา

2. หลักการ

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นให้มีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น จึงมีหลักการสำคัญ ดังนี้

1. เป็นการจัดการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น
2. มุ่งพัฒนานักเรียนเต็มตามศักยภาพ บูรณาการความรู้สู่สากล
3. มุ่งพัฒนานักเรียนให้เกิดศักยภาพความรู้ด้านภาษาจีน
4. ผสมผสานความรู้ คุณธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์
5. มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ตระหนักยอมรับในสิ่งที่ดีมีคุณค่าและมีประโยชน์ของท้องถิ่น
6. มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวัน

3. จุดมุ่งหมาย

มุ่งพัฒนานักเรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดกับนักเรียน ดังต่อไปนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง
2. เข้าใจประวัติศาสตร์ของท้องถิ่น มีความภูมิใจในท้องถิ่น
3. มีความสามารถในการเรียนรู้ การสื่อสาร การจัดการ การคิด การตัดสินใจ และการแก้ปัญหาอย่างรอบคอบ
4. มีทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสังแวดล้อม

4. คำอธิบายรายวิชา

คำอธิบายรายวิชา

จ16202 ภาษาจีน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 40 ชั่วโมง

ศึกษาหลักการอ่านออกเสียง คำ กลุ่มคำ ประโยคและข้อความสั้นๆ หลักการเขียนตัวอักษรจีน คำศัพท์ ประโยค เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี ลักษณะทั่วไป ที่ตั้ง แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ภูมิปัญญาท้องถิ่นอันดิงาม ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน คำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและ

วัฒนธรรมไทย ความเหมือนหรือความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาจีนกับภาษาไทย และคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใกล้ตัว

โดยใช้กระบวนการทางภาษา คือ ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว และเรื่องราวในท้องถิ่น ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มีเจตคติที่ดี เห็นประโยชน์และคุณค่าของการเรียนภาษาจีน และเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในบ้านเกิดของตนเอง ร่วมมือกันอนุรักษ์ และเผยแพร่ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ ธรรมชาติและภูมิปัญญาท้องถิ่น ของจังหวัดราชบุรี กล้าแสดงออกและใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล สถานการณ์

5. ผลการเรียนรู้

1. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี
2. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ และ ไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
3. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ หลักการเขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง
5. เพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
6. เพื่อให้ นักเรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของมรดกและวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจและความผูกพันต่อท้องถิ่น
7. เพื่อให้ นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม
8. เพื่อให้ นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีน

6. โครงสร้างรายวิชา (ภาคเรียนที่ 1)

ตารางที่ 14 โครงสร้างหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

หน่วยที่	ผลการเรียนรู้	สาระการ เรียนรู้ ภาษาจีน	สาระการ เรียนรู้ ท้องถิ่น	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	หน้า หน้า
1 ท่องเที่ยว ราชบุรี 你好, 叻丕府	1. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี 2. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 3. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ หลักการเขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง	ให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง และข้อมูล ท้องถิ่นราชบุรี เป็นประโยชน์ โดยใช้คำศัพท์ ภาษาจีนและ เขียนตัวอักษร พื้นฐานภาษาจีนที่ บูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี ได้	ประวัติ จังหวัด ราชบุรี สภาพที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิศาสตร์	การศึกษาเรื่อง รวบรวมของท้องถิ่น ราชบุรีและ เรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีน โดย บูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรีทำให้นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน	4	20
2 ชมของดี สิบอำเภอ 叻丕府 有十县	2. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง 5. เพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราว ที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ของตนเองที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี 6. เพื่อให้ นักเรียนตระหนัก และเห็นคุณค่า ของมรดก และวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดความรักความภาคภูมิใจ และความผูกพันต่อท้องถิ่น	ระบุภาพตรง ตามความหมายของคำ กลุ่มคำ บอก ความต้องการ ง่ายๆ ของ ตนเองเขียน อักษรจีน คำศัพท์ง่ายๆ	การ ปกครอง 10 อำเภอ คำขวัญ จังหวัด ราชบุรี และ ของดีแต่ละ อำเภอของ จังหวัด ราชบุรี	การปกครอง 10 อำเภอ คำขวัญ จังหวัด ราชบุรี และ เรียนรู้ แต่ละอำเภอของ จังหวัดราชบุรี และเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี	6	30

ตารางที่ 14 โครงสร้างหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
(ต่อ)

หน่วยที่	ผลการเรียนรู้	สาระการ เรียนรู้ ภาษาจีน	สาระการ เรียนรู้ ท้องถิ่น	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	หน้า หน้า
3 งามเลิศ เลอ เทือกเขา ตระนาวศรี 愿拼县 欢迎你	1. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี 4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง 5. เพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	ตอบคำถามจาก การฟังหรือการอ่าน พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง	ประวัติอำเภอ สวนผึ้ง สภาพที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิศาสตร์	การศึกษา เรื่องราวของท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง และเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน	4	20
4 ป่าจี้ มนต์เสน่ห์ แห่ง ขุนเขา 爱 愿拼县	4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง 6. เพื่อให้ นักเรียนตระหนัก และเห็นคุณค่าของมรดก และวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดความรักความภาคภูมิใจ และความผูกพันต่อท้องถิ่น 7. เพื่อให้ นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม 8. เพื่อให้ นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีน	ปฏิบัติตามคำสั่ง อ่านออกเสียงคำ ง่ายๆ สื่อสาร บอกเล่าเรื่องราว ตอบคำถาม ที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองและสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวได้ และเขียน อักษรจีน คำศัพท์ง่ายๆ	สถานที่ท่องเที่ยว ในท้องถิ่นของอำเภอ สวนผึ้ง น้ำตก แก้วจอน และสถานประกอบการ	การศึกษาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง และวิถีการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ อนุรักษ์ ทรัพยากร และการสืบค้น/ค้นคว้าความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ และเรียนรู้ คำศัพท์ ภาษาจีน	6	30
รวม					20	100

7. เวลาเรียน

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จัดการเรียนรู้อให้กับผู้เรียน สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

8. แนวทางการจัดการเรียนรู้

เพื่อให้การจัดการจัดการเรียนการสอนบรรลุตามจุดหมายของหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 ได้กำหนดแนวทางการจัดการจัดการเรียนการสอนดังนี้

1. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยยึดผลการเรียนรู้ และสาระสำคัญเป็นเกณฑ์ในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง
2. การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้และเวลาสามารถยืดหยุ่น ได้ตามความเหมาะสม
3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการสอนบูรณาการแบบสอดแทรก ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) วิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ

วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

ขั้นที่ 1 ขั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อมูล

ขั้นที่ 3 ขั้นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียน

ขั้นที่ 5 ขั้นทดสอบ

ขั้นที่ 6 ขั้นให้การเสริมแรง

4. ในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เน้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มและปฏิบัติจริง
5. จัดให้ภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาช่วยให้ความรู้แก่ครู นักเรียนในบาง โอกาส
6. หลังการจัดการจัดการเรียนรู้นักเรียนจัดทำชิ้นงานเกี่ยวกับการแนะนำ เผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

7. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องความตระหนัก รักหวงแหนท้องถิ่น และภูมิใจในท้องถิ่นตนเอง

9. สื่อการเรียนรู้

การใช้สื่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีดังนี้

1. เอกสารตำรา
2. ใบความรู้
3. ใบงาน
4. รูปภาพ
5. ภูมิปัญญาท้องถิ่น
6. แผนที่
7. ซีดี
8. วีดิทัศน์
9. สื่ออินเทอร์เน็ต
10. แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น

10. การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผล เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพนักเรียนโดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตามศักยภาพ

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐานสองประการ คือ การประเมินเพื่อพัฒนานักเรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของนักเรียนให้ประสบผลสำเร็จนั้น นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและประเมินตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพื่อให้บรรลุผลการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ได้กำหนดการวัดและประเมินผลอยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การประเมินอย่างหลากหลาย การสังเกตพฤติกรรม การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน การสอบถาม การใช้แบบทดสอบ การประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยผู้สอนเป็นผู้ประเมิน และเปิดโอกาสให้นักเรียนประเมินตนเอง และเพื่อนประเมินผลงานของนักเรียน

การประเมินผลการเรียนรู้เป็นการตรวจสอบว่า นักเรียนมีพัฒนาการความก้าวหน้าในการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือไม่ และมากน้อยเพียงใด มีสิ่งที่จะต้อง

ได้รับการพัฒนาปรับปรุงและส่งเสริมในด้านใด นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลให้ผู้สอนใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนของตนเอง ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ระยะ ดังนี้

1. การประเมินระหว่างการใช้หลักสูตร

การประเมินระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยทำการประเมินหลังการจัดกิจกรรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบว่านักเรียน เรียนรู้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่ โดยประเมินด้านความรู้ ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เพื่อประเมินพัฒนาการในการเรียนรู้และเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

2. การประเมินหลังการใช้หลักสูตร

การประเมินหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยทำการประเมินผลการเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ประเมินผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบทุกหน่วยการเรียนรู้ และสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

เกณฑ์การวัดผลและประเมินผล

การตัดสินผลการเรียน

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อตัดสินผลการเรียนของนักเรียนดังนี้

1. นักเรียนต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด
2. นักเรียนต้องได้รับการประเมินทุกตัวชี้วัด แต่ละข้อต้องผ่านร้อยละ 60 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์

การให้ระดับผลการเรียน

การตัดสินผลการเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานใช้ระบบตัวเลข โดยกำหนดเกณฑ์การตัดสินผ่านที่ร้อยละ 50 จากนั้นจึงให้ระดับผลการเรียนที่ผ่านเป็นระบบ ตามที่สถานศึกษา กำหนด ซึ่งแสดงตามตารางเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียน ดังนี้ ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 เกณฑ์การตัดสินผลการเรียน

ระดับผลการเรียน	ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ	ความหมาย
4	80-100	ดีเยี่ยม
3.5	75-79	ดีมาก
3	70-74	ดี
2.5	65-69	ค่อนข้างดี
2	60-64	ปานกลาง
1.5	55-59	พอใช้
1	50-54	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
0	0-49	ต่ำกว่าเกณฑ์

11. แผนการจัดการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการดำเนินการตามหลักสูตร เป็นการจัดการเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ ทักษะกระบวนการ ตามที่คาดหวังของหลักสูตร จึงต้องมีการดำเนินการตามขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จึงได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วย ได้แก่

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ท่องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ชมของดีสิบอำเภอ 叻丕府有十县

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง งามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี 愿拼县欢迎你

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ปายจิมนต์แสนที่แห่งขุนเขา 爱愿拼县

โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $\bar{X} = 4.79$, S.D. = 0.38 แสดงว่าหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีความเหมาะสมและสอดคล้องมากที่สุด สำหรับการนำไปทดลองใช้ (รายละเอียดดังตารางที่ 23 ภาคผนวก ง: หน้า 277)

ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้หลักสูตร

ภายหลังการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 24 คน โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 ในภาคเรียนที่

2 ปีการศึกษา 2558 รวมระยะเวลาที่ใช้ดำเนินการทั้งหมด 20 ชั่วโมง ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหน่วยการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า ผลการทดลองใช้หลักสูตรมีรายละเอียดดังนี้

ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร

ก่อนการทดลองผู้วิจัยได้ชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงเหตุผลของการทำงานวิจัยในครั้งนี้ จากนั้นกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยการชี้แจงการดำเนินการศึกษาการใช้หลักสูตร และแนวการจัดการเรียนรู้โดยการสอนบูรณาการแบบสอดแทรก ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางด้านภาษา และสามารถสื่อสาร เผยแพร่ แนะนำ เรื่องราวที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีได้ เมื่อนักเรียนเข้าใจตรงกันแล้วจึงดำเนินการศึกษา และดำเนินการตามหน่วยการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร

ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ตามหน่วยการเรียนรู้ที่ 1-4 ในภาคเรียนที่ 1 มีรายละเอียดดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องท่องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府 จัดการเรียนรู้โดยการสอนบูรณาการแบบสอดแทรก ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ช้่นนำ 2) ช้่นนำเสนอบทเรียน 3) ช้่นฝึกปฏิบัติตามแบบ 4) ช้่นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ 5) ช้่นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ช้่นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน 2) ช้่นให้ข้อมูล 3) ช้่นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม 4) ช้่นให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียน 5) ช้่นทดสอบ 6) ช้่นให้การเสริมแรง โดยมีครูเป็นผู้สอนนักเรียนได้เรียนรู้เรื่องราวของท้องถิ่นของจังหวัดราชบุรี และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน ผลจากการทำกิจกรรมพบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวของท้องถิ่นของจังหวัดราชบุรีได้ถูกต้อง สามารถใช้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีได้เป็นอย่างดี และเห็นถึงความสำคัญในท้องถิ่นของตน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องชมของดีสิบอำเภอ 叻丕府有十县 จัดการเรียนรู้โดยการสอนบูรณาการแบบสอดแทรก ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ช้่นนำ 2) ช้่นนำเสนอบทเรียน 3) ช้่นฝึกปฏิบัติตามแบบ 4) ช้่นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ 5) ช้่นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ช้่นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน 2) ช้่นให้ข้อมูล 3) ช้่นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม 4) ช้่น

ให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียนรู้ 5) ชั้นทดสอบ 6) ชั้นให้การเสริมแรง โดยมีครูเป็นผู้สอน นักเรียนได้เรียนรู้การปกครอง 10 อำเภอ คำขวัญจังหวัดราชบุรี ของดีแต่ละอำเภอของจังหวัดราชบุรี และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ผลจากการทำกิจกรรมพบว่านักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับการปกครอง 10 อำเภอ คำขวัญจังหวัดราชบุรี ของดีแต่ละอำเภอของจังหวัดราชบุรี ได้ชัดเจน ถูกต้อง และสามารถสื่อสาร ใช้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ได้เป็นอย่างดี

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง งามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี 愿拼县欢迎你 จัดการเรียนรู้โดยการสอนบูรณาการแบบสอดแทรก ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ช้่นนำ 2) ช้่นนำเสนอบทเรียน 3) ช้่นฝึกปฏิบัติตามแบบ 4) ช้่นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ 5) ช้่นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ช้่นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน 2) ช้่นให้ข้อมูล 3) ช้่นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม 4) ช้่นให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียนรู้ 5) ชั้นทดสอบ 6) ช้่นให้การเสริมแรง โดยมีครูเป็นผู้สอน นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องราวของท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน ผลจากการทำกิจกรรมพบว่านักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวของท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้งได้ถูกต้อง สามารถใช้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ได้เป็นอย่างดี และเห็นถึงความสำคัญในท้องถิ่นของตน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ป่าขจีมนต์เสน่ห์แห่งขุนเขา 爱愿拼县 จัดการเรียนรู้โดยการสอนบูรณาการแบบสอดแทรก ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ช้่นนำ 2) ช้่นนำเสนอบทเรียน 3) ช้่นฝึกปฏิบัติตามแบบ 4) ช้่นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ 5) ช้่นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ช้่นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน 2) ช้่นให้ข้อมูล 3) ช้่นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม 4) ช้่นให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียนรู้ 5) ชั้นทดสอบ 6) ช้่นให้การเสริมแรง โดยมีครูเป็นผู้สอน นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง และวิธีการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ อนุรักษ์ทรัพยากร และการสืบค้น/ค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน มีการแบ่งกลุ่มให้นักเรียนช่วยกันเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ สถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง ผลจากการทำกิจกรรมพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ได้แสดงความสามารถในการสร้างสรรค์วิธีเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง โดยใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี และให้ความสนใจเป็นพิเศษ

ตั้งใจปฏิบัติกันอย่างมีความสุข โดยอาศัยความร่วมมือ ความสามัคคี ความตั้งใจ ความกระตือรือร้น การแบ่งงานของสมาชิกในกลุ่ม ทำให้สร้างสรรค์ออกมาในลักษณะที่ดี

นอกจากนี้นักเรียนมีความสนใจ ตั้งใจ แสดงความคิดเห็น ตั้งข้อสังเกต วิเคราะห์ ในการแสวงหาเพื่อให้มาซึ่งคำตอบ จากการตั้งประเด็นคำถามของครู ในหน่วยนั้นๆ และร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยน แสดงเหตุผลอย่างสมเหตุสมผล เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับเนื้อหา นักเรียนมักจะเข้ามาสอบถามเสมอ เมื่อครูถามถึงความเป็นมาของงานที่นักเรียนสร้างสรรค์ นักเรียนสามารถอธิบายและแสดงความคิดเห็นได้อย่างมีเหตุผล นักเรียนร่วมกันสร้างสรรค์วิธีเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ สถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้งได้เป็นอย่างดี

ในการจัดการเรียนรู้ทุกหน่วยการเรียนรู้ ผู้สอน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับนักเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ มีการเตรียมความพร้อมทั้งบุคลากร สถานที่ และสื่อการเรียนรู้ มีการบันทึกภาพกิจกรรมขณะกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในการเรียนรู้ ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม การคิดสร้างสรรค์ ร่วมกันผลิตชิ้นงานตามความสนใจและสอดคล้องกับสิ่งที่ครูมอบหมายให้ ประเมินผลการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบ สอบถามความพึงพอใจของนักเรียน

ข้อสังเกตที่ได้

จากการดำเนินกิจกรรมเพื่อพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เรื่องคำศัพท์ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และมีความสามารถด้านภาษาจีน ด้วยกระบวนการพัฒนาหลักสูตร โดยมีรายละเอียดดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 การวางแผนหลักสูตร ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร มีความต้องการและความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน ในการบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาภาษาจีน ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร กำหนดจุดมุ่งหมาย โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ความต้องการ มากำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ต้องการให้ชัดเจน แล้วจัดเนื้อหาสาระข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีเป็นเรื่องที่นักเรียนสนใจ เป็นการสร้างและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แล้วตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตร ด้านเนื้อหา ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการสอนภาษาจีน และด้านการวัดและประเมินผล แล้วนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร แล้วนำไปทดลองใช้ ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร โดยการนำหลักสูตรที่พัฒนาไปทดลองใช้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction)

และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับการสอนภาษาจีน เพราะผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้ให้คำแนะนำ ชี้แนะ และคอยช่วยเหลือในการปฏิบัติกิจกรรม เสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ภาษา ฟัง พูด อ่าน เขียน นำเทคนิคการสอนต่างๆ มาใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่ม ทำให้นักเรียนเกิดความสามัคคี ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความสุขในการเรียนรู้

ตอนที่ 4 ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

ผลการประเมินผลหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอน ผู้รู้ในท้องถิ่น และนักเรียนเป็นผู้ร่วมประเมินหลักสูตรมีการประเมิน ดังนี้

การประเมินผลหลังการใช้หลักสูตร โดยการประเมินนักเรียน 4 ด้าน คือ 1) ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 2) ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 3) ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 4) สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร

1. ผลการประเมินผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

การประเมินผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการประเมินผลการเรียนรู้ที่อยู่ในส่วนของเรื่อง คำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลังเรียน จำนวน 1 ชุด แบบปรนัยชนิดจับคู่ จำนวน 10 ข้อ ผู้วิจัยได้นำมาทดสอบค่าที่แบบ One-Sample t-test เพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ระดับคุณภาพ สรุปผลดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีหลังการจัดการเรียนรู้

โดยใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ผลการเรียนรู้	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	df	t-test	sig
หลังเรียน	24	10	8.83	1.34	23	6.70*	.000

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 16 พบว่า ผลการเรียนรู้เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ $\bar{X} = 8.83$, S.D. = 1.34 อยู่ในระดับดีเยี่ยม และเมื่อทดสอบสถิติ

One-Sample t-test เทียบกับเกณฑ์ดี (7 คะแนน) พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ดี ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้

2. ผลการประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

การประเมินความสามารถของนักเรียนทางด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้รายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นการประเมินคะแนนความสามารถโดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลังเรียน จำนวน 2 ชุด ชุดที่ 1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีนและการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นแบบทดสอบฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จำนวน 10 ข้อ และแบบทดสอบเขียนลำดับขีดคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จำนวน 10 ข้อ ชุดที่ 2 แบบประเมินความสามารถทางการอ่านภาษาจีนและการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นแบบทดสอบการอ่านความเรียง เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จำนวน 1 บท และแบบทดสอบการพูด เรื่องแนะนำตนเองและข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แสดงผลการวิเคราะห์ทำแบบทดสอบของนักเรียนตามผลการเรียนรู้ ซึ่งปรากฏดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ผลการประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ (%)	ระดับคุณภาพ	ลำดับที่
ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน	10	9.17	0.96	91.70	ดีเยี่ยม	1
ความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน	10	7.96	0.99	79.60	ดี	3
ความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน	12	8.92	0.97	74.33	ดี	4
ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน	12	9.58	0.88	79.83	ดี	2
รวม	44	35.63		81.37	ดีเยี่ยม	

จากตารางที่ 17 ผลการประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า ในภาพรวมมีผลการประเมินความสามารถอยู่ในระดับดีเยี่ยม ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความสามารถที่มีคะแนนสูงสุด คือ ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน อยู่ในระดับดีเยี่ยม รองลงมา คือ ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน ความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน และความสามารถด้านการอ่านภาษาจีนอยู่ในระดับดี

3. ผลการประเมินผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

การประเมินผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการประเมินผลการเรียนรู้ที่อยู่ในส่วนของเรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้หลังเรียน จำนวน 1 ชุด แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ผู้วิจัยได้นำมาทดสอบค่าที่แบบ One-Sample t-test เพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 สรุปผลดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักสูตร

รายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี กับเกณฑ์ร้อยละ 80

ผลการเรียนรู้	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ (%)	เกณฑ์ร้อยละ	df	t-test	sig
หลังเรียน	24	10	9.04	0.91	90.41	80	23	5.62*	.000

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 18 พบว่า ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ $\bar{X} = 9.04$, S.D. = 0.91 มีค่าร้อยละ 90.41 และเมื่อเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ที่กำหนดไว้

4. ผลการสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

การสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยใช้ Checklist ส่วนตอนที่ 3 เป็นการสอบถาม โดยให้นักเรียนเขียนบรรยาย และการเขียน Post-it ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสอบถาม ปรากฏดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ความพึงพอใจของนักเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ	ลำดับ ที่
ด้านการจัดการเรียนรู้				
1. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4.63	0.58	มากที่สุด	1
2. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้เหมาะสมกับเวลา	4.17	0.76	มาก	4
3. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สื่อการสอนทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย	4.54	0.51	มากที่สุด	3
4. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สื่อการสอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ	4.58	0.58	มากที่สุด	2
รวม	4.48	0.61	มาก	2
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ				
1. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความสนุกที่จะเรียนรู้	4.67	0.56	มากที่สุด	2
2. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ฝึกให้มีทักษะในการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน ภาษาจีน	4.75	0.44	มากที่สุด	1
3. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้มีความมั่นใจและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้	4.33	0.82	มาก	4
4. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในโอกาสอื่นได้	4.46	0.72	มาก	3
รวม	4.55	0.64	มากที่สุด	1
รวมทั้งหมด	4.52	0.62	มากที่สุด	

จากตารางที่ 19 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยภาพรวมนักเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด $\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.62 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ในข้อ 4 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ด้านประโยชน์ที่ได้รับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.64 รองลงมา คือ ด้านการจัดการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.61

ความคิดเห็นเพิ่มเติมต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดสามารถสรุปได้ดังนี้ นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาจีน ทำให้มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาจีน และภูมิปัญญาในท้องถิ่นมากขึ้น สามารถนำภาษาจีนที่เรียนมาใช้ประโยชน์ได้จริง ชอบที่ครูพาไปศึกษาแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น ได้ไปฝึกพูดภาษาจีนนอกสถานที่ มีความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน และได้รับความรู้ด้วย มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ อยากให้ครูพาไปหลายๆ สถานที่

“...ผมดีใจที่ได้เรียนภาษาจีน คุณครูสอนเข้าใจ สนุก ได้รับความรู้เยอะ ได้รู้เกี่ยวกับจังหวัดราชบุรีมากขึ้น ”

(นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

“...หนูได้เขียนภาษาจีนเยอะขึ้น ทำให้หนูเขียนได้คล่อง ”

(นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

“...หนูมีความสุขมากที่ได้เรียนภาษาจีน คุณครูใจดีมาก และได้พาไปทัศนศึกษา และได้รู้คำศัพท์ต่างๆ ”

(นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

“...สนุกที่ได้ไปทัศนศึกษา อยากให้ครูพาไปอีก ”

(นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

“...ชอบที่ครูพาไปทัศนศึกษา ได้ฝึกพูดภาษาจีน ได้รู้คำศัพท์ใหม่ๆ เกี่ยวกับธรรมชาติ ”

(นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6)

ผลการปรับปรุงหลักสูตร

จากการใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีข้อปรับปรุงดังนี้

ด้านสาระการเรียนรู้ คำศัพท์ในหน่วยที่ 2 มีจำนวนมาก และยากเกินไป ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงโดยการปรับคำศัพท์ให้น้อยลง ให้เหมาะสมกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีมากเกินไป ทำให้ไม่สอดคล้องกับระยะเวลาเรียนที่ใช้ในแต่ละหน่วยน้อยเกินไป ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงโดยปรับเนื้อหาให้กระชับขึ้น เหมาะสมกับระยะเวลาในแต่ละหน่วย
2. นักเรียนได้ไปเรียนรู้จากสถานที่จริงน้อยเกินไป ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงโดยเพิ่มกิจกรรมการเรียนรู้นอกสถานที่ เช่น วัดมหาธาตุ น้ำตกเก้าโจน
3. การจัดกิจกรรมนักเรียนไม่มีกิจกรรมที่สื่อสารกับชาวจีนโดยตรง ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงโดยเพิ่มกิจกรรมการเรียนรู้นอกสถานที่ ที่มีชาวจีนมาท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีสมรรถนะสำคัญด้านทักษะการสื่อสาร

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เพื่อพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 3) เพื่อทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 4) เพื่อประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับผลการเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จำนวน 48 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) เครื่องมือสำรวจข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการของนักเรียน แบบสัมภาษณ์ 2) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วย จำนวน 20 ชั่วโมง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ(%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่า t-test แบบ One-Sample t-test และวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และผู้ที่เกี่ยวข้อง ต้องการให้มีการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ให้นักเรียนมีความรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และมีความรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยจัดเนื้อหาความรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ท่องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชมของดีสิบอำเภอ 叻丕府有十县 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี 愿拼县欢迎你 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ป่าขิมนต์เสน่ห์แห่งขุนเขา 爱愿拼县 มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) โดยนำวิธีสอนทั้งสองแบบมาบูรณาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียน

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ 1) ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ 3) จุดมุ่งหมาย 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างรายวิชา 7) เวลาเรียน 8) แนวทางการจัดการเรียนรู้ 9) สื่อการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วย ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ท่องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชมของดีสิบอำเภอ 叻丕府有十县 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี 愿拼县欢迎你 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ป่าขิมนต์เสน่ห์แห่งขุนเขา 爱愿拼县 และใช้กระบวนการพัฒนาหลักสูตร แบบการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R & D)

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีความสนใจในภาษาจีน และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยความตั้งใจ ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมอย่างเต็มที่ มีความกล้าแสดงออกในการพูดภาษาจีนมากขึ้น และมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการทำกิจกรรมทุกกิจกรรม

4. ผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

4.1 ผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า คะแนนผลการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีเยี่ยม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ผลการประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า ภาพรวมมีผลการประเมินความสามารถ อยู่ในระดับดีเยี่ยม

4.3 ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า คะแนนผลการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประเด็นที่นำมาเพื่ออภิปราย ดังนี้

1. จากผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และผู้ที่เกี่ยวข้องต้องการให้พัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความคาดหวังให้นักเรียนมีความรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีน ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และมีความรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทั้งนี้เนื่องจากภาษาจีนมีความสำคัญมากขึ้น และในปัจจุบันอำเภอสวนผึ้งได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก รวมถึงนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่ใช้ภาษาจีน หลักสูตรนี้มีประโยชน์ในการช่วยพัฒนาความสามารถของนักเรียน ซึ่งมาเรียม นิลพันธุ์ (2543: 6) ได้ให้ความสำคัญของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะทำให้ความมุ่งหมายในการจัดการศึกษามบรรลุตามแผนการศึกษาแห่งชาติ เพราะหลักสูตรมีความสำคัญในการช่วยพัฒนาบุคคลในทุกๆ ด้าน กล่าวคือ ผู้เรียนอยู่ในวัยที่กำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต หลักสูตรมีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ เพราะผู้ทำการพัฒนาหลักสูตรสามารถที่จะกำหนดจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรเพื่อวางรากฐานทางความคิด และความประพฤติของผู้เรียนให้มีคุณภาพ มีความสำนึกในสิทธิและหน้าที่ของพลเมืองที่ดี ทำให้ผู้เรียนเจริญเติบโตเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม หลักสูตรจะช่วยให้ผู้เรียนได้ค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเองตลอดจนสามารถกำหนดแนวทางในการประกอบอาชีพตามที่ตนถนัด หลักสูตรจึงเปรียบเสมือนหางเสือเรือที่คอยบังคับหรือกำหนดทิศทางในการเรียนการสอนให้ เป็นไปตามความมุ่งหมายของการศึกษาหลักสูตรทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงได้ เพราะเมื่อประเทศชาติต้องการที่จะสร้างคุณลักษณะของประชาชนในชาติให้เป็นอย่างไรรัฐบาลก็สามารถจะกำหนดจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาที่จะพัฒนาและสร้างสรรค์ให้เยาวชนเป็นไปตามจุดหมายของชาติได้

และโลกแห่งโลกาภิวัตน์ (Globalization) ทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากภาษาแม่ กลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกคนไม่อาจจะเลยได้ เพราะการมีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาได้มากกว่าหนึ่งภาษา เป็นคุณแก่ความสำเร็จของชีวิต ไม่ว่าจะในด้านการศึกษาเล่าเรียน หรือการงานอาชีพ (ศูนย์โลกสัมพันธ์ไทย, 2552)

2. จากผลการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ 1) ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ 3) จุดมุ่งหมาย 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างรายวิชา 7) เวลาเรียน 8) แนวทางการจัดการเรียนรู้ 9) สื่อการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 หน่วย ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ท่องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชมของดีสิบอำเภอ 叻丕府有十县 หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี 愿拼县欢迎你 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ป่าขิมนต์เสน่ห์แห่งขุนเขา 爱愿拼县 ทั้งนี้ กระบวนการพัฒนาหลักสูตรได้นำข้อมูลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และจากการสอบถามความต้องการของนักเรียน เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร จากนั้นนำหลักสูตรให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ โดยจัดให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน และในสาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทั้งนี้เนื่องมาจากหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพชุมชน และความต้องการของนักเรียน ทำให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กล่าวถึง หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครองตามระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมีความรู้ และทักษะพื้นฐานรวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษา ต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิชัย ประสิทธิ์วิสุทธิเวช (2542: 135) ได้อธิบายถึงความสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นว่า การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นมีความสำคัญ เพราะหลักสูตรแกนกลางหรือหลักสูตรแม่บทที่พัฒนาในระดับชาติ มีการกำหนดองค์ประกอบต่างๆ ของหลักสูตร ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา

และสนองความต้องการของสังคมในลักษณะกว้าง ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คล้ายคลึงกัน เนื้อหาสาระ และประสบการณ์บางอย่าง ไม่สามารถประมวลรายละเอียดตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม ปัญหา และความต้องการของท้องถิ่น บางเนื้อหาสาระไม่อาจสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

3. จากผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 นักเรียนมีความสนใจในภาษาจีน และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีความกล้าแสดงออกในการพูดภาษาจีนมากขึ้น ให้ความร่วมมือทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยความตั้งใจ ทั้งนี้เนื่องมาจากข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่นำมาจัดการเรียนรู้เกิดจากความต้องการของนักเรียนและเป็นเรื่องใกล้ตัวที่อยู่ในชุมชน นักเรียนได้เรียนรู้ประวัติจังหวัดราชบุรี สภาพที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิศาสตร์ การปกครอง 10 อำเภอ คำขวัญจังหวัดราชบุรี ของดีแต่ละอำเภอของจังหวัดราชบุรี ประวัติอำเภอสวนผึ้ง สภาพที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิศาสตร์ สถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง น้ำตกเก้าโจน และสถานประกอบการ ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และเพื่อเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นมรดกไปยังเยาวชนรุ่นหลังสืบต่อไป นักเรียนได้เรียนรู้และมีความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรมของตนเอง และตระหนักถึงคุณค่าภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) โดยนำวิธีสอนทั้งสองแบบมาบูรณาการ ซึ่งเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่จำเป็นต้องเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยภาคทฤษฎีใช้วิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) เรียนเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และคำศัพท์ภาษาจีน นักเรียนต้องได้รับข้อมูลความรู้ต่างๆ จากครูเป็นผู้ถ่ายทอด และหลังจากนั้นครูจะนำวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มากระตุ้นเร้าความสนใจให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา โดยผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับดีเยี่ยม ผลการประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับดีเยี่ยม และผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนภาษาการเรียนการสอนภาษา เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครูผู้สอน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่างๆ มากมาย ทฤษฎีและวิธีการเหล่านี้ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องตามลำดับของเนื้อหาหน้าที่ยของภาษา ความหลายหลายของภาษา วัฒนธรรมและการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกันจึงทำให้เกิดความหลากหลายของแนวคิดขึ้น และก่อให้เกิดวิธีการสอนที่แตกต่างกันไป ดังนั้นในการกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษา

ครูผู้สอนจึงควรจัดระบบความคิดเกี่ยวแนวคิดและวิธีสอนของตนเองเข้าใจอย่างถ่องแท้ก่อน (กรมวิชาการ, 2545: 106-145)

4. จากผลการประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร พบว่า ด้านผลการเรียนรู้ นักเรียนมีผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร อยู่ในระดับดีเยี่ยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นจากการศึกษาข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่นำมาจัดการเรียนรู้จากความต้องการและความสนใจของนักเรียน เนื้อหาในหลักสูตรเป็นเรื่องใกล้ตัวที่อยู่ในชุมชน มีการจัดการเรียนรู้ในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) โดยนำวิธีสอนทั้งสองแบบมาบูรณาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียน ซึ่งเหมาะกับการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาจีนที่ต้องเรียนทั้งทฤษฎีและฝึกปฏิบัติ โดยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) เหมาะสมเป็นวิธีสอนเรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี การเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ต้องอาศัยความใส่ใจของนักเรียนในการจำคำศัพท์ และผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้ให้คำแนะนำ ชี้แนะ และคอยช่วยเหลือในการปฏิบัติกิจกรรม มีวิธีสอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้สอนกระตุ้นความสนใจนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ที่จะสอน ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน ผู้สอนนำเสนอคำศัพท์ใหม่ๆ ด้วยการพูดให้นักเรียนฟังซ้ำหลายๆ รอบ หรืออาจจะใช้สื่อ เป็นเสียงเจ้าของภาษา เพื่อสร้างความสนใจให้นักเรียน ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ นักเรียนฝึกพูดภาษาจีนตามผู้สอน ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ ให้นักเรียนฝึกพูดให้ผู้สอนฟัง ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ ผู้สอนให้นักเรียนที่เก่งได้ไปช่วยเหลือเพื่อนที่ยังออกเสียงไม่ได้ การฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ จะทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียน สามารถจดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น สอดคล้องกับพิตรวัลย์ โกวิทาที (2537: 5) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จำเป็นที่ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับหลักจิตวิทยาการศึกษาต่างๆ ที่เป็นปัจจัยพื้นฐานและมีอิทธิพลสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน รวมทั้งกระบวนการและสภาพการเรียนการสอน เพื่อครูจะได้นำปัจจัยเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในการเตรียมวางแผน และจัดดำเนินการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล หลักจิตวิทยาการศึกษาที่ครูผู้สอนภาษาควรทราบและคำนึงถึง มีดังต่อไปนี้ 1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (individual difference) ความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นหลักจิตวิทยาเบื้องต้นที่สำคัญมากสำหรับผู้สอนทุกคนและทุกๆ วิชา หรือรายวิชา ผู้สอนจำเป็นต้องทราบเข้าใจและตระหนักเป็นอย่างดีคืออยู่เสมอว่า นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ทางด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา ความถนัด และอุปนิสัย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนต้องเลือกกิจกรรมที่

มีความแตกต่างและเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคนด้วย 2. ความพร้อม (readiness) ในแง่ของการเรียนรู้ นั้น ความพร้อม หมายถึง สภาพความพร้อมของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลตามที่ควรจะเป็น

ผลการประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร อยู่ในระดับดีเยี่ยม ทั้งนี้เนื่องมาจากมีการจัดการเรียนรู้ในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) โดยนำวิธีสอนทั้งสองแบบมาบูรณาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียน ซึ่งเหมาะกับการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาจีนที่ต้องเน้นทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้นำคำแนะนำ ชี้แนะ และคอยช่วยเหลือในการปฏิบัติกิจกรรม มีวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ได้แก่ การเรียนรู้จากเอกสารประกอบการเรียน คู่มือทัศน์ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่ม การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แหล่งเรียนรู้นอกสถานที่ ดังเช่น หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ท้องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府 ได้ทำกิจกรรมเล่นเกมทายคำศัพท์ เป็นการฝึกการอ่านและการเขียน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชมของดีสิบอำเภอ 叻丕府有十县 ได้ทำกิจกรรมเล่นเกม ตามหาเพื่อน (เป็นเกมที่ตามหาคำศัพท์ เป็นการฝึกการอ่าน การฟัง และการพูด) และกิจกรรมเรียนรู้แหล่งเรียนรู้นอกสถานที่ ได้ให้นักเรียนไปฝึกพูดภาษาจีนนอกสถานที่ ฝึกความกล้าแสดงออก สามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ สามารถบันทึกวิถีโอเอซิวยุวชนเที่ยวสวนผึ้ง เป็นผลงานของกลุ่มตนเองได้ สอดคล้องตามกรมวิชาการ (2541: 3-5) วิธีสอน เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ขาดไม่ได้ เพราะวิธีสอนจะส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามกระบวนการที่ถูกต้องตามหลักวิชา ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและเกิดการเรียนรู้ได้ดี ผู้สอนจึงมีความจำเป็นต้องเลือกเทคนิค วิธีสอนที่หลากหลายมาใช้ และปรับเปลี่ยน เพื่อให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ภาษานั้นๆ ได้ การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (Content-based Instruction) พฤติกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนการเรียนภาษาต่างประเทศ จะได้ผลมากที่สุด ถ้าครูผู้สอนใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง มุ่งให้ผู้เรียนสื่อสารได้ ในประเทศส่วนใหญ่มุ่งสอนทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลในระดับพื้นฐาน เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาถูกต้องตามหน้าที่ (Functions) ในสถานการณ์ซึ่งครูจำลองให้เหมือนชีวิตประจำวันมากที่สุด เช่น การซื้อของ การบอกทิศทาง การแนะนำตนเอง เป็นต้น ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาสรุปว่า ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในระดับพื้นฐานได้ หลังจากการเรียนในระยะเวลาเพียง 2 ปี นอกจากนี้ยังอธิบายเพิ่มว่าถึงแม้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษา การสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาไปสู่การเรียนรู้ภาษา เป็นการสอนที่ประสานเนื้อหาเข้ากับวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาเพื่อการ

สื่อสารโดยให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องในการศึกษาเนื้อหา ครูไม่ควรใช้เนื้อหาเป็นแบบฝึกหัดทางภาษาเท่านั้น แต่ครูควรฝึกให้ผู้เรียนเข้าใจสาระเนื้อหาโดยใช้ทักษะภาษาเป็นเครื่องมือ ครูจะใช้เนื้อหา กำหนดรูปแบบของภาษา (form) หน้าที่ของภาษา (Function) และทักษะย่อย (sub-skills) ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้เพื่อนเข้าใจสาระของเนื้อหาและทำกิจกรรมได้ ครูต้องเข้าใจการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ตลอดจนเข้าใจเนื้อหาและใช้เนื้อหาเป็นตัวกำหนดบทเรียนของภาษา ครูจะประสานทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กับหัวเรื่อง (topic) ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้เพื่อที่จะเข้าใจสาระของเนื้อหาและทำกิจกรรมได้ การเรียนการสอนแบบนี้กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดและเกิดการเรียนรู้โดยผ่านการฝึกทักษะทางภาษา วิธีสอนแบบนี้มีแนวทางการเรียนการสอนที่สำคัญ ดังนี้คือ 1) การสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง 2) การสอนที่คำนึงถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับภาษา 3) การสอนที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ 4) การสอนที่เน้นการเรียนรู้จากการทำโครงการ

ผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากเนื้อหาในหลักสูตรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน ได้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมจริงเป็นสื่อการเรียนรู้ที่มีอยู่ในท้องถิ่น โดยมีครูคอยแนะนำ ซึ่งสอดคล้องกับมาตรา 29 ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับ สภาพปัญหาและความต้องการ รวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การพัฒนา ระหว่างชุมชน ดังนั้น จากสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงและแนวโน้มในอนาคต สะท้อนให้เห็นได้ว่าการศึกษเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก จำเป็นต้องเตรียมคนให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงทั้งในระดับ โลกและภูมิภาค โดยเฉพาะในประชาคมอาเซียน และการจัดการศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริงนั้นต้องเป็นการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตจริง สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมแต่ละท้องถิ่น กระทรวงศึกษาธิการจึงเปิดโอกาสให้สถานศึกษาร่วมกับท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรลักษณะต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพของแต่ละสังคมท้องถิ่น (กรมวิชาการ, 2543: 41) อีกทั้งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (ฉบับแก้ไข พุทธศักราช 2545) มาตรา 27 ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของ

หลักสูตรตามวัตถุประสงค์ ในวรรคหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ และการจัดการศึกษาเพื่อให้พลเมืองมีความเข้าใจความนั้น จะต้องกระทำควบคู่ไปกับการปลูกฝังความภาคภูมิใจในความเป็นชาติอันแสดงออกได้ทางภาษาวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและค่านิยมซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของทั้งในระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น ดังจะเห็นได้จากการที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดหลักการศึกษาระดับชาติในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 (กรมวิชาการ, 2535: 7) ข้อ 3 ความว่า “ การก้าวทันความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการสมัยใหม่และการรับวัฒนธรรม จากต่างประเทศ หรือจากภายนอกชุมชนจะต้องประสานควบคู่ไปกับความเข้าใจและตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญา ภาษา และวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นและสังคมไทย เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาความรู้ใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น”

ผลการสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาจีน มีความสุข มีความมั่นใจในการพูดภาษาจีนมากขึ้น สามารถนำความรู้ที่ได้รับ ไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนมีความเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน นักเรียนที่เก่ง คอยช่วยเหลือเพื่อนที่อ่อนกว่าในเวลาทำงานเป็นกลุ่ม จากการสังเกตเห็นได้ชัดว่าแต่ละกลุ่มทำงานกันด้วยความสามัคคี มีความสุขในการร่วมกิจกรรม และช่วยกันฝึกพูด ฝึกจำคำศัพท์ภาษาจีน ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีเป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องมาจากเนื้อหาที่ครูนำมาจัดการเรียนรู้เป็นเรื่องในท้องถิ่นของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความสนใจ ใช้สถานที่จริงในชุมชนเป็นแหล่งเรียนรู้ ครูให้อิสระแก่นักเรียน จึงเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ และครูได้จัดการเรียนรู้แบบบูรณาการคำศัพท์ภาษาจีน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งสองด้านพร้อมๆ กัน ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาพุทธศักราช 2542 หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 23 ได้กำหนดให้การจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา และมาตรา 24 ได้กำหนดให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดกระบวนการเรียนรู้แก่ผู้เรียน โดย (1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน (2) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา (3) จัดกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (4) จัดการเรียนรู้โดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝัง

คุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา (5) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ (6) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นตลอดเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ อีกทั้ง Beane (1991: 9) และ UNESCO (1981: 10) กล่าวสอดคล้องกันว่า การบูรณาการ เป็นการสร้างความรู้และประสบการณ์ขึ้นใหม่ในลักษณะของการผสมผสานเข้าด้วยกันทั้งหมด เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและสภาพชีวิตจริงของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้สรุปแนวคิดและข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อให้สามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะบางประการเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ ดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี นักเรียนมีผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับดีเยี่ยม ดังนั้นเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ครูควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) โดยนำวิธีสอนทั้งสองแบบมาบูรณาการ เนื่องจากเป็นวิธีที่เหมาะสมกับการเรียน เรื่องคำศัพท์ และเกิดผลกับนักเรียนมากที่สุด

2. จากความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักเรียน ด้านความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน อยู่ในระดับน้อยที่สุด เนื่องจากธรรมชาติของตัวอักษรภาษาจีน มีความคล้ายคลึงกัน ดังนั้นครูควรจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ และเพิ่มเวลาในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน

3. จากผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี นักเรียนมีผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อยู่ในระดับดีเยี่ยม ดังนั้นเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ครูควรนำเนื้อหาสาระเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นของนักเรียน หรือข้อมูลที่ใกล้ตัวนักเรียน มาใช้ในการจัดการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจในการพัฒนาหลักสูตรต่อไป มีรายละเอียดดังนี้

1. ควรมีการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน เกี่ยวกับคำศัพท์ที่ใช้ในสถานที่ท่องเที่ยว และส่งเสริมให้นักเรียนมีสมรรถนะสำคัญด้านทักษะการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ ทักษะการสื่อสาร

2. ควรมีการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการอื่นๆ เช่น การจัดการเรียนรู้โดยการสร้างสรรค์ผลงาน (TBL - Task Based Learning) หรือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้เป็นฐาน (PBL - Place-Based Learning)

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมการศึกษานอกโรงเรียน. (2541). **หลักการพื้นฐานการศึกษานอกโรงเรียน พ.ศ. 2541.**

กรุงเทพฯ: มิตรภาพการพิมพ์.

กรมวิชาการ. (2534). **คู่มือหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).**

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.

_____. (2542). **กระบวนการเรียนรู้และยุทธศาสตร์การเรียนรู้.** กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์ จำกัด.

_____. (2543). **ยุทธศาสตร์ในการเรียนรู้: คู่มือการพัฒนาโรงเรียนเข้าสู่มาตรฐานการศึกษา.**

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา.

_____. (2545). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.** กรุงเทพมหานคร :

โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). **ท้องถิ่นกับการพัฒนาหลักสูตร.** กรุงเทพมหานคร:

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

_____. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.**

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

ราชบุรี เขต 1, (2551). **กรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่น เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา**

ราชบุรี เขต 1. ราชบุรี: บริษัท ชรรักษ์การพิมพ์ จำกัด

กาญจนา คุณารักษ์. (2540). **หลักสูตรและการพัฒนา.** นครปฐม: โครงการส่งเสริมการผลิตตำรา

และเอกสารการสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ข่าวออนไลน์ RYT9, (2549). **แผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อเพิ่มขีด**

ความสามารถในการแข่งขันของประเทศ พ.ศ.2549-2553 กระทรวงศึกษาธิการ.

เข้าถึงเมื่อ 20 มีนาคม. เข้าถึงได้จาก <http://www.ryt9.com/s/cabt/69656>.

จตุพร จันทร์เรือง. (2549). “การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องเพลงบอก เพลงพื้นบ้านภาคใต้

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- จริยา ศรีเพชร. (2550). “การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา เรื่องคลองมหาสวัสดิ์ สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและ
การนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิตณรงค์ เอี่ยมสำอางค์. (2549). “ผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาจีนและกระบวนการกลุ่มของนักเรียน ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ”.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- จรรย์ บัวเข็ม และคณะ. (2551). “การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง การผลิตน้ำปรุงจากใบ
กระทอน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6”. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันเอเชียศึกษา ศูนย์จีนศึกษา. (2551). **การเรียนการสอนภาษาจีนใน
ประเทศไทย ระดับประถมและมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงศ์. (2539). **การพัฒนาหลักสูตร: หลักการและแนวปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์ออลีนเพรส จำกัด.
- ซุน เหล่ย์. (2550). “สภาพและแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ระดับช่วงชั้นที่ 3-4
ในจังหวัดนครปฐม”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและ
การนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ญาณภัทร สีหะมงคล. (2552). การวิจัยและพัฒนา. เข้าถึงเมื่อ 18 มิถุนายน. เข้าถึงได้จาก
http://www.ntc.ac.th/news/ntc_50/research/20/res
- ธีระชัย ปุณณโชติ. (2543). **การเรียนการสอนแบบบูรณาการ: ทักษะของผู้เชี่ยวชาญ**.
โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. 3(3) (เมษายน – มิถุนายน).
- ทิสนา แยมณี. (2551). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธำรง บัวศรี. (2532). **ทฤษฎีหลักสูตร: การออกแบบและการพัฒนา**. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- บุญมี เณรยอด. (2531). **หลักการพัฒนาหลักสูตร**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาบริหาร
การศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2553). **การพัฒนาหลักสูตร = Curriculum development**.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ไผท สิทธิสุนทร. (2543). การเรียนรู้แบบ 4 MAT. สานปฏิรูป. 24 (มีนาคม).
- นิคม ชมภูหลง. (2542). การสร้างและพัฒนาหลักสูตรโดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มการทำงาน
พื้นฐานอาชีพ (ฉบับปรับปรุง). มหาสารคาม: หน่วยศึกษานิเทศก์สำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม.
- นุชนาด ธาตุทอง. (2546). เทคนิควิธีการตรวจสอบและพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา.
นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- พระเทพเวที. (2531). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ:
ด้านสุทธาการพิมพ์.
- พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ. (2537). “หลักการสอนและวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ทักษะ
และเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา”. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ไพรินทร์ พ่วงจันทร์. (2542). “การสร้างชุดการสอนฝึกทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1”. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
สาขาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มานิต สิทธิศรี. (2543). ชุดฝึกอบรม การนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรและ
การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนประถมศึกษา (ฉบับปรับปรุง).
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2543). การสังเคราะห์งานวิจัยทางด้านหลักสูตร. นครปฐม: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2551). วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. นครปฐม: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2553). วิธีวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร
นครปฐม.
- รัชณี อยู่สำราญ และคณะ. (2555). “การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่องสืบสานภูมิปัญญา
ท้องถิ่น การตัดกระดาษว่าวในศาสนาพิธีอุปสมบท กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ
และเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4”. (การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ:
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

- โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง. (2552). **หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง พุทธศักราช 2552.**
ราชบุรี: โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง.
- วันชัย ภิญโย. (2554). “การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมเรื่องหนองจอกศึกษา สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองจอกวิทยาจังหวัดเพชรบุรี”. วิทยานิพนธ์ศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2521). **พัฒนาหลักสูตรและการสอน.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
_____. (2533). **การพัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
รุ่งเรืองธรรม.
_____. (2537). **กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการสอน : ภาคปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น.
_____. (2543). **การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา.** กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวชช์. (2542). **การพัฒนาหลักสูตรสถานต่อที่ท้องถิ่น.** กรุงเทพมหานคร: บริษัท
ดิศคัพเวอร์รี่.
- วิทยา กุ่มฉายา. (2554). “การพัฒนาหลักสูตรเรื่อง การปฏิบัติภารกิจวงโยชวาทิตในพิธีกระทำสัตย์
ปฏิญาณตนต่อธงชัยเฉลิมพล สำหรับ โรงเรียนคูริยางค์ทหารบก”.
วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิริวรรณ มากชู. (2551). **เอกสารประกอบการสอนวิชาพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาและการสอน.**
พิษณุโลก. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย. (2558). **วิธีการสอนทั่วไป.** นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- ศูนย์โลกสัมพันธ์ไทย, (2552). **การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย : ระดับอุดมศึกษา.**
เข้าถึงเมื่อ 5 มีนาคม. เข้าถึงได้จาก http://www.thaiworld.org/th/thailand_monitor/answer.php?question_id=831.
- โสภณา บุญชะกัลมพ. (2546). **แนวทางการจัดแผนการเรียนรู้ แบบบูรณาการที่เน้นผู้เรียนเป็น
สำคัญ.** กรุงเทพฯ: โมเดิร์น อคาเดมิค เซ็นเตอร์.
- สังัด อุทรานันท์. (2532). **พื้นฐานและการพัฒนาหลักสูตร.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2535). **แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535.**

กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

_____. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542**

ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช 2545. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2555). การประชุมหารือ

ความร่วมมือด้านการเรียนการสอนภาษาจีน. เข้าถึงเมื่อ 5 มีนาคม. เข้าถึงได้จาก

http://www.ops.moe.go.th/home/index.php?option=com_content&view=article&id=602:2012-06-18-07-00-42&catid=34:2012-04-27-04-51-31&Itemid=69.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ**

สังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ.2555 - 2559. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.

สำนักงานประสานงานโครงการทรัพยากรมนุษย์. (2540). **เอกสารประกอบการอบรมเพื่อพัฒนา**

คณะกรรมการโรงเรียนโครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพมหานคร.

สำนักงานพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการพื้นฐาน. (2555). **ทักษะการคิด**

และความสามารถเฉพาะตน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง

ประเทศไทย จำกัด.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2552). **ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง**

(พ.ศ.2552 - 2561). กรุงเทพมหานคร: บริษัท พรินทวามกราฟฟิค จำกัด.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **แนวทางการพัฒนาการวัด**

และประเมินคุณลักษณะอันดีประสงค์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร

แห่งประเทศไทย จำกัด.

สำราญ มีแจ้ง. (2544). **การประเมินโครงการทางการศึกษา.** กรุงเทพมหานคร:

นิธินแอดเวอร์ไทซิ่งกรุ๊ป.

สุเทพ อ่วมเจริญ. (2555) **การพัฒนาหลักสูตร: ทฤษฎีและการปฏิบัติ.** นครปฐม:

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.

สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). **แนวคิดพื้นฐานการสร้างและการพัฒนาหลักสูตรยุคปฏิรูปการศึกษาไทย.**

เชียงใหม่: The Knowledge Centre.

สุพัตร์ พิบูลย์. (2549). **การวิจัยและพัฒนาสำหรับครูและบุคลากรทางการศึกษา.**

นนทบุรี: จตุพรดีไซท์

สุมิตรา อังวัฒนา. (2540). **วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4.** กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวัฒนา สุวรรณเขตนิคม. (2540). **แบบแผนและเครื่องมือการวิจัยทางการศึกษา.**

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิจักขณ์ อธิคมกุลชัย. (2554). “การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง โครงการวิทยาศาสตร์ผลิตภัณฑ์จากท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6”. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

หลี่ หยาง. (2554). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4”. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อรุณี สถิตภาคีกุล. (2535). “การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตามแนวพุทธศาสตร์การสอนภาษาแบบผสมผสานของมาร์ตัน”. วิทยานิพนธ์ ค.ศ. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรพิน พจนานนท์. (2537). “การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา”.
ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

อารี สันหลวี. (2523). “การวิจัยและพัฒนาสื่อการเรียนคณิตศาสตร์ประถมศึกษา”. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อัญชลี สารรัตน์ , นิลมณี พิทักษ์ , ชีรชัย เนตรถนอมศักดิ์ และลัดดา ศิลาน้อย. (2544). “การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น”. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

อัมพรธณี สาลีวรรณ. (2547). “การศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยใช้เพลงและเกม”. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

อารีย์ พรหมเล็ก. (2547). “การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาสาระเศรษฐศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4”. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภาษาต่างประเทศ

- Beane, James A. **Curriculum Planning and Development**. Boston: Allyn and Bacon, 1991.
- Beauchamp, George A. **The Curriculum of the Elementary School**. Boston: Allyn and Bacon, 1964.
- _____. **Curriculum Theory**. 4thed. Ltasca, Illinois: F.E. Peacock Publisher, 1981.
- Bobbit, F. **The curriculum**. Boston: Miffin, 1981.
- Borg, R. Water; & Gall, Meredith Damien. **Educational Research**, 3rd ed.
New York: Longman, 1989.
- Crow, A. W. **Introduction of Education**. New Delhi: Eurage, 1980.
- Francis, Hunkins P. **Curriculum Foundation. Principles and Issues**. 2nd ed. Columbus: Ohio Merrill, 1993.
- Frazee, B.M. and R.A. Rudnitski. **Integrated Teaching Methods: Theory, Classroom Application, and Field-Based Connection**. New York: Delmar Publisher. An International Thomson Publishing Company, 1995.
- Good, Carter V. **Dictionary of Education**. 3rd ed. New York: McGraw-Hill, 1973.
- Johnson, D ; Johnson Roger and Johnson, Holubec. **Cooperative in the Classroom**. Minnesota: Interaction Book, 1993.
- Kerr, John F. **Changing the Curriculum**. London: University of London Press, 1989.
- Krashen, S. (1981). **Second language acquisition and second language learning**. Oxford, UK: Pergamon Press
- Krashen, Stephen D. and Terrel Tracy. **The Naturay Approach**. Oxford: The Alemany Press, 1983.
- Oliva, Peter F. **Developing The Curriculum**. 3rded. New York: Harper Collins Publisher, 1992.
- Robert S. Zais. **Curriculum : principles and foundations**. New York: Crowell, 1976.
- Saylor, J.G., and Alexander, W.M. **Planning Curriculum for Schools**. 3rd ed. New York: Holt, Rinehart and Winston, 1974.
- Saylor, J. Galen, William M. Alexander and Arthur J. Lewis. **Curriculum Planning for Better Teaching and Learning**. 4th ed. New York: Holt, Rinehart and Winston, 1981.
- Slavin, Robert E. **Cooperative Learning**. 2nd ed. USA: Allyn and Bacon, 1995.
- Smith, E.G., Goodman, K.S., & Meredith, R. **Language and thinking in the elementary school**. New York: Holt, Rinehart & Winston, 1970.

- Stake, Robert E. **The Countenance of Education Evaluation**. Teachers College Record 6, 8 (April 1967).
- Stufflebeam, Daniel L. **Toward a Science of Educational Evaluation**. Educational Technology 1, 1968.
- _____. **Management by objectives: Applications and research**. New York: Macmillan, 1973
- _____. **The CIPP Model for Program Evaluation in Evaluation Models : Viewpoint on Educational and Human Services Evolutional**. Hingham, Massachusetts: Kluwer-Nighoff Publishing, 1993.
- Taba, Hilda. **Curriculum Development Theory and Practice**. New York: Harcourt, Brace and Word Inc., 1962.
- Tyler, Ralph W. **Basic Principles of Curriculum and Instruction**. Chicago: University of Chicago Press, 1950.
- UNESCO. **Quality of life. An Orientation of Population Education**. Bangkok: UNESCO, 1981.
- Wheeler, D.K. **Curriculum Process**. London: University of London. Pr, 1974.
- Worthen, B.R., and Sanders, J.R. **Educational Evaluation : Theory and Practice**. Belmont, California : Wadsworth, 1973.
- 徐通锵. “字本位和语言研究”. 学术论文 北京大学中文系, 2005.
- 赵明德. “汉字教学的新发展”. 学术论文 北京大学中文系, 1996.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล การศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐาน

1. แบบวิเคราะห์เอกสาร
2. แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการ โรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน และผู้รู้ในท้องถิ่น
3. แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม
4. แบบสอบถามความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
5. แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
6. รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์

สำหรับ

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร
2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน
3. ผู้อำนวยการ โรงเรียน
4. หัวหน้าฝ่ายวิชาการ
5. ครูวิชาภาษาจีน
6. ผู้รู้ในท้องถิ่น

เรื่องการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้เป็นการสัมภาษณ์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ผู้วิจัยจึงขอความอนุเคราะห์โปรดให้คำสัมภาษณ์ตามความเป็นจริง โดยแบบสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญและองค์ประกอบที่จำเป็นของการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม

แบบสัมภาษณ์

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อ – สกุล เพศ.....อายุ.....
2. ระดับการศึกษา.....
3. ตำแหน่ง.....ประสบการณ์ในการทำงาน.....ปี
4. ประสบการณ์ในการศึกษาอบรม สัมมนา ที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร
 - () ไม่มี
 - () มี เกี่ยวกับเรื่อง.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญ องค์ประกอบที่จำเป็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร

1. ท่านคิดว่าการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาจีนมีความสำคัญ และความจำเป็นหรือไม่อย่างไร

.....

.....

.....

.....

2. การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี ควรมีจุดประสงค์ให้นักเรียนเรียนรู้และทำอะไรได้บ้าง จึงจะเหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

.....

.....

.....

.....

3. การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น
ราชบุรี ท่านคิดว่าควรมีเนื้อหาด้านข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และด้านภาษาจีนอะไรบ้าง เวลาเรียนควร
จะเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

.....

4. ท่านคิดว่าการบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี มีประโยชน์หรือไม่ และควรบูรณาการ
ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีในลักษณะใด

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการพัฒนาหลักสูตร

ท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง

ของแบบสัมภาษณ์

คำชี้แจง โปรดพิจารณาประเด็นสัมภาษณ์ และให้คะแนนความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์ เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนของแบบประเมินในแต่ละข้อและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ข้อ	ประเด็น	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ตอนที่ 1					
1	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์				
ตอนที่ 2					
1	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร				
2	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับจุดประสงค์ในการพัฒนาหลักสูตร				
3	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับเนื้อหา และเวลาเรียนในการพัฒนาหลักสูตร				

ข้อ	ประเด็น	ระดับความ สอดคล้อง			ข้อ เสนอ แนะ
		+1	0	-1	
4	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็น ที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับวิถีดำเนินกิจกรรม				
ตอนที่ 3					
1	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อเสนอแนะ ในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดย บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6				

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(.....)

แบบสอบถามความคิดเห็น

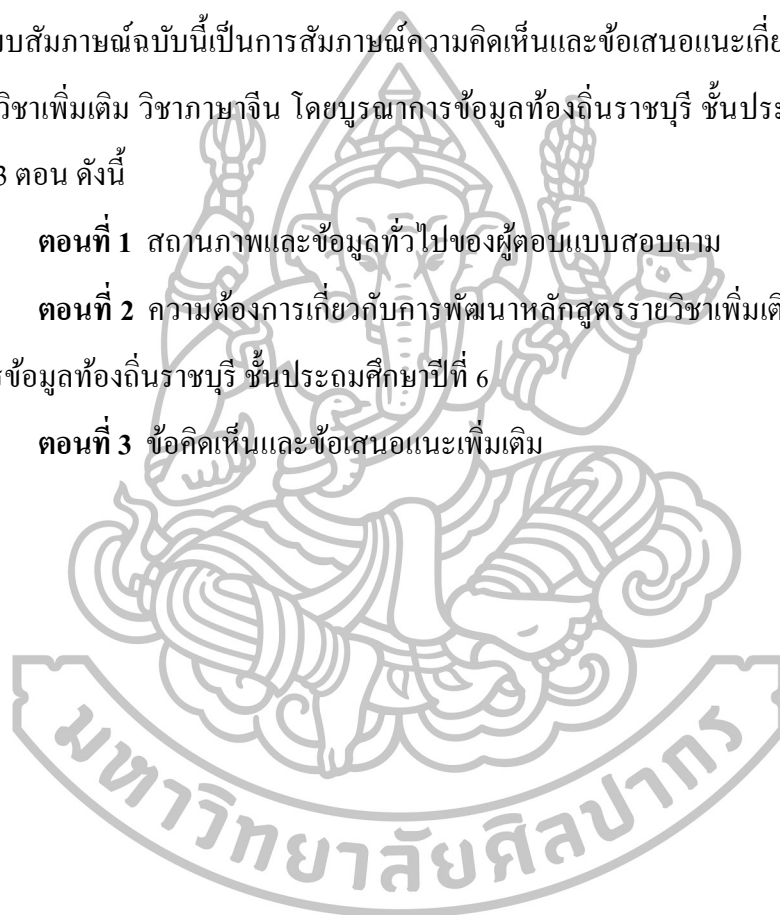
เรื่องการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้เป็นการสัมภาษณ์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

แบบสอบถามความคิดเห็น

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. นักเรียนมีพื้นฐานภาษาจีนหรือไม่

- 1) ไม่มี 2) มี

2. นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีหรือไม่

- 1) ไม่มี 2) มี

ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

1. หากโรงเรียนจัดทำหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี นักเรียนต้องการเรียนรู้ ในประเด็นใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

จังหวัดราชบุรี

1. ประวัติความเป็นมาของจังหวัดราชบุรี
2. บุคคลสำคัญเกี่ยวกับจังหวัดราชบุรี
3. ลักษณะภูมิลักษณะ ภูมิศาสตร์ ของจังหวัดราชบุรี
4. ภูมิปัญญาของจังหวัดราชบุรี
5. แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดราชบุรี
6. การอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดราชบุรี

อำเภอสวนผึ้ง

1. ประวัติความเป็นมาของอำเภอสวนผึ้ง
2. ลักษณะภูมิลักษณะ ภูมิศาสตร์ ของอำเภอสวนผึ้ง
3. ภูมิปัญญาของอำเภอสวนผึ้ง
4. แหล่งท่องเที่ยวของอำเภอสวนผึ้ง
5. การอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวของอำเภอสวนผึ้ง

2. นักเรียนต้องการให้จัดกิจกรรมพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ให้มีวิธีดำเนินกิจกรรมอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1. การศึกษานอกสถานที่ในชุมชน
- 2. การสัมภาษณ์ผู้รู้เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
- 3. การศึกษาจากใบความรู้ที่ครูเตรียมให้
- 4. การสนทนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างเพื่อน
- 5. การรายงานเกี่ยวกับการบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
- 6. การจัดกิจกรรมกลุ่มและการศึกษาค้นคว้าและการปฏิบัติ
- 7. การจัดการเรียนรู้โดยครูผู้สอน
- 8. การถ่ายทอดความรู้จากผู้รู้ในท้องถิ่น เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
- 9. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยครูร่วมกับผู้รู้ท้องถิ่น
- 10. อื่น.....

3. ในการจัดการเรียนรู้การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูล ท้องถิ่นราชบุรีนักเรียนต้องการศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีอะไรบ้าง (ตอบได้ มากกว่า 1 ข้อใส่หมายเลขเรียงลำดับตามความต้องการ)

อำเภอเมือง

- 1. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ
- 2. เขาแก่นจันทน์
- 3. วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร
- 4. ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง
- 5. เมืองโบราณบ้านคูบัว
- 6. วัดหนองหอย

อำเภอสวนผึ้ง

- 1. ไปงยุบ
- 2. น้ำตกเก้าชั้น (น้ำตกเก้าโจน)
- 3. พิพิธภัณฑ์ถ้ำไวกัย
- 4. สวนป่าสิริกิติ์ (แก่งส้มแมว)
- 5. รีสอร์ทต่างๆ
- 6. ธารน้ำร้อนบ่อคลึง
- 7. น้ำตกบ่อหวี
- 8. เขากระโจม
- 9. จุดชมวิวกว๊านดอกหมุย

อำเภอโพธาราม

☐ 1. พิพิธภัณฑน์ใหญ่วัดขนอน	☐ 3. จิตรกรรมฝาผนัง วัดคงคาราม
☐ 2. ถ้ำค้างคาว เขาช่องพราน	☐ 4. วัดไทรอารีรักษ์

อำเภอบ้านโป่ง

☐ 1. พิพิธภัณฑน์พื้นบ้านวัดม่วง	☐ 3. สระน้ำโกสินนารายณ์
☐ 2. บึงกระจับ	

อำเภอบางแพะ

1. พิพิธภัณฑน์หุ่นขี้ผึ้งสยาม

อำเภอดำเนินสะดวก

1. ตลาดน้ำดำเนินสะดวก

อำเภอจอมบึง

☐ 1. ถ้ำเขabin	☐ 2. ถ้ำจอมพล

อำเภอวัดเพลง

1. โบสถ์คริสต์วัดพระฤทธิ

อำเภอปากท่อ

☐ 1. วนอุทยานเขาน้อย	☐ 2. ศูนย์เรียนรู้วัฒนธรรมไทยทรงดำ บ้านหัวเขาดิน

อำเภอบ้านคา

1. บ่อน้ำพุร้อนโป่งกระทิง

4. นักเรียนต้องการให้ครูจัดเตรียมสื่อการสอนประเภทใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1. มากด้วยเนื้อหาสาระ
- 2. นำเสนอเนื้อหาพอเข้าใจ ตัวหนังสืออ่านง่าย
- 3. มีรูปภาพประกอบและมีสีสันสวยงาม
- 4. มีกิจกรรมที่หลากหลาย
- 5. มีการอธิบายขั้นตอนอย่างละเอียดทุกขั้น
- 6. มีแบบประเมินการพัฒนาหลังเรียน
- 7. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

5. นักเรียนต้องการให้มีการประเมินผลการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ อย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1. การทดสอบ
- 2. การตรวจชิ้นงาน (ชิ้นงานการปฏิบัติงานของนักเรียน)
- 3. การสอบถาม
- 4. การสัมภาษณ์
- 5. การสังเกตพฤติกรรมการฝึกการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ
- 6. การใช้แฟ้มงาน
- 7. อื่น (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง

ของแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดพิจารณาประเด็นสอบถาม และให้คะแนนความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนของแบบประเมินในแต่ละข้อและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ข้อ	ประเด็น	ระดับ ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอ แนะ
		5	4	3	2	1	
ตอนที่ 1							
1	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม						
ตอนที่ 2							
1	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับความต้องการเรียนรู้ในประเด็นต่างๆ						
2	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
3	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่นักเรียนต้องเรียนรู้						
4	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับสื่อการเรียนรู้						

ข้อ	ประเด็น	ระดับ ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอ แนะ
		5	4	3	2	1	
ตอนที่ 2 (ต่อ)							
5	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลรายวิชาเพิ่มเติม						

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(.....)

ตารางที่ 20 รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์		ตำแหน่ง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติคม	คาวิรัตน์	ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร
อาจารย์ ดร.ปฤถต์	นัจนฤตย์	ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร
นายอนุกุล	ธรรมจง	ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน
นายอาทิตย์ธเนศ	อุไรกุล	ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน
นายเจนกิจ	ทริสดีयर	ผู้อำนวยการโรงเรียน
นายพฤกษ์	นาคะพันธ์	หัวหน้าฝ่ายวิชาการ
นางสาวจิรวรรณ	ยินดี	ครูวิชาภาษาจีน
นางสาวศินี	หนูนกัคดี	ครูวิชาภาษาจีน
นายจามิกร	ตันติเดชามงคล	ครูวิชาภาษาจีน
นายชัยณรงค์	เจียมจริยากรณ์	ผู้รู้ในท้องถิ่น

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม
วิชา ภาษาจีน
 โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นางสาวรัตนชนก เมืองเชียงหวาน
 โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1

คำนำ

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นหลักสูตรที่ได้จากการวิเคราะห์วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะ สำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ ด้วยการกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรและเวลาเรียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และความสามารถ ด้านภาษาจีน

ปัจจุบันอำเภอสวนผึ้ง เป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญหนึ่งในสิบอำเภอของจังหวัดราชบุรี ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวคนจีน หรือคนที่ใช้ภาษาจีน เช่น ชาวไต้หวัน และชาวฮ่องกง เป็นอย่างมาก อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ให้กับคนในท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นตามลำดับ ดังนั้นการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับจังหวัดราชบุรีจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง เพราะการได้เรียนรู้เรื่องราวที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่แท้จริงในท้องถิ่นของตน ประกอบกับเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษาในปัจจุบันได้สนับสนุนให้สถานศึกษาจัดการศึกษาได้ตามความเหมาะสมกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

จากความสำคัญและความจำเป็นดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนในรายวิชาภาษาจีน โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 จึงสนใจในการหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นี้ขึ้น โดยให้ความสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ของนักเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนและสอดคล้องกับชุมชน แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น จึงได้พัฒนาหลักสูตรใหม่ขึ้นมา

สารบัญ

	หน้า
หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	
ความเป็นมาของหลักสูตร	208
หลักการ	209
จุดมุ่งหมาย	209
คำอธิบายรายวิชา.....	210
ผลการเรียนรู้	210
โครงสร้างรายวิชา	212
เวลาเรียน	215
แนวทางการจัดการเรียนรู้.....	215
สื่อการเรียนรู้.....	219
การวัดและประเมินผล.....	219
แผนการจัดการเรียนรู้.....	222

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม

วิชาภาษาจีน

โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ประกอบด้วย คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ เวลาเรียน แนวทางการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล หน่วยการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้

ความเป็นมาของหลักสูตร

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาจีน มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย และสาธารณรัฐประชาชนจีน

จังหวัดราชบุรีเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีชาวไทยเชื้อสายจีนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก และเป็นกลุ่มชนที่มีบทบาททางเศรษฐกิจ มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนานที่เต็มไปด้วยภูมิปัญญาอันทรงคุณค่าต่อการศึกษา และปัจจุบันอำเภอสวนผึ้ง เป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญหนึ่งในสิบอำเภอของจังหวัดราชบุรี ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวคนจีน หรือคนที่ใช้ภาษาจีน เช่น ชาวไต้หวัน และชาวฮ่องกง เป็นอย่างมาก อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ให้กับคนในท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นตามลำดับ ดังนั้นการที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับจังหวัดราชบุรีจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง เพราะการได้เรียนรู้เรื่องราวที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่แท้จริงในท้องถิ่นของตน ย่อมส่งผลทำให้นักเรียนเกิดความรัก ความผูกพัน และอยากพัฒนาท้องถิ่นของตน ประกอบกับเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษาในปัจจุบัน ได้สนับสนุนให้สถานศึกษาจัดการศึกษาได้ตามความเหมาะสมกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ด้านสภาพสังคมเศรษฐกิจของสวนผึ้ง ภาษาจีนจึงมีความสำคัญมากขึ้น โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่มีความสนใจในด้านการค้าขาย ธุรกิจ เทคโนโลยี ภาษาจีนสามารถเพิ่มโอกาสทางการทำงานให้ทุกคนในท้องถิ่นจังหวัดราชบุรีได้ เพื่อสนองความต้องการของสถานศึกษา และความต้องการของนักเรียน ที่จะให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น

ราชบุรี ที่มีวัฒนธรรมเชื่อมโยงกันระหว่างคนไทยกับคนจีน และตระหนักถึงคุณค่าภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยใช้แหล่งการเรียนรู้และนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนการสอน ควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีตอบสนองความต้องการ ความสนใจของนักเรียนและสอดคล้องกับชุมชน จึงได้พัฒนาหลักสูตรใหม่ขึ้นมา

หลักการ

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นให้มีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น จึงมีหลักการสำคัญดังนี้

1. เป็นการจัดการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น
2. มุ่งพัฒนานักเรียนเต็มตามศักยภาพ บูรณาการความรู้สู่สากล
3. มุ่งพัฒนานักเรียนให้เกิดศักยภาพความรู้ด้านภาษาจีน
4. ผสมผสานความรู้ คุณธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์
5. มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ตระหนักยอมรับในสิ่งที่ดีมีคุณค่าและมีประโยชน์ของท้องถิ่น
6. มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมาย

มุ่งพัฒนานักเรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับนักเรียน ดังต่อไปนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง
2. เข้าใจประวัติศาสตร์ของท้องถิ่น มีความภูมิใจในท้องถิ่น
3. มีความสามารถในการเรียนรู้ การสื่อสาร การจัดการ การคิด การตัดสินใจ และการแก้ปัญหาอย่างรอบคอบ
4. มีทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

คำอธิบายรายวิชา

จ16202 ภาษาจีน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 เวลา 40 ชั่วโมง

ศึกษาหลักการอ่านออกเสียง คำ กลุ่มคำ ประโยคและข้อความสั้นๆ หลักการเขียนตัวอักษรจีน คำศัพท์ ประโยค เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี ลักษณะทั่วไป ที่ตั้ง แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ภูมิปัญญาท้องถิ่นอันดิงาม ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน คำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย ความเหมือนหรือความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาจีนกับภาษาไทย และคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใกล้ตัว

โดยใช้กระบวนการทางภาษา คือ ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน พูดหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว และเรื่องราวในท้องถิ่น ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มีเจตคติที่ดี เห็นประโยชน์และคุณค่าของการเรียนภาษาจีน และเกิดความรู้สึภาคภูมิใจในบ้านเกิดของตนเอง ร่วมมือกันอนุรักษ์ และเผยแพร่ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ และภูมิปัญญาท้องถิ่น ของจังหวัดราชบุรี กล้าแสดงออกและใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล สถานการณ์

ผลการเรียนรู้

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี
2. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
3. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ หลักการเขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
4. เพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง

5. เพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
6. เพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของมรดกและวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจและความผูกพันต่อท้องถิ่น
7. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ได้จากการเรียน ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม
8. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีน

โครงสร้างรายวิชา

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้กำหนดเนื้อหาจากการวิเคราะห์ ข้อมูลพื้นฐาน กรอบหลักสูตรท้องถิ่นของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรีเขต 1 และภูมิปัญญาในท้องถิ่น เพื่อเป็นสาระสำคัญสำหรับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ โครงสร้างให้สอดคล้องกับหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

หน่วยที่	ชื่อหน่วย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้ ภาษาจีน	สาระการเรียนรู้ ท้องถิ่น	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก
1	ท่องเที่ยวราชบุรี 你好, 叻丕府	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี 2. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 3. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ หลักการเขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง 	ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีเป็นประโยค โดยใช้คำศัพท์ภาษาจีน และเขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีนที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีได้	ประวัติจังหวัดราชบุรี สภาพที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิศาสตร์	การศึกษาเรื่องราวของท้องถิ่นราชบุรี และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีทำให้นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน	4	20

หน่วยที่	ชื่อหน่วย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้ ภาษาจีน	สาระการเรียนรู้ ท้องถิ่น	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	หน้าหลัก
2	ชมของดีสิบอำเภอ 叻丕府 有十县	2. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีนโดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 4. เพื่อให้ นักเรียน ได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรีที่ถูกต้อง 5. เพื่อให้ นักเรียน สามารถสื่อ สารเรื่องราวที่ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองที่ เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 6. เพื่อให้ ผู้เรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของมรดก และวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจและความผูกพันต่อท้องถิ่น	ระบุภาพตรงตามความหมาย ของคำ คัดดูคำ บอกความ ต้องการง่ายๆ ของตนเอง เขียนอักษรจีน คำศัพท์ง่ายๆ	การปกครอง 10 อำเภอ คำขวัญจังหวัดราชบุรี และ ของดีแต่ละอำเภอของ จังหวัดราชบุรี	การปกครอง 10 อำเภอ คำขวัญจังหวัดราชบุรี ของดี แต่ละอำเภอของจังหวัด ราชบุรี และเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	6	30
3	งามเลิศเลอ เทือกเขาตะนาวศรี 愿拼县 欢迎你	1. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับ เรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี 4. เพื่อให้ นักเรียน ได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรีที่ถูกต้อง 5. เพื่อให้ นักเรียน สามารถสื่อ สารเรื่องราวที่ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองที่ เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	ตอบคำถามจากกรฟังหรือ การอ่าน พูดได้ตอบด้วยคำ สั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสาร ระหว่าง บุคคล ให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง	ประวัติอำเภอสวนผึ้ง สภาพ ที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิศาสตร์	การศึกษาเรื่องราวของ ท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี ทำให้นักเรียนมีความ รักและภาคภูมิใจในท้องถิ่น ของตน	4	20

หน่วยที่	ชื่อหน่วย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้ ภาษาจีน	สาระการเรียนรู้ ท้องถิ่น	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	หน้าหลัก
4	ปาจิจินตฺเสนห์ แห่งขุนเขา 爱愿拼县	4. เพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรีที่ถูกต้อง 6. เพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของ มรดกและวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิด ความรัก ความภาคภูมิใจและความผูกพันต่อ ท้องถิ่น 7. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่ บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ได้จากการเรียน ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน ได้อย่าง เหมาะสม 8. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา และวัฒนธรรมจีน	ปฏิบัติตามคำสั่ง อ่านออกเสียง คำง่าย ๆ สื่อสาร บอกเล่าเรื่องราว ตอบคำถามที่เกี่ยวกับ เหตุการณ์ ในชีวิตประจำวันของตนเอง และสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวได้ และเขียนอักษรจีน คำศัพท์ ง่าย ๆ	สถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น ของอำเภอสวนผึ้ง น้ำตกเก้าโจน และสถานประกอบการ	การศึกษาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น ของอำเภอสวนผึ้ง และวิธีการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ อนุรักษ์ทรัพยากร และการสืบค้น/ค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ และเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีน	6	30
รวม						20	100

เวลาเรียน

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

แนวทางการจัดการเรียนรู้

เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุตามจุดหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 ได้กำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้

1. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยยึดผลการเรียนรู้ และสาระสำคัญเป็นเกณฑ์ในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้และเวลาสามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม
3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการสอนบูรณาการแบบสอดแทรก ด้วยวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) และวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

วิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียน และพฤติกรรมการเรียนรู้ที่คาดหวังแก่ผู้เรียน ซึ่งแจ้งสาระของบทเรียน และความสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนอย่างคร่าวๆ และชี้แจงกระบวนการเรียนรู้และหน้าที่รับผิดชอบของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน

ผู้สอนอธิบายหรือสาธิตเนื้อหาหรือทักษะใหม่ โดยใช้สื่อและกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติประกอบพร้อมทั้งตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ

ผู้สอนปฏิบัติให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตาม ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ และเสริมแรงเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ

ผู้เรียนลงมือปฏิบัติภายใต้การกำกับดูแลของผู้สอน ซึ่งต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน โดยใช้การชมเชยและบอกให้แก้ไขสิ่งที่ผิด โดยบอกว่าทำผิดหรือถูกและแก้ไขอย่างไรหรืออาจสอนหรืออธิบายใหม่

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ

ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อช่วยให้เกิดความชำนาญ มีการให้ข้อมูลย้อนกลับภายหลังการฝึก และควรให้มีการฝึกเป็นระยะเพื่อช่วยให้นักเรียนรู้อยู่คงทน

รูปแบบวิธีสอนแบบทางตรง (Direct Instruction)

วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน

ครูอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของบทเรียนให้เข้าใจอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อมูล

ครูสอนหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้เนื้อหาในบทเรียนที่ผู้เรียนจะต้องเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นจัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม

ครูอธิบายให้ผู้เรียนทราบถึงวิธีการจัดกลุ่ม และแนะนำทักษะในการทำงานกลุ่ม และทักษะทางสังคมและสมาชิกได้รับมอบหมายบทบาทที่แตกต่างกัน ได้แก่

1. บทบาทผู้กระตุ้น (Encourager) ดูแลให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้
2. บทบาทผู้ชมเชย (Praisor) ช่วยทำให้สมาชิกมีความรู้สึกที่ดีโดยให้คำชม
3. บทบาทผู้ควบคุมการสนทนา (Gatekeeper) พยายามควบคุมการสนทนาให้เป็นไปได้ด้วยดี ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง และดำเนินไปสู่เป้าหมาย
4. บทบาทผู้ซักถาม (Question Commander) ช่วยซักถามคนอื่นๆ เพื่อให้เกิดความคิดกว้างขวาง
5. บทบาทผู้ตรวจสอบ (Checker) ตรวจสอบความเข้าใจเรื่องที่กำลังศึกษาทำงานอยู่และสมาชิกทุกคนสามารถอธิบายได้เหมือนกัน
6. บทบาทผู้บันทึก (recorder) บันทึกที่รายงานของกลุ่มในสิ่งที่อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
7. บทบาทผู้จัดอุปกรณ์ (Materials Monitor) จัดหาอุปกรณ์ที่ได้รับจากครูผู้สอนและส่งคืน
8. บทบาทผู้รักษาวินัย (Quiet Captain) ดูแลไม่ให้กลุ่มส่งเสียงรบกวนคนอื่นในการที่ครูจะนำบทบาทสมาชิกมาใช้นั้นขึ้นอยู่กับดุลพินิจ เนื้อหาหรือลักษณะของงานต่างๆ ที่ให้ร่วมกันรับผิดชอบซึ่งผู้เรียนควรจะได้สลับเปลี่ยนหมุนเวียนกันรับผิดชอบ

ขั้นที่ 4 ขั้นให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียนรู้

ครูจะต้องคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีข้อสงสัยหรือมีปัญหาที่สมาชิกในกลุ่มไม่สามารถช่วยได้ และเมื่อกลุ่มต้องการคำแนะนำช่วยเหลือจากครู

ขั้นที่ 5 ขั้นทดสอบ

หลังจากเรียนบทเรียนหนึ่งๆ แล้ว ผู้เรียนทุกคนจะต้องได้รับการทดสอบเพื่อที่จะได้รู้ว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนมากน้อยเพียงใด โดยนำคะแนนที่ได้มาคิดเป็นคะแนนของกลุ่ม ซึ่งจะเป็นคะแนนของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

ขั้นที่ 6 ขั้นให้การเสริมแรง

ครูแสดงการยอมรับในผลสำเร็จของผู้เรียนและของกลุ่มโดยการใช้คำพูดหรือรางวัล เพื่อสร้างกำลังใจแก่ผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม

รูปแบบวิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

4. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มและปฏิบัติจริง
5. จัดให้ภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาช่วยให้ความรู้แก่ครู นักเรียนในบางโอกาส
6. หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนจัดทำชิ้นงานเกี่ยวกับการแนะนำ เผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
7. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนสอดแทรกความตระหนัก รักหวงแหนท้องถิ่น และภูมิใจในท้องถิ่นตนเอง

สื่อการเรียนรู้

การใช้สื่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีดังนี้

1. เอกสารตำรา
2. ใบความรู้
3. ใบงาน
4. รูปภาพ
5. ภูมิปัญญาท้องถิ่น
6. แผนที่
7. ซีดี
8. วีดิทัศน์
9. สื่ออินเทอร์เน็ต
10. แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น

การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผล เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพนักเรียนโดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตามศักยภาพ

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐานสองประการ คือ การประเมินเพื่อพัฒนานักเรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของนักเรียนให้ประสบความสำเร็จนั้น นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและประเมินตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพื่อให้บรรลุผลการเรียนรู้ สะท้อนสมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ได้กำหนดการวัดและประเมินผลอยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การประเมินอย่างหลากหลาย การสังเกตพฤติกรรม การประเมินชิ้นงาน/ภาระงาน การสอบถาม การใช้แบบทดสอบ การประเมินความสามารถทางด้านภาษา ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดย

ผู้สอนเป็นผู้ประเมิน และเปิดโอกาสให้นักเรียนประเมินตนเอง และเพื่อนประเมินผลงานของนักเรียน

การประเมินผลการเรียนรู้เป็นการตรวจสอบว่า นักเรียนมีพัฒนาการความก้าวหน้าในการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือไม่ และมากน้อยเพียงใด มีสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาปรับปรุงและส่งเสริมในด้านใด นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลให้ผู้สอนใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนของตนเอง ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ของหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ระยะ ดังนี้

1. การประเมินระหว่างการใช้หลักสูตร

การประเมินระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยทำการประเมินหลังการจัดกิจกรรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบว่านักเรียน เรียนรู้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่ โดยประเมินด้านความรู้ ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เพื่อประเมินพัฒนาการในการเรียนรู้และเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

2. การประเมินหลังการใช้หลักสูตร

การประเมินหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยทำการประเมินผลการเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ประเมินผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบทุกหน่วยการเรียนรู้ และสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

เกณฑ์การวัดผลและประเมินผล

การตัดสินผลการเรียน

หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อตัดสินผลการเรียนของนักเรียนดังนี้

1. นักเรียนต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด
2. นักเรียนต้องได้รับการประเมินทุกตัวชี้วัด แต่ละข้อต้องผ่านร้อยละ 60 ขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์

การให้ระดับผลการเรียน

การตัดสินผลการเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานใช้ระบบตัวเลข โดยกำหนดเกณฑ์การตัดสินผ่านที่ร้อยละ 50 จากนั้นจึงให้ระดับผลการเรียนที่ผ่านเป็นระบบ ตามที่สถานศึกษากำหนด ซึ่งแสดงตามตารางเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียน ดังนี้

ระดับผลการเรียน	ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ	ความหมาย
4	80 - 100	ดีเยี่ยม
3.5	75 - 79	ดีมาก
3	70 - 74	ดี
2.5	65 - 69	ค่อนข้างดี
2	60 - 64	ปานกลาง
1.5	55 - 59	พอใช้
1	50 - 54	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง งามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี 愿拼县欢迎你

จ16202 ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ภาคเรียนที่ 1 เวลา 4 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวรัตนชนก เมืองเชียงหวาน

โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง

1. ผลการเรียนรู้

1. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี
4. เพื่อให้ นักเรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง
5. เพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเอง ที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

2. สาระสำคัญ

การศึกษาเรื่องราวของท้องถิ่นของอำเภอสวนผึ้ง และเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน

3. สาระการเรียนรู้ท้องถิ่น

ประวัติอำเภอสวนผึ้ง สถาปัตยกรรม อาณาเขต ภูมิศาสตร์

3.1 ความรู้

- ประวัติอำเภอสวนผึ้ง สถาปัตยกรรม อาณาเขต ภูมิศาสตร์

3.2 ทักษะ กระบวนการ

- ระบุสัญลักษณ์ตามระบบพินอิน ภาพความหมายของคำ กลุ่มคำ ตอบคำถามจากการฟัง หรือการอ่าน พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่าง บุคคล ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง
- กระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม

4. หลักฐาน /ผลการปฏิบัติ : ชิ้นงาน/ภาระงาน /ทดสอบย่อย

1. ใบงานที่ 1 เรื่อง 我爱愿拼县 (ฉันรักสวนผึ้ง)
2. ใบงานที่ 2 เรื่อง 达瑙史山脉 (เทือกเขาตะนาวศรี)

3. ใบงานที่ 3 เรื่อง 我去愿拼县玩儿 (ฉันไปเที่ยวสวนผึ้ง)

5. แนวทางการประเมินผล

ชิ้นงาน / ภาระงาน	ผลการเรียนรู้	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. ใบงานที่ 1 เรื่อง 我爱愿拼县 (ฉันรักสวนผึ้ง)	1. เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี	ใบงาน	คะแนนอยู่ในระดับดีขึ้นไป
2. ใบงานที่ 2 เรื่อง 达瑙史山脉 (เทือกเขาตะนาวศรี)	4. เพื่อให้ นักเรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง	ใบงาน	คะแนนอยู่ในระดับดีขึ้นไป
3. ใบงานที่ 3 เรื่อง 我去愿拼县玩儿 (ฉันไปเที่ยวสวนผึ้ง)	5. เพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	ใบงาน	คะแนนอยู่ในระดับดีขึ้นไป

ชั่วโมงที่ 1

6. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (วิธีสอนแบบทางตรง Direct Instruction)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

6.1 ครูกระตุ้นนักเรียนโดยนำภาพในอดีต ที่เกี่ยวข้องกับอำเภอสวนผึ้งมาให้ นักเรียนดู แล้วตั้งประเด็นซักถามระหว่างครูและนักเรียน จากภาพเกี่ยวข้องกับอำเภอสวนผึ้ง และทดสอบความรู้ ประสบการณ์เดิมของนักเรียน เรื่องคำขวัญอำเภอสวนผึ้ง โดยการให้นักเรียนท่องคำขวัญอำเภอสวนผึ้ง

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน

6.2 ครูแจกใบความรู้ที่ 1 เรื่อง เทียวเพลินที่สวนผึ้ง ซึ่งนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติอำเภอสวนผึ้ง สภาพที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิศาสตร์ และคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี และครูอธิบายให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาเรื่องราวในท้องถิ่นอำเภอสวนผึ้ง

6.3 ครูตั้งคำถามที่นักเรียนสนใจ (เช่น อาณาเขตทิศเหนือของอำเภอสวนผึ้งติดต่อกับจังหวัดใด?) ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับคำถามที่นักเรียนอยากรู้เกี่ยวกับ ประวัติอำเภอสวนผึ้ง สภาพที่ตั้ง อาณาเขต ภูมิศาสตร์ และครูสอนคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ไปพร้อมๆกัน โดยใช้สื่อบัตรคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 8 คำ ดังนี้

1. 达瑙史山脉	Dá nǎo shǐ shānmài	เทือกเขาตะนาวศรี
2. 蜜蜂	mifēng	ผึ้ง
3. 蜜蜂树	mifēng shù	ต้นผึ้ง
4. 蜂窝	fēngwō	รังผึ้ง
5. 蜂蜜	fēngmì	น้ำผึ้ง
6. 缅甸	Miǎn diàn	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
7. 雾	wù	เมฆหมอก
8. 气氛	qìfēn	บรรยากาศ

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ

6.4 ครูสอนอ่านคำศัพท์ โดยการใช้สื่อบัตรคำศัพท์ภาษาจีน และออกเสียงคำศัพท์เป็นภาษาจีนทีละคำ คำละ 2-3 ครั้ง และให้นักเรียนออกเสียงตาม

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ

6.5 ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียง โดยการจับคู่กับเพื่อนนักเรียน โดยครูเป็นผู้ตรวจสอบ เมื่อนักเรียนออกเสียงถูกต้อง ครูชมเชย เมื่อนักเรียนออกเสียงผิด ครูจะแก้ไข โดยการฝึกออกเสียงจนถูกต้อง

6.6 เมื่อนักเรียนได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเที่ยวเพลินที่สวนผึ้ง อย่างเข้าใจแล้ว ครูแจกใบงานที่ 1 เรื่อง 我爱愿拼县 (ฉันรักสวนผึ้ง)

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ

6.7 ให้นักเรียนศึกษา และค้นคว้าข้อมูลตามหัวข้อที่ใบงานกำหนดให้ เพื่อนนักเรียนและครูอาจซักถามหรือเสนอแนะเพิ่มเติมได้

6.8 นักเรียนฝึกออกเสียงด้วยตนเอง เพื่อช่วยให้เกิดความชำนาญ โดยครูคอยเดินตรวจสอบนักเรียน

6.9 ครูสรุปถึง การศึกษาเรื่องราวในท้องถิ่นอำเภอสวนผึ้ง เป็นเรื่องที่สำคัญที่นักเรียนควรเรียนรู้ และการเรียนคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ จนเกิดเป็นความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน

ชั่วโมงที่ 2

กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (วิธีสอนแบบทางตรง Direct Instruction)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

6.10 ครูทบทวนเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี โดยการซักถามระหว่างครูและนักเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน

6.11 ครูแจกใบความรู้ที่ 2 เรื่อง สวนผึ้ง

6.12 ครูสอนวิธีเขียนลำดับขีดของคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ต่างๆ โดยการเขียนให้ดูบนกระดาน จำนวน 8 คำ ดังนี้

1. 达瑙史山脉	Dá nǎo shǐ shānmài	เทือกเขาตะนาวศรี
2. 蜜蜂	mifēng	ผึ้ง
3. 蜜蜂树	mifēng shù	ต้นผึ้ง
4. 蜂窝	fēngwō	รังผึ้ง
5. 蜂蜜	fēngmì	น้ำผึ้ง
6. 缅甸	Miǎn diàn	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
7. 雾	wù	เมฆหมอก
8. 气氛	qìfēn	บรรยากาศ

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ

6.13 ครูให้นักเรียนฝึกเขียนวิธีเขียนลำดับขีดตามครู และศึกษาวิธีการเขียนในใบความรู้ที่ 2 พร้อมๆกัน

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ

6.14 จากนั้นทำกิจกรรมปั้นดินน้ำมัน สร้างตัวอักษร (เป็นการฝึกการฟัง การอ่านและการเขียน) ครูอธิบายวิธีการปั้นดินน้ำมัน สร้างตัวอักษร โดยครูจะนำดินน้ำมัน มาปั้นเป็นเส้นๆ แล้วนำมาวางทับกัน ตามลำดับขีดของตัวอักษรนั้นๆ เพราะอักษรจีนเป็นเส้นขีด (笔画) การวางเส้นดินน้ำมันตามลำดับขีด (笔顺) เส้นแรกของตัวอักษรนั้นๆ จะต้องอยู่ข้างล่างสุด เพราะวางก่อนเส้นอื่น หากนักเรียนเขียนลำดับขีดผิด จะตรวจสอบได้ทันทีว่าเขียนไม่ถูกลำดับขีด

ขั้นที่ 5 ขั้นฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ

6.15 นักเรียนฝึกออกเสียงและฝึกเขียนด้วยตนเองด้วยการปั้นดินน้ำมัน เพื่อช่วยให้เกิดความชำนาญ โดยครูคอยเดินตรวจสอบนักเรียน

6.16 ครูสรุป ความสำคัญของการเรียนเขียนภาษาจีนอย่างถูกวิธี ครูแจกใบงานที่ 2 เรื่อง 达瑙史山脉 (เทือกเขาดะนาวศรี) (มอบหมายเป็นการบ้าน)

ชั่วโมงที่ 3-4

กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (วิธีสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ Cooperative Learning)

ขั้นที่ 1 ขั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเรียน

6.17 ครูทบทวนคำศัพท์เดิมของชั่วโมงที่แล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อมูล

6.18 ครูแจกใบความรู้ที่ 3 เรื่อง ไปสวนผึ้ง

6.19 ครูให้ความรู้ใหม่เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาจีน จำนวน 1 คำ ดังนี้

1. 去 qù ไป

6.20 ครูสอนอ่านคำศัพท์ โดยการใช้สื่อบัตรคำศัพท์ภาษาจีน และออกเสียงคำศัพท์เป็นภาษาจีนทีละคำ คำละ 2-3 ครั้ง และให้นักเรียนออกเสียงตาม

6.21 ครูให้ความหมายของคำศัพท์

6.22 ครูยกตัวอย่างประโยคประกอบด้วยคำศัพท์นั้นๆ โดยให้นักเรียนลองหัดฟังและพูดตาม (เช่น 1. 我去叻丕府。 , 2. 我去愿拼县拍照。)

6.23 ครูตั้งคำถามเป็นภาษาจีนง่ายๆ เพื่อทดสอบความเข้าใจของนักเรียน

(เช่น 你去哪里?)

6.24 ครูเขียนประโยคตัวอย่าง 2 – 3 ประโยค ที่ช่วยแสดงความหมายและการใช้คำนั้นให้ชัดเจนบนกระดาน

6.25 ให้นักเรียนฝึกการใช้ไวยากรณ์ โดยการแต่งประโยค

ขั้นที่ 3 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม

6.26 ให้นักเรียนจับคู่ แต่งบทสนทนา เกี่ยวกับห้องเที่ยวสวนผึ้ง

6.27 ครูแจกใบงานที่ 3 เรื่อง 我去愿拼县玩儿 (ฉันไปเที่ยวสวนผึ้ง)

ขั้นที่ 4 ชั้นให้ความช่วยเหลือกลุ่มในการทำงานหรือการเรียนรู้

6.28 ครูจะต้องคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีข้อสงสัยหรือมีปัญหา

ขั้นที่ 5 ชั้นทดสอบ

6.29 จากนั้นนักเรียนแต่ละคู่นำเสนอบทสนทนาหน้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 6 ชั้นให้การเสริมแรง

6.30 ครูแสดงการยอมรับในผลสำเร็จของนักเรียนคู่ และเสริมแรงโดยใช้คำพูดหรือรางวัล เพื่อสร้างกำลังใจแก่ผู้เรียน

6.31 ครูสรุปเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องงามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี และคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

7. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้

7.1 ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง เทียวเพลินที่สวนผึ้ง

7.2 ใบความรู้ที่ 2 เรื่อง สวนผึ้ง

7.3 ใบความรู้ที่ 3 เรื่อง ไปสวนผึ้ง

7.4 ใบงานที่ 1 เรื่อง 我爱愿拼县 (ฉันรักสวนผึ้ง)

7.5 ใบงานที่ 2 เรื่อง 达瑙史山脉 (เทือกเขาตะนาวศรี)

7.6 ใบงานที่ 3 เรื่อง 我去愿拼县玩儿 (ฉันไปเที่ยวสวนผึ้ง)

7.7 บัตรคำศัพท์ภาษาจีน

บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

1. ผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน (ระบุนรายชื่อนักเรียนที่เป็นปัญหาหรือต้องได้รับแก้ไขอย่างเร่งด่วน)

.....

.....

.....

2. ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

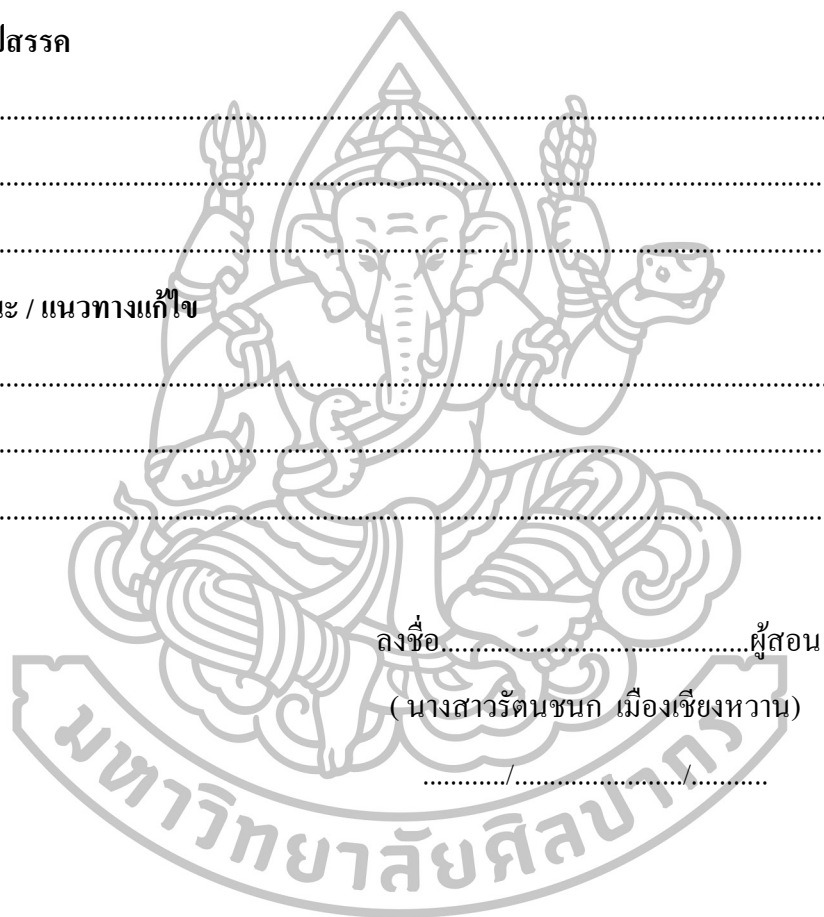
.....

3. ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวรัตนชนก เมืองเชียงหวาน)

...../...../.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นายเจนกิจ ทรัสต์ียากร)

...../...../.....

ใบความรู้ที่ 1
ประกอบหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง เที้ยวเพลินที่สวนผึ้ง
รายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
รหัสวิชา จ16202 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ประวัติอำเภอสวนผึ้ง

คำขวัญ

สาวกะเหรี่ยงเคียงถิ่นตะนาวศรี	ลำภาชีแก่งส้มแมวแนวหินผา
ธารน้ำร้อนบ่อคลึงตรึงจิตตา	น้ำผึ้งป่าหวานซึ่งจิตตรึงใจ

คำขวัญของอำเภอสวนผึ้ง บ่งบอกความสวยงามและธรรมชาติของสวนผึ้งได้เป็นอย่างดี ปัจจุบันนี้สวนผึ้งได้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมในอันดับต้นๆของประเทศไทย จากที่แห้งแล้งไม่เคยมีใครพูดถึง ได้ถูกพัฒนามาเรื่อยๆ จนกลายเป็นเมืองเล็กๆ ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชม

สาวกะเหรี่ยง

ลำภาชี

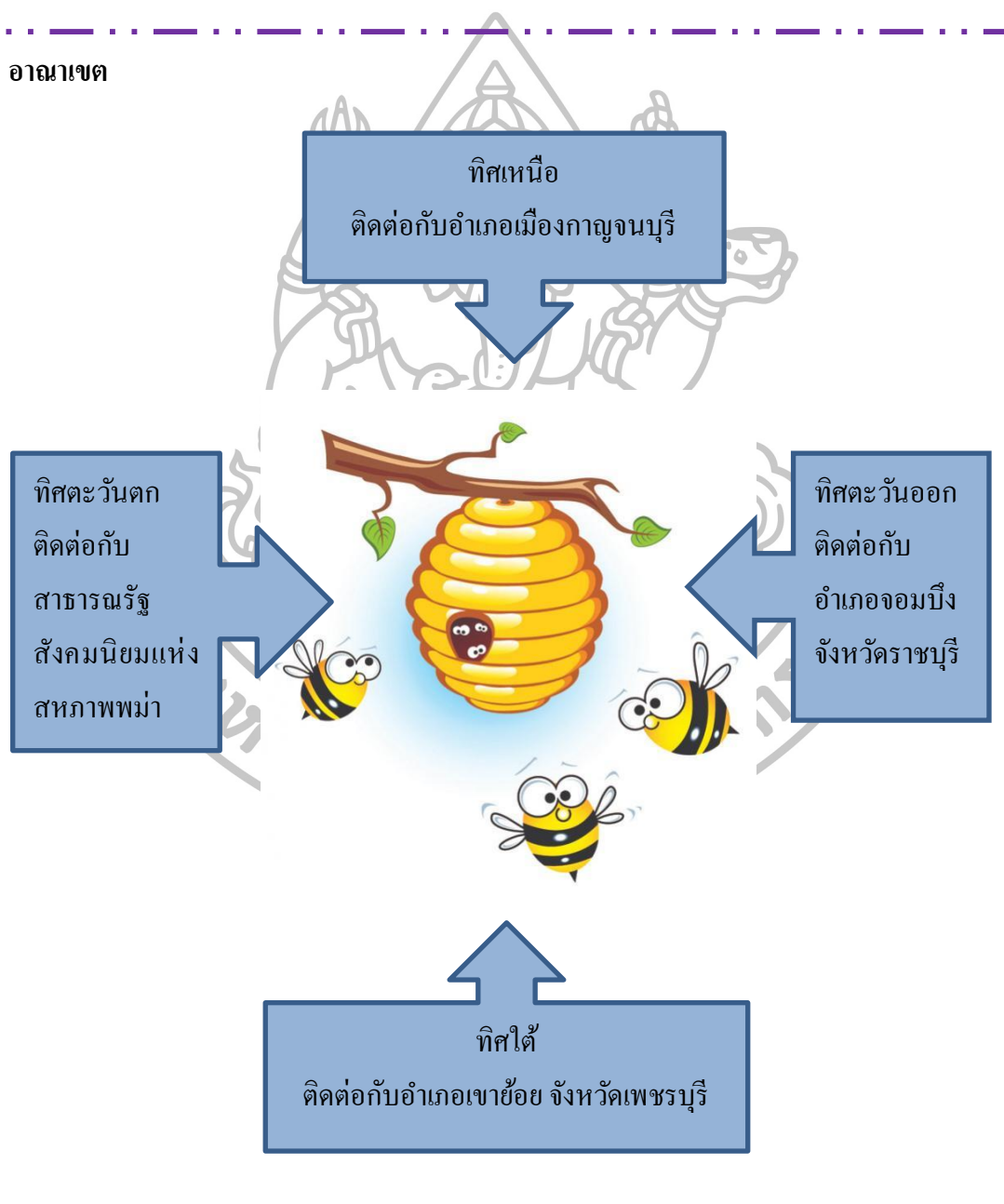
แก่งส้มแมว

น้ำผึ้งป่า

ลักษณะภูมิประเทศ

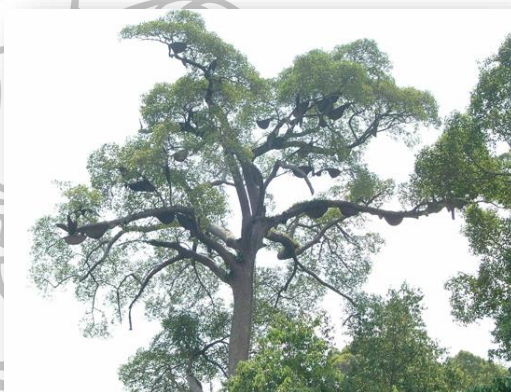
สวนผึ้งมีสภาพเป็นที่ป่าและภูเขา มีที่ราบตามไหล่เขา และที่ราบตอนกลางของพื้นที่ใช้สำหรับการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์บ้างเล็กน้อย

อาณาเขต

สวนผึ้ง เป็นอำเภอสุดเขตแดนราชบุรีติดสันเขาตะนาวศรี สุดแดนแผ่นดินไทยทางด้านตะวันตก ที่มาของคำว่า "สวนผึ้ง" ไม่มีบันทึกเป็นหลักฐานข้อมูลชัดเจนว่าชื่อ "สวนผึ้ง" เริ่มขึ้นเมื่อใด แต่จากคำบอกเล่าของคนแก่คนแก่ ทุกคนเป็นเสียงเดียวกันว่าในอดีต ณ แนวเทือกเขาตะนาวศรี เขตแดนไทย-พม่าฝั่งตะวันตก ซึ่งเต็มไปด้วยแนวเขาสลับซับซ้อน ถิ่นฐานดั้งเดิมของชาวกะเหรี่ยงหรือปกากะญอ มีดินแดนหนึ่งในพื้นที่อุดมไปด้วยต้นไม้ขาวๆ สูงใหญ่ ซึ่งผึ้งนิยมมาเกาะทำรัง บางต้นมีผึ้งมาทำรังร่วม 200 รังเลยทีเดียว

ชาวบ้านที่นี่เรียกต้นไม้ชนิดนี้ว่า "ต้นผึ้งหรือต้นขวนผึ้ง" แล้วเรียกชุมชนในละแวกนั้นว่า บ้านต้นผึ้งหรือบ้านขวนผึ้ง ก่อนที่จะเพี้ยนเป็น "สวนผึ้ง" ในกาลต่อมา ต้นไม้ชนิดนี้มีลักษณะสีขาวนวล ไม่มีเปลือกกะเทาะ หรือลอกให้เห็น และที่สำคัญคือจะมีผึ้งจำนวนมากนับแสนนับล้านตัวมาอาศัยทำรัง บนต้นผึ้งเท่านั้น ชาวบ้านกะเหรี่ยงจะอาศัยการตีรังผึ้ง ซึ่งถือเป็นน้ำหวานของป่าที่หวานหอมบริสุทธิ์จากดอกไม้ป่า มายั้งชีพต้นไม้แห่งรังผึ้งนี้ชาวบ้านกะเหรี่ยง เรียกว่า "ไหมซ่าเลียง" แต่ปัจจุบันต้นไม้ชนิดนี้หายาก มีอยู่ในเขตนอกป่าเพียง 27 ต้นเท่านั้น

ต้นขวนผึ้งที่มีผึ้งหลวงมาอาศัยอยู่รวมกันนับร้อยรัง
ที่มา : <http://www.dailynews.co.th>

จากนั้นชุมชนสวนผึ้งได้เติบโตจนกลายเป็นสวนผึ้งขึ้นกับอำเภอจอมบึง ก่อนได้ออมนุมัติให้ตั้งเป็นกิ่งอำเภอสวนผึ้งในวันที่ 21 ตุลาคม 2517 และต่อมาได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นอำเภอสวนผึ้ง เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2526

ชาติพันธุ์

ชาวไทยกะเหรี่ยง ตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณชายแดนใกล้เทือกเขาตะนาวศรี มีผู้สันนิษฐานว่า กะเหรี่ยงกลุ่มราชบุรี เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์น่าจะอพยพโยกย้ายมาจากเมืองทวายในพม่า ถูกพม่า รุกรานข้ามเทือกเขาตะนาวศรี มาทางอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ตั้งบ้านเรือนอยู่ในอำเภอ สวนผึ้ง อำเภอบ้านคา และที่ตำบลยางหัก อำเภอปากท่อ

ภาพวาด กุ เคมบิง สาวกะเหรี่ยงสวนผึ้ง
โดย อ.สุรินทร์ เหลือลมัย เมื่อ พ.ศ.2513
ที่มา : <http://rb-social.blogspot.com>

- การแต่งกายชาวไทยกะเหรี่ยง

- งานประเพณีกินข้าวห่อ

ที่มา : <http://www.chomthai.com>

สถานที่ท่องเที่ยว

สวนผึ้ง เป็นเมืองที่ได้รับการขนานนามว่า “ดินแดนแห่งหุบเขา สายหมอก และทุ่งหญ้า” เพราะมีภูมิประเทศที่ขนาบด้วยเทือกเขาตะนาวศรี มีทั้ง ป่าเขา น้ำตก ธารน้ำภาชี แม่จะตื้นน้ำไหลเชี่ยวแต่ก็เป็นลำธารที่ยาวไกล หล่อเลี้ยงชีวิตคน ต้นไม้ และสัตว์ในที่แห่งนี้ นอกจากนี้มีป่าไม้อุดมสมบูรณ์แล้ว ใต้พื้นดินยังเป็นแหล่งแร่ดีบุกอันสมบูรณ์อยู่ตามสันเขาอีกหลายแห่ง จึงมีการขุดร่อนแร่ขึ้นตั้งแต่ต้นสมัยรัตนโกสินทร์

สวนผึ้งเริ่มโด่งดัง เพราะความงามตามธรรมชาติแวดล้อมไปด้วยป่าเขา มีอากาศที่บริสุทธิ์และเย็นสบาย ในฤดูหนาวจะหนาวพอๆ กับภาคเหนือของเมืองไทย มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมายหลากหลายแนว ที่น่าสนใจ ทำให้ผู้คนนิยมมาท่องเที่ยวในดินแดนแห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็น น้ำตก ภูเขา รวมถึงสถานประกอบการต่างๆ ที่ตกแต่งอย่างมีสไตล์

- ❖ น้ำตกเก้าโจน
น้ำตกขนาดใหญ่ 9 ชั้น

ที่มา : <http://www.เที่ยวราชบุรี.com>

❖ เขาระโจม

จุดชมทะเลหมอกที่ กำลังนิยมมาก เพราะใกล้กรุงเทพมหานคร

ที่มา : <http://www.เที่ยวราชบุรี.com>

❖ ธารน้ำร้อนบ่อคลึง

ธารน้ำร้อนธรรมชาติที่มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาตะนาวศรี

ที่มา : <http://www.เที่ยวราชบุรี.com>

❖ สถานที่ถ่ายรูป

สวนผึ้งมีสถานประกอบการ เหมาะเป็นสถานที่ถ่ายรูปสวยงาม

ที่มา : <http://www.google.com>

生词 คำศัพท์

1. 达瑙史山脉	Dá nǎo shǐ shānmài	เทือกเขาตะนาวศรี
2. 蜜蜂	mifēng	ผึ้ง
3. 蜜蜂树	mifēng shù	ต้นผึ้ง
4. 蜂窝	fēngwō	รังผึ้ง
5. 蜂蜜	fēngmì	น้ำผึ้ง
6. 缅甸	Miǎn diàn	สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
7. 雾	wù	เมฆหมอก
8. 气氛	qìfēn	บรรยากาศ

ใบความรู้ที่ 2

ประกอบหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สนวนฝั่ง
รายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
รหัสวิชา จ16202 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

笔顺 ลำดับขีด

1

达瑙史山脉 Dá nǎo shǐ shānmài เทือกเขาตะนาวศรี

dá	1	2	3	4	5	6							
达	一	ナ	大	大	达	达							
nǎo	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
瑙	一	二	干	王	王	王	王	王	王	瑙	瑙	瑙	瑙
shǐ	1	2	3	4	5								
史	丨	冂	冂	史	史								
shān	1	2	3										
山	丨	止	山										
mài	1	2	3	4	5	6	7	8	9				
脉	丿	月	月	月	月	脉	脉	脉	脉				

2

蜜蜂

mifēng

ผึ้ง

mì	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
蜜														
fēng	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
蜂														

3

蜜蜂树

mifēng shù

ต้นผึ้ง

shù	1	2	3	4	5	6	7	8	9
树									

4

蜂窝

fēngwō

รังผึ้ง

wō	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
窝												

5

缅甸

Miǎn diàn

สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา

miǎn	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
缅												
diàn	1	2	3	4	5	6	7					
甸												

雾

wù

เมฆหมอก

wù	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
雾													

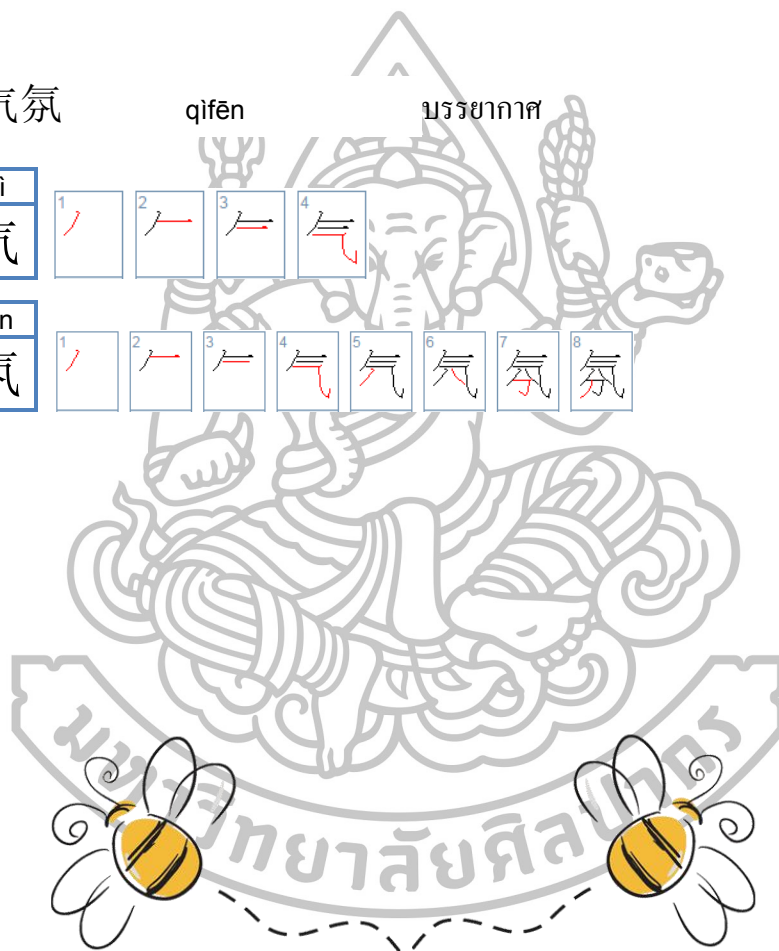

气氛

qìfēn

บรรยากาศ

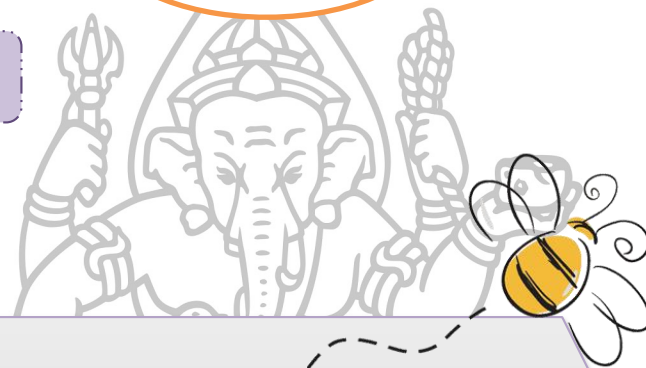
qì	1	2	3	4				
气								
fēn	1	2	3	4	5	6	7	8
氛								

ใบความรู้ที่ 3

ประกอบหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ไปสวนผึ้ง
รายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
รหัสวิชา จ16202 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

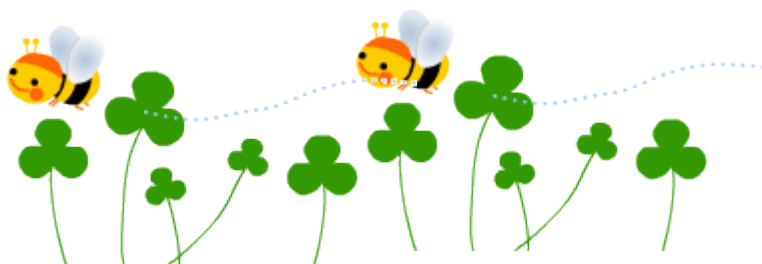
语法 ไวยากรณ์

去 qù ไป

วิธีการใช้ ประธาน + 去 + สถานที่

ตัวอย่าง wǒ qù Yuàn pīn xiàn .
我去愿拼县。
ฉันไปสวนผึ้ง.

ใบงานที่ 1

ประกอบหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง **我爱愿拼县** (ฉันรักสวนผึ้ง)

รายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี รหัสวิชา จ16202 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่คำศัพท์ให้ถูกต้อง

<u> C </u> 1. 蜜蜂	A. น้ำผึ้ง
<u> B </u> 2. 山脉	B. เทือกเขา
<u> F </u> 3. 树	C. ผึ้ง
<u> A </u> 4. 蜂蜜	D. ต้นผึ้ง
<u> D </u> 5. 蜜蜂树	E. เมฆหมอก
<u> H </u> 6. 气氛	F. ต้นไม้
<u> I </u> 7. 缅甸	G. เทือกเขาตะนาวศรี
<u> J </u> 8. 蜂窝	H. บรรยากาศ
<u> G </u> 9. 达瑙史山脉	I. สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา
<u> E </u> 10. 雾	J. รังผึ้ง

ใบงานที่ 2

ประกอบหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง 达瑙史山脉 (เทือกเขาตะนาวศรี)

รายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี รหัสวิชา จ16202 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนระบายสีตัวอักษรจีน ตามลำดับขีด (笔顺) (เส้นขีดของตัวอักษรนั้นๆ ให้ใช้สีต่างกัน)

1.

山

2.

林

3.

气

4.

树

5.

达

ใบงานที่ 3

ประกอบหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง 我去愿拼县玩儿 (ฉันไปเที่ยวสวนผึ้ง)

รายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี รหัสวิชา จ16202 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนจุดเด่นเกี่ยวกับการท่องเที่ยวสวนผึ้ง

เกณฑ์การให้คะแนน ใบบาน วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

9 – 10	คะแนน	ดีเยี่ยม
7 – 8	คะแนน	ดี
5 – 6	คะแนน	พอใช้
1 – 4	คะแนน	การปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

**แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบประเมินหลักสูตรฉบับร่าง**

คำชี้แจง โปรดพิจารณาองค์ประกอบของหลักสูตรฉบับร่าง และให้คะแนนความสอดคล้องของโครงสร้างหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนของแบบประเมินในแต่ละข้อและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
1	ความเป็นมาของหลักสูตร						
	1.1 ความสมเหตุสมผล						
	1.2 ความสอดคล้องกับความต้องการของสังคม						
	1.3 ประโยชน์ต่อส่วนรวม						
2	หลักการ						
	2.1 ความสมเหตุสมผล						
	2.2 แนวคิดในการจัดการเรียนรู้						
	2.3 เป็นไปได้จริง						
3	จุดมุ่งหมาย						
	3.1 ชัดเจนเป็นรูปธรรม						
	3.2 สามารถวัดและประเมินผลได้						
	3.3 สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย						
4	คำอธิบายรายวิชาและผลการเรียนรู้						
	4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตร						
	4.2 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						
	4.3 ครอบคลุมผลการเรียนรู้						

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
5	โครงสร้างรายวิชา						
	5.1 ครอบคลุมสาระสำคัญ						
	5.2 ถูกต้องตามหลักวิชาการ						
	5.3 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						
6	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ท่องเที่ยวราชบุรี						
	6.1 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						
	6.2 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย						
	6.3 ความเป็นไปได้						
7	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชมของดีสิบอำเภอ						
	7.1 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						
	7.2 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย						
	7.3 ความเป็นไปได้						
8	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี						
	8.1 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						
	8.2 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย						
	8.3 ความเป็นไปได้						
9	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ป่าจิมนต์เสน่ห์แห่งขุนเขา						
	9.1 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						
	9.2 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย						
	9.3 ความเป็นไปได้						
10	เวลาเรียน						
	10.1 สอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตร						
	10.2 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
11	แนวทางการจัดการเรียนรู้						
	11.1 สอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตร						
	11.2 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						
	11.3 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย						
12	สื่อการเรียนรู้						
	12.1 ส่งเสริมกิจกรรม						
	12.2 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						
	12.3 นำไปใช้ในสถานการณ์จริง						
13	การวัดและประเมินผล						
	13.1 ตรวจสอบการบรรลุจุดมุ่งหมายได้						
	13.2 ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการประเมิน						
	13.3 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย						

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน
(.....)

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง

ของแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

คำชี้แจง โปรดพิจารณารายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ และให้คะแนนความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนของแบบประเมินในแต่ละข้อและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
1	องค์ประกอบของแผน						
	1.1 แผนมีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วนและสัมพันธ์กัน						
2	สาระสำคัญ						
	2.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับผลการเรียนรู้						
	2.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้						
3	สาระการเรียนรู้						
	3.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับผลการเรียนรู้						
	3.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสื่อการเรียนรู้						
4	กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
	4.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระสำคัญ						
	4.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้						
	4.3 สอดคล้องและเหมาะสมกับกับความสามารถผู้เรียน						
5	สื่อการเรียนรู้						
	5.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับผลการเรียนรู้						
	5.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้						
	5.3 สอดคล้องและเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน						
	5.4 สอดคล้องและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน						

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับ ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอแนะ
		5	4	3	2	1	
6	เครื่องมือวัดผล และประเมินผล						
	6.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับผลการเรียนรู้						
	6.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ และกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน
(.....)

ภาคผนวก ค

เครื่องมือสำหรับประเมิน

1. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
2. แบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
3. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แบบทดสอบ

วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เรื่อง คำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
 สอบวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ปีการศึกษา.....
 โรงเรียน.....

คำชี้แจง แบบทดสอบฉบับนี้ เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาจีน ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี คะแนนเต็ม 10 คะแนน เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดจับคู่ จำนวน 10 ข้อ ให้นักเรียนจับคู่คำกับความหมายที่มีความสัมพันธ์กัน โดยนำพยัญชนะ ด้านขวามือของข้อความที่กำหนดให้ไปตอบในแต่ละข้อ

ผลการเรียนรู้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

<u> A </u> 1. 西部	A. ภาคตะวันตก
<u> C </u> 2. 愿拼县	B. องุ่น
<u> B </u> 3. 葡萄	C. อำเภอสวนผึ้ง
<u> E </u> 4. 菠萝	D. ผึ้ง
<u> G </u> 5. 叻丕府水上市场	E. สับปะรด
<u> D </u> 6. 蜜蜂	F. บรรยากาศ
<u> F </u> 7. 气氛	G. ตลาดน้ำดำเนินสะดวก
<u> I </u> 8. 森林	H. แกะ
<u> J </u> 9. 咖啡店	I. ป่าไม้
<u> H </u> 10. 羊	J. ร้านกาแฟ

เฉลยแบบทดสอบ

วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เรื่อง คำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ข้อที่	เฉลย
1	A
2	C
3	B
4	E
5	G
6	D
7	F
8	I
9	J
10	H

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน แบบทดสอบ วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
เรื่อง คำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

8 – 10	คะแนน	ดีเยี่ยม
5 – 7	คะแนน	ดี
3 – 4	คะแนน	พอใช้
0 – 2	คะแนน	ควรปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

แบบประเมินความสามารถทางด้านภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชุดที่ 1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีนและการเขียนภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....
 สอบวันที่.....เดือน..... พ.ศ..... ปีการศึกษา.....
 โรงเรียน.....

คำชี้แจงแบบประเมินฉบับนี้ เป็น ชุดที่ 1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีนและการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี คะแนนเต็ม 20 คะแนน เป็นแบบทดสอบฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน ให้นักเรียนฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จากครูแล้วเติมตัวเลข 1-10 ตามลำดับให้ถูกต้อง และแบบทดสอบเขียนลำดับขีดคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน ให้นักเรียนเขียนลำดับขีดคำศัพท์ที่ครูกำหนดให้

ผลการเรียนรู้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน
 โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ หลักการเขียนตัวอักษรพื้นฐานภาษาจีน
 โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

4. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีนโดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง

แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คำชี้แจง ให้นักเรียนฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จากครูแล้วเติมตัวเลข 1 -10 ตามลำดับให้ถูกต้อง จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

2	1. 叻丕府
5	2. 夜功河
3	3. 水龙岗
1	4. 葡萄
7	5. 菠萝
4	6. 蜜蜂
8	7. 气氛
6	8. 森林
9	9. 告州瀑布
10	10. 休息

แบบประเมินความสามารถทางการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนลำดับขีดคำศัพท์ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ที่ครูกำหนดให้ จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

1. 丕 一 丂 丌 不 与
2. 功 一 丂 丌 不 功
3. 国 丨 冂 冂 冂 冂 国 国 国
4. 中 丨 冂 冂 中
5. 西 一 冂 冂 西 西 西
6. 达 一 丌 丌 达 达 达
7. 树 一 十 才 木 朮 朮 朮 树 树
8. 甸 丿 勹 勹 勹 勹 甸 甸
9. 气 丿 勹 勹 气
10. 景 丨 冂 冂 冂 冂 景 景 景 景 景 景 景

เฉลยแบบประเมิน

ชุดที่ 1 แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีนและการเขียนภาษาจีน

โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ข้อที่	เฉลย	
	ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน	ความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน
1	叻丕府	丕 一 丂 丕 丕 丕
2	夜功河	功 一 丂 工 巧 功
3	水龙岗	国 丨 冂 冂 冂 冂 冂 国 国 国
4	葡萄	中 丨 冂 冂 中
5	菠萝	西 一 冂 冂 冂 西 西
6	蜜蜂	达 一 丂 大 大 达 达
7	气氛	树 一 十 才 木 叔 叔 叔 树 树
8	森林	甸 丿 勺 勺 甸 甸 甸 甸
9	告州瀑布	气 丿 冂 冂 气
10	休息	景 丨 冂 冂 冂 冂 冂 冂 冂 冂 冂 景

แบบบันทึกการประเมินความสามารถทางการฟังภาษาจีนและการเขียนภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ประเด็น / คะแนน		รวม คะแนน
		การฟัง การรู้คำศัพท์	การเขียน หลักการเขียน ตัวอักษรจีน	
		10	10	20
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน แบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีน และการเขียนภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คะแนน	9 - 10	คะแนน	หมายถึง	ดีเยี่ยม
คะแนน	7 - 8	คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน	5 - 6	คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน	1 - 4	คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

แบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน
 โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
 วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
 ชุดที่ 2 แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีนและการพูดภาษาจีน
 โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....
 สอบวันที่.....เดือน..... พ.ศ..... ปีการศึกษา.....
 โรงเรียน.....

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้ เป็น ชุดที่ 2 แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีนและการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี คะแนนเต็ม 20 คะแนน เป็นแบบทดสอบการอ่านความเรียง เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จำนวน 1 บท คะแนนเต็ม 10 คะแนน ให้นักเรียนอ่านความเรียงจากที่กำหนดให้ และแบบทดสอบการพูด เรื่องแนะนำตนเองและข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี คะแนนเต็ม 10 คะแนน ให้นักเรียนพูดแนะนำตนเองและข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี 3-4 ประโยค

ผลการเรียนรู้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน

โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

4. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีนโดยบูรณาการ

ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง

5. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของตนเองที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

7. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านความเรียง เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ต่อไปนี้ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

我的家在叻丕府。今天我要去
愿拼县休息。愿拼县的气氛很
好，也有很多漂亮的地方。我
去过了告州瀑布。我很喜欢
去那儿拍照。

มหาวิทยาลัยศิลป

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดแนะนำตนเองและข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีคะแนนเต็ม 10 คะแนน

你好，我叫…………。

我在 อนุบาลสวนผึ้ง 学校读书。我的家在 愿拼县。这里有很多漂亮的地方。我爱我家。

เฉลยแบบประเมิน

ชุดที่ 2 แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีนและการพูดภาษาจีน

โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

แบบประเมิน	เฉลย
การอ่าน	<p>我的家在叻丕府。今天我要去愿拼县休息。愿拼县的气氛很好，也有很多漂亮的地方。我去过了告州瀑布。我很喜欢去那儿拍照。</p>
การพูด	<p>你好，我叫……。 我在 Anubansuanplung 学校读书。 我的家在愿拼县。这里有很多漂亮的地方。我爱我家。</p>

แบบบันทึกการประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ประเด็น / คะแนน			
		ความถูกต้อง	ความคล่องแคล่ว	จับใจความสำคัญของเนื้อหา	รวมคะแนน
		4	4	4	12
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

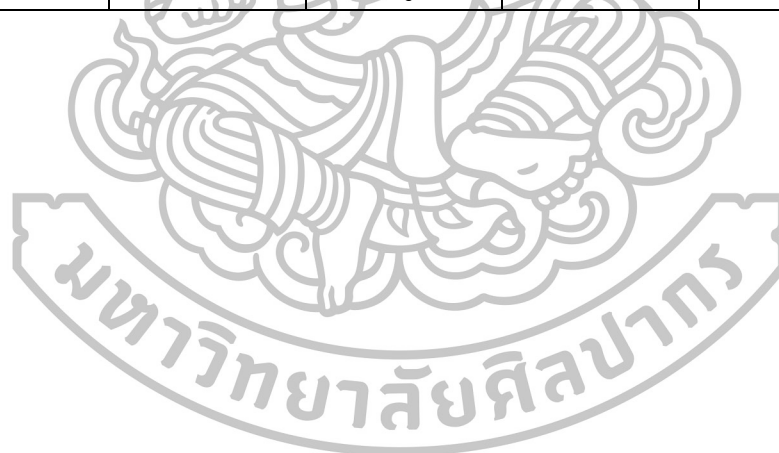
(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น
ราชบุรี

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีเยี่ยม (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1. ความถูกต้อง	ออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องทั้งหมด	ออกเสียงคำศัพท์ผิด 1-5 คำ	ออกเสียงคำศัพท์ผิด 5-10 คำ	ออกเสียงคำศัพท์ผิด 10 คำขึ้นไป
2. ความคล่องแคล่ว	อ่านต่อเนื่องไม่ติดขัด	อ่านติดขัดเล็กน้อย	อ่านเป็นคำๆ ไม่ต่อเนื่อง	อ่านได้บางคำ
3. จับใจความสำคัญของเนื้อหา	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ทั้งหมด	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เป็นส่วนใหญ่	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เล็กน้อย	จับใจความสำคัญของเนื้อหาไม่ได้

แบบบันทึกการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ประเด็น / คะแนน			
		ความถูกต้อง	ความคล่องแคล่ว	การแสดงท่าทาง / น้ำเสียงประกอบ การพูด	รวม คะแนน
		4	4	4	12
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูล
ท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	ดีเยี่ยม (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1. ความถูกต้อง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำและประโยคผิดหลักการออกเสียงทำให้สื่อสารไม่ได้
2. ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องไม่ติดขัดพูดชัดเจนทำให้สื่อสารได้	พูดติดขัดเล็กน้อยแต่ยังพอสื่อสารได้	พูดเป็นคำๆ หยุดเป็นช่วงๆ ทำให้สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำทำให้สื่อความหมายไม่ได้
3. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบการพูด	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยาย	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยายแต่ไม่มีท่าทางประกอบ	พูดเหมือนอ่านไม่เป็นธรรมชาติขาดความน่าสนใจ	พูดได้น้อยมาก

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน แบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีนและการพูดภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คะแนน 10 - 12 คะแนน	หมายถึง	ดีเยี่ยม
คะแนน 7 - 9 คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน 4 - 6 คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน 1 - 3 คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

แบบทดสอบ

วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เรื่อง ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....
 สอบวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ปีการศึกษา.....
 โรงเรียน.....

คำชี้แจง แบบทดสอบฉบับนี้ เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ เรื่อง ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี คะแนนเต็ม 10 คะแนน เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ให้นักเรียนอ่านข้อคำถามแต่ละข้อโดยทำเครื่องหมาย **x** ลงในกระดาษคำตอบให้ตรงกับข้อที่เลือก

ผลการเรียนรู้ 1. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสนใจ เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี

- จังหวัดราชบุรี เป็นที่รู้จักอีกชื่อหนึ่งว่าอะไร (ความรู้ ความจำ)

ก. เมืองย่าโม	ข. เมืองไธสงค์
ค. เมืองพระราชา	ง. เมืองคนสวย
- จังหวัดราชบุรี มีความหมายว่าอย่างไร (การนำไปใช้)

ก. เมืองราช	ข. เมืองพระ
ค. เมืองพระราชา	ง. เมืองไธสงค์
- นักท่องเที่ยวต้องการเที่ยวชมด้านศิลปะไทย นักเรียนควรแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวแห่งใด (การนำไปใช้)

ก. อุทยานหุ่นขี้ผึ้งสยาม	ข. พิพิธภัณฑ์ภักดิ์ไวทย์
ค. พิพิธภัณฑ์หนังใหญ่วัดขนอน	ง. พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านวัดม่วง
- อำเภอสวนผึ้ง มีลักษณะภูมิประเทศเป็นอย่างไร (ความรู้ ความจำ)

ก. เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำ	ข. เป็นที่ป่าและภูเขา มีที่ราบตามไหล่เขา
ค. เป็นพื้นที่ราบชายฝั่งทะเล	ง. เป็นหมู่เกาะ

เฉลยแบบทดสอบ

วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เรื่อง ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ข้อที่	เฉลย	ประเภทคำถาม
1	ข	ความรู้ ความจำ
2	ค	การนำไปใช้
3	ค	การนำไปใช้
4	ข	ความรู้ ความจำ
5	ข	การวิเคราะห์
6	ข	การวิเคราะห์
7	ง	ความเข้าใจ
8	ก	ความรู้ ความจำ
9	ง	ความเข้าใจ
10	ง	การวิเคราะห์

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การให้คะแนน แบบทดสอบ วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
เรื่อง ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

คะแนน	9 - 10	คะแนน	หมายถึง	ดีเยี่ยม
คะแนน	7 - 8	คะแนน	หมายถึง	ดี
คะแนน	5 - 6	คะแนน	หมายถึง	พอใช้
คะแนน	1 - 4	คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับดีขึ้นไป

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน
ที่มีต่อการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน
โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. นักเรียนมีพื้นฐานภาษาจีนหรือไม่

1) ไม่มี 2) มี

2. นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีหรือไม่

1) ไม่มี 2) มี.....

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตัวชี้วัดความพึงพอใจ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านการจัดการเรียนรู้					
1. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้					
2. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้เหมาะสมกับเวลา					
3. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สื่อการสอนทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย					
4. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สื่อการสอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ					
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ					
1. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความสนุกที่จะเรียนรู้					
2. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ฝึกให้มีทักษะในการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน ภาษาจีน					
3. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้มีความมั่นใจและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้					

ตัวชี้วัดความพึงพอใจ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
4. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ราชบุรี สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในโอกาสอื่นได้					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ตารางที่ 21 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้อำนวยการโรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน ผู้รู้ในท้องถิ่น เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ข้อ	ประเด็น	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนีความสอดคล้อง	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
1	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
2	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
3	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับจุดประสงค์ในการพัฒนาหลักสูตร	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
4	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับเนื้อหา และเวลาเรียนในการพัฒนาหลักสูตร	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
5	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับวิธีดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
6	ความสอดคล้องของประเด็นสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 22 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความต้องการของนักเรียน เกี่ยวกับ
การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ข้อ	ประเด็น	ผู้เชี่ยวชาญ					ค่าดัชนี ความ สอดคล้อง	ความหมาย
		1	2	3	4	5		
1	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
2	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับความต้องการเรียนรู้ในประเด็นต่างๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
3	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
4	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่นักเรียนต้องเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
5	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับการสื่อสารเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง
6	ความสอดคล้องของประเด็นสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลรายวิชาเพิ่มเติม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 23 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของหลักสูตรฉบับร่าง
การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ข้อ	ประเด็น	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
		\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1	ความเป็นมาของหลักสูตร	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	1.1 ความสมเหตุสมผล			
	1.2 ความสอดคล้องกับความต้องการของสังคม	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	1.3 ประโยชน์ต่อส่วนรวม	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
2	หลักการ	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	2.1 ความสมเหตุสมผล			
	2.2 แนวคิดในการจัดการเรียนรู้	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	2.3 เป็นไปได้จริง	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
3	จุดมุ่งหมาย	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	3.1 ชัดเจนเป็นรูปธรรม			
	3.2 สามารถวัดและประเมินผลได้	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	3.3 สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
4	คำอธิบายรายวิชาและผลการเรียนรู้	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตร			
	4.2 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	4.3 ครอบคลุมผลการเรียนรู้	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 23 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของหลักสูตรฉบับร่าง
การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็น	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
		\bar{X}	S.D.	ความหมาย
5	โครงสร้างรายวิชา	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง
	5.1 ครอบคลุมสาระสำคัญ			เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	5.2 ถูกต้องตามหลักวิชาการ	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง
	5.3 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย	4.80	0.45	เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
6	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ท่องเที่ยวราชบุรี	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง
	6.1 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย			เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	6.2 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง
	6.3 ความเป็นไปได้	4.80	0.45	เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
7	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ชมของดีสิบอำเภอ	4.60	0.55	มีความสอดคล้อง
	7.1 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย			เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	7.2 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย	4.60	0.55	มีความสอดคล้อง
	7.3 ความเป็นไปได้	4.60	0.55	เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
8	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 งามเลิศเลอเทือกเขาตะนาวศรี	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง
	8.1 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย			เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	8.2 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง
				เหมาะสมและผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 23 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) ของหลักสูตรฉบับร่าง
การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็น	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
		\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	8.3 ความเป็นไปได้	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
9	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ป่าขิมนต์แสน์แห่งขุนเขา	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	9.1 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย			
	9.2 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	9.3 ความเป็นไปได้	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
10	เวลาเรียน	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	10.1 สอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตร			
	10.2 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
11	แนวทางการจัดการเรียนรู้	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	11.1 สอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตร			
	11.2 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	11.3 ส่งเสริมการบรรลุจุดมุ่งหมาย	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
12	สื่อการเรียนรู้	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	12.1 ส่งเสริมกิจกรรม			
	12.2 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 23 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของหลักสูตรฉบับร่าง
การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็น	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
		\bar{x}	S.D.	ความหมาย
	12.3 นำไปใช้ในสถานการณ์จริง	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
13	การวัดและประเมินผล	4.40	0.55	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	13.1 ตรวจสอบการบรรลุจุดมุ่งหมายได้			
	13.2 ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการประเมิน	4.40	0.55	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	13.3 เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย	4.40	0.55	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 24 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแผนการจัดการเรียนรู้
การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ข้อ	ประเด็น	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					
		\bar{X}	S.D.	ความหมาย			
1	องค์ประกอบของแผน	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์			
	1.1 แผนมีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วนและสัมพันธ์กัน						
2	สาระสำคัญ	4.60	0.55	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์			
	2.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับผลการเรียนรู้						
	2.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้	4.60	0.55	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์			
3	สาระการเรียนรู้	4.60	0.55	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์			
	3.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับผลการเรียนรู้						
	3.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสื่อการเรียนรู้	4.60	0.55	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์			
4	กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์			
	4.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระสำคัญ						
	4.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้				4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	4.3 สอดคล้องและเหมาะสมกับกับความสามารถผู้เรียน	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์			
5	สื่อการเรียนรู้	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์			
	5.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับผลการเรียนรู้						
	5.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้				5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	5.3 สอดคล้องและเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน				5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	5.4 สอดคล้องและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์			

ตารางที่ 24 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแผนการจัดการเรียนรู้
การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็น	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
		\bar{x}	S.D.	ความหมาย
6	เครื่องมือวัดผล และประเมินผล	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
	6.1 สอดคล้องและเหมาะสมกับผลการเรียนรู้			
	6.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ และกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.80	0.45	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 25 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบทดสอบวัดผล

การเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็น			ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
ผลการเรียนรู้	ข้อ ที่	ประเภทคำถาม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	1	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	2	การจำ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	3	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	4	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	5	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	6	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	7	การจำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	8	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	9	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	10	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	11	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	12	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	13	การจำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	14	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	15	การจำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	16	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	17	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	18	การจำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	19	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	20	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผล
การเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้					แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้				
ข้อ ที่	จำนวนคน ที่ตอบถูก	p	r	คุณภาพ ข้อสอบ	ข้อที่	จำนวนคน ที่ตอบถูก	p	r	คุณภาพ ข้อสอบ
1*	18	0.75	0.29	ใช้ไม่ได้	11*	21	0.88	0.55	ใช้ไม่ได้
2*	15	0.63	0.23	ใช้ไม่ได้	12	13	0.54	0.64	ใช้ได้
3	17	0.71	0.72	ใช้ได้	13	17	0.71	0.47	ใช้ได้
4	12	0.50	0.66	ใช้ได้	14*	20	0.83	0.23	ใช้ไม่ได้
5*	20	0.83	0.36	ใช้ไม่ได้	15	11	0.46	0.68	ใช้ได้
6	16	0.67	0.52	ใช้ได้	16*	12	0.50	0.75	ใช้ไม่ได้
7*	21	0.92	0.47	ใช้ไม่ได้	17	18	0.75	0.60	ใช้ได้
8	16	0.63	0.83	ใช้ได้	18	12	0.50	0.68	ใช้ได้
9*	20	0.83	0.70	ใช้ไม่ได้	19*	19	0.79	0.63	ใช้ไม่ได้
10	19	0.79	0.72	ใช้ได้	20*	20	0.83	0.50	ใช้ไม่ได้

หมายเหตุ การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบปรนัย ได้คำนวณหาข้อสอบที่มี
คุณภาพ จำนวน 10 ข้อ ส่วนข้อสอบที่ 1, 2, 5, 7, 9, 11, 14, 16, 19 และ 20 เป็นข้อสอบไม่มีคุณภาพจึง
ไม่นำมาคำนวณ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) สรุปผลได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.90

ตารางที่ 27 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบประเมิน
ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็น			ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
ผลการเรียนรู้	ข้อ ที่	ประเภทคำถาม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐาน ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	1	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	2	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	3	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	4	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
4. เพื่อให้ผู้เรียน ได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณา การข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง	5	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	6	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	7	การจำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	8	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	9	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	10	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	11	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	12	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	13	การจำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	14	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	15	การจำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	16	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	17	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	18	การจำ	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	19	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	20	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมิน
ความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้					แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้				
ข้อที่	จำนวนคนที่ตอบถูก	p	r	คุณภาพข้อสอบ	ข้อที่	จำนวนคนที่ตอบถูก	p	r	คุณภาพข้อสอบ
1	16	0.67	0.64	ใช้ได้	11*	24	1.00	0.00	ใช้ไม่ได้
2	14	0.58	0.63	ใช้ได้	12	11	0.46	0.48	ใช้ได้
3*	22	0.92	-0.13	ใช้ไม่ได้	13	13	0.54	0.33	ใช้ได้
4*	14	0.58	0.20	ใช้ไม่ได้	14*	22	0.92	0.10	ใช้ไม่ได้
5	13	0.54	0.65	ใช้ได้	15	11	0.46	0.63	ใช้ได้
6	14	0.58	0.58	ใช้ได้	16*	18	0.75	-0.18	ใช้ไม่ได้
7*	23	0.96	0.18	ใช้ไม่ได้	17*	19	0.79	0.16	ใช้ไม่ได้
8	16	0.67	0.66	ใช้ได้	18*	20	0.83	0.18	ใช้ไม่ได้
9*	21	0.88	0.43	ใช้ไม่ได้	19	15	0.63	0.67	ใช้ได้
10*	22	0.92	0.29	ใช้ไม่ได้	20	12	0.50	0.65	ใช้ได้

หมายเหตุ การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบปรนัย ได้คำนวณหาข้อสอบที่มีคุณภาพ จำนวน 10 ข้อ ส่วนข้อสอบที่ 3, 4, 7, 9, 10, 11, 14, 16, 17 และ 18 เป็นข้อสอบไม่มีคุณภาพจึงไม่นำมาคำนวณ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) สรุปผลได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.88

ตารางที่ 29 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบประเมิน
ความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็น	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ				
	ข้อ ที่	ประเภทคำถาม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐาน ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	1	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	2	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	3	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	4	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ หลักการเขียนตัวอักษรพื้นฐาน ภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	5	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	6	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	7	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	8	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
4. เพื่อให้ผู้เรียน ได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณา การข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง	9	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	10	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	11	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	12	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	13	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	14	การจำ	4.60	0.89	ผ่านเกณฑ์
	15	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	16	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์
	17	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	18	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	19	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	20	การจำ	4.40	0.89	ผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมิน
ความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้					แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้				
ข้อ ที่	จำนวนคน ที่ตอบถูก	p	r	คุณภาพ ข้อสอบ	ข้อที่	จำนวนคน ที่ตอบถูก	p	r	คุณภาพ ข้อสอบ
1*	24	1.00	0.00	ใช้ไม่ได้	11	13	0.54	0.58	ใช้ได้
2	14	0.58	0.69	ใช้ได้	12*	16	0.67	-0.04	ใช้ไม่ได้
3*	4	0.17	0.48	ใช้ไม่ได้	13*	20	0.83	0.01	ใช้ไม่ได้
4	17	0.71	0.78	ใช้ได้	14	10	0.42	0.53	ใช้ได้
5*	0	0.00	0.00	ใช้ไม่ได้	15	15	0.63	0.61	ใช้ได้
6	12	0.50	0.55	ใช้ได้	16	18	0.75	0.54	ใช้ได้
7	14	0.58	0.54	ใช้ได้	17*	4	0.17	0.05	ใช้ไม่ได้
8*	1	0.04	0.28	ใช้ไม่ได้	18*	17	0.71	0.27	ใช้ไม่ได้
9*	14	0.58	0.18	ใช้ไม่ได้	19*	1	0.04	0.06	ใช้ไม่ได้
10	8	0.33	0.44	ใช้ได้	20	17	0.71	0.45	ใช้ได้

หมายเหตุ การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบปรนัย ได้คำนวณหาข้อสอบที่มี
คุณภาพ จำนวน 10 ข้อ ส่วนข้อสอบที่ 1, 3, 5, 8, 9, 12, 13, 17, 18 และ 19 เป็นข้อสอบไม่มีคุณภาพจึง
ไม่นำมาคำนวณ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) สรุปผลได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.83

ตารางที่ 31 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบประเมิน
ความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็น ผลการเรียนรู้	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	4.40	0.89	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง			
5. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของ ตนเองที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี			
7. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่ บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่ได้จาก การเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างเหมาะสม			

ตารางที่ 32 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบประเมิน
ความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็น ผลการเรียนรู้	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
2. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ และเข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์พื้นฐานภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี	4.60	0.55	มีความสอดคล้อง เหมาะสมและผ่านเกณฑ์
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรีที่ถูกต้อง			
5. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารเรื่องราวที่ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของ ตนเองที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี			
7. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาจีนที่ บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ที่ได้จาก การเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างเหมาะสม			

ตารางที่ 33 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบทดสอบวัดผล

การเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็น			ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
ผลการเรียนรู้	ข้อ ที่	ประเภทคำถาม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่นราชบุรี	1	ความรู้ ความจำ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	2	ความรู้ ความจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	3	ความรู้ ความจำ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	4	การนำไปใช้	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	5	ความรู้ ความจำ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	6	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	7	ความรู้ ความจำ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	8	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	9	ความรู้ ความจำ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	10	การจำ	4.80	0.45	ผ่านเกณฑ์
	11	ความรู้ ความจำ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	12	การวิเคราะห์	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	13	ความเข้าใจ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	14	การวิเคราะห์	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	15	ความรู้ ความจำ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
6. เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของมรดกและวัฒนธรรมท้องถิ่น อันจะก่อให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจ และความผูกพันต่อท้องถิ่น	16	ความเข้าใจ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
	17	การประเมินค่า	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	18	การประเมินค่า	5.00	0.00	ผ่านเกณฑ์
	19	ความเข้าใจ	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์
8. เพื่อให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีน	20	การวิเคราะห์	4.60	0.55	ผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 34 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผล
การเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้					แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้				
ข้อ ที่	จำนวนคน ที่ตอบถูก	p	r	คุณภาพ ข้อสอบ	ข้อที่	จำนวนคน ที่ตอบถูก	p	r	คุณภาพ ข้อสอบ
1	17	0.71	0.68	ใช้ได้	11*	18	0.75	0.79	ใช้ไม่ได้
2*	13	0.54	-0.48	ใช้ไม่ได้	12	15	0.63	0.53	ใช้ได้
3*	16	0.67	-0.29	ใช้ไม่ได้	13	17	0.71	0.66	ใช้ได้
4	17	0.71	0.73	ใช้ได้	14*	18	0.75	0.74	ใช้ไม่ได้
5*	22	0.92	-0.11	ใช้ไม่ได้	15	18	0.75	0.67	ใช้ได้
6*	17	0.71	0.80	ใช้ไม่ได้	16*	17	0.71	0.27	ใช้ไม่ได้
7*	24	1.00	0.00	ใช้ไม่ได้	17*	20	0.83	0.70	ใช้ไม่ได้
8	15	0.63	0.46	ใช้ได้	18*	11	0.46	0.28	ใช้ไม่ได้
9	18	0.75	0.54	ใช้ได้	19	16	0.67	0.47	ใช้ได้
10	18	0.75	0.54	ใช้ได้	20	17	0.71	0.66	ใช้ได้

หมายเหตุ การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของข้อสอบปรนัย ได้คำนวณหาข้อสอบที่มี
คุณภาพ จำนวน 10 ข้อ ส่วนข้อสอบที่ 2, 3, 5, 6, 7, 11, 14, 16, 17 และ 18 เป็นข้อสอบไม่มีคุณภาพจึง
ไม่นำมาคำนวณ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) สรุปผลได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.87

ตารางที่ 35 ค่าดัชนีความสอดคล้องแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ของแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจ
ของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ประเด็น	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
	\bar{X}	S.D	ความหมาย
ด้านการจัดการเรียนรู้			
1. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมและผ่านเกณฑ์
2. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้เหมาะสมกับเวลา	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมและผ่านเกณฑ์
3. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สื่อการสอนทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมและผ่านเกณฑ์
4. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สื่อการสอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมและผ่านเกณฑ์
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ			
1. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความสุขที่จะเรียนรู้	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมและผ่านเกณฑ์
2. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ฝึกให้มีทักษะในการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน ภาษาจีน	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมและผ่านเกณฑ์
3. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้มีความมั่นใจและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมและผ่านเกณฑ์
4. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในโอกาสอื่นได้	4.60	0.55	มีความสอดคล้องเหมาะสมและผ่านเกณฑ์

ภาคผนวก จ

บันทึกคะแนนการวัดและประเมินผล

1. คะแนนวัดผลการเรียนรู้ หลังเรียน เรื่องคำศัพท์ภาษาจีน ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
2. คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี
3. คะแนนวัดผลการเรียนรู้ หลังเรียน เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี กับเกณฑ์ร้อยละ 80
4. คะแนนแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 36 คะแนนทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องคำศัพท์ภาษาจีนข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการ
จัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น
ราชบุรี

เลขที่	Post-test (10)	ร้อยละ	ผลการประเมิน	เลขที่	Post – test (10)	ร้อยละ	ผลการประเมิน
1	7	70	ผ่าน	13	10	100	ผ่าน
2	8	80	ผ่าน	14	8	80	ผ่าน
3	7	70	ผ่าน	15	8	80	ผ่าน
4	10	100	ผ่าน	16	10	100	ผ่าน
5	7	70	ผ่าน	17	10	100	ผ่าน
6	7	70	ผ่าน	18	10	100	ผ่าน
7	10	100	ผ่าน	19	10	100	ผ่าน
8	8	80	ผ่าน	20	10	100	ผ่าน
9	10	100	ผ่าน	21	10	100	ผ่าน
10	10	100	ผ่าน	22	8	80	ผ่าน
11	10	100	ผ่าน	23	7	70	ผ่าน
12	10	100	ผ่าน	24	7	70	ผ่าน
รวม					212	2120	ผ่าน
\bar{X}					8.33	88.33	
S.D.					1.34	13.41	

ตารางที่ 37 คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูล
ท้องถิ่นราชบุรี

เลขที่	Post-test (10)	ร้อยละ	ผลการประเมิน	เลขที่	Post – test (10)	ร้อยละ	ผลการประเมิน
1	8	80	ผ่าน	13	10	100	ผ่าน
2	8	80	ผ่าน	14	9	90	ผ่าน
3	8	80	ผ่าน	15	8	80	ผ่าน
4	10	100	ผ่าน	16	10	100	ผ่าน
5	8	80	ผ่าน	17	10	100	ผ่าน
6	8	80	ผ่าน	18	10	100	ผ่าน
7	10	100	ผ่าน	19	10	100	ผ่าน
8	8	80	ผ่าน	20	10	100	ผ่าน
9	10	100	ผ่าน	21	10	100	ผ่าน
10	10	100	ผ่าน	22	9	90	ผ่าน
11	10	100	ผ่าน	23	8	80	ผ่าน
12	10	100	ผ่าน	24	8	80	ผ่าน
รวม					220	2200	ผ่าน
\bar{X}					9.17	91.67	
S.D.					0.96	9.63	

ตารางที่ 38 คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านการเขียนภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น
ราชบุรี

เลขที่	Post-test (10)	ร้อยละ	ผลการประเมิน	เลขที่	Post – test (10)	ร้อยละ	ผลการประเมิน
1	8	80	ผ่าน	13	7	70	ผ่าน
2	8	80	ผ่าน	14	7	70	ผ่าน
3	7	70	ผ่าน	15	8	80	ผ่าน
4	9	90	ผ่าน	16	10	100	ผ่าน
5	7	70	ผ่าน	17	9	90	ผ่าน
6	7	70	ผ่าน	18	10	100	ผ่าน
7	8	80	ผ่าน	19	9	90	ผ่าน
8	7	70	ผ่าน	20	8	80	ผ่าน
9	7	70	ผ่าน	21	9	90	ผ่าน
10	7	70	ผ่าน	22	8	80	ผ่าน
11	7	70	ผ่าน	23	8	80	ผ่าน
12	9	90	ผ่าน	24	7	70	ผ่าน
		รวม				2180	ผ่าน
		\bar{X}				9.08	90.83
		S.D.				1.10	11.00

ตารางที่ 39 คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น
ราชบุรี

เลขที่	Post-test (12)	เกณฑ์	ผลการประเมิน	เลขที่	Post – test (12)	เกณฑ์	ผลการประเมิน	
1	8	ดี	ผ่าน	13	10	ดี	ผ่าน	
2	9	ดี	ผ่าน	14	9	ดี	ผ่าน	
3	8	ดี	ผ่าน	15	9	ดี	ผ่าน	
4	9	ดี	ผ่าน	16	9	ดี	ผ่าน	
5	8	ดี	ผ่าน	17	9	ดี	ผ่าน	
6	8	ดี	ผ่าน	18	9	ดี	ผ่าน	
7	11	ดีมาก	ผ่าน	19	8	ดี	ผ่าน	
8	8	ดี	ผ่าน	20	11	ดีมาก	ผ่าน	
9	9	ดี	ผ่าน	21	9	ดี	ผ่าน	
10	9	ดี	ผ่าน	22	8	ดี	ผ่าน	
11	9	ดี	ผ่าน	23	8	ดี	ผ่าน	
12	11	ดีมาก	ผ่าน	24	8	ดี	ผ่าน	
\bar{X}					8.92			
S.D.					0.97		ผ่าน	

ตารางที่ 40 คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น
ราชบุรี

เลขที่	Post-test (12)	เกณฑ์	ผลการประเมิน	เลขที่	Post – test (12)	เกณฑ์	ผลการประเมิน
1	9	ดี	ผ่าน	13	11	ดีมาก	ผ่าน
2	9	ดี	ผ่าน	14	9	ดี	ผ่าน
3	9	ดี	ผ่าน	15	9	ดี	ผ่าน
4	11	ดีมาก	ผ่าน	16	9	ดี	ผ่าน
5	9	ดี	ผ่าน	17	10	ดีมาก	ผ่าน
6	9	ดี	ผ่าน	18	9	ดี	ผ่าน
7	11	ดีมาก	ผ่าน	19	9	ดี	ผ่าน
8	9	ดี	ผ่าน	20	10	ดีมาก	ผ่าน
9	11	ดีมาก	ผ่าน	21	9	ดี	ผ่าน
10	11	ดีมาก	ผ่าน	22	9	ดี	ผ่าน
11	9	ดี	ผ่าน	23	9	ดี	ผ่าน
12	11	ดีมาก	ผ่าน	24	9	ดี	ผ่าน
\bar{X}					9.58		
S.D.					0.88		ผ่าน

ตารางที่ 41 คะแนนทดสอบวัดผลการเรียนรู้ เรื่องข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี หลังการจัดการเรียนรู้

ตามหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

เลขที่	Post-test (10)	ร้อยละ	ผลการประเมิน	เลขที่	Post – test (10)	ร้อยละ	ผลการประเมิน
1	8	80	ผ่าน	13	8	80	ผ่าน
2	8	80	ผ่าน	14	10	100	ผ่าน
3	9	90	ผ่าน	15	10	100	ผ่าน
4	10	100	ผ่าน	16	10	100	ผ่าน
5	8	80	ผ่าน	17	8	80	ผ่าน
6	8	80	ผ่าน	18	9	90	ผ่าน
7	10	100	ผ่าน	19	10	100	ผ่าน
8	8	80	ผ่าน	20	10	100	ผ่าน
9	10	100	ผ่าน	21	9	90	ผ่าน
10	10	100	ผ่าน	22	10	100	ผ่าน
11	9	90	ผ่าน	23	9	90	ผ่าน
12	8	80	ผ่าน	24	8	80	ผ่าน
รวม					217	2170	ผ่าน
\bar{X}					9.04	90.41	
S.D.					0.91	9.08	

ตารางที่ 42 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน

โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

ความพึงพอใจของนักเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ลำดับที่
ด้านการจัดการเรียนรู้				
1. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4.63	0.58	มากที่สุด	1
2. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี จัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้เหมาะสมกับเวลา	4.17	0.76	มาก	4
3. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สื่อการสอนทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย	4.54	0.51	มากที่สุด	3
4. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สื่อการสอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ	4.58	0.58	มากที่สุด	2
รวม	4.48	0.61	มาก	2
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ				
1. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความสนุกที่จะเรียนรู้	4.67	0.56	มากที่สุด	2
2. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ฝึกให้มีทักษะในการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน ภาษาจีน	4.75	0.44	มากที่สุด	1
3. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ทำให้มีความมั่นใจและสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้	4.33	0.82	มาก	4
4. หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในโอกาสอื่นได้	4.46	0.72	มาก	3
รวม	4.55	0.64	มากที่สุด	1
รวมทั้งหมด	4.52	0.62	มากที่สุด	

กิจกรรมเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน
สัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง
และสอบถามความต้องการของนักเรียน

สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

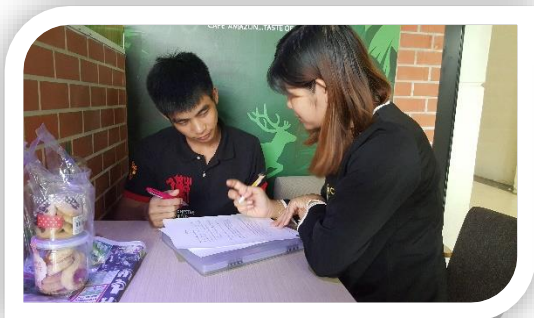
สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน

สัมภาษณ์ท่านผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง

สัมภาษณ์หัวหน้าฝ่ายวิชาการ

สัมภาษณ์ครูวิชาภาษาจีน

สัมภาษณ์ผู้รู้ในท้องถิ่น

สอบถามความต้องการของนักเรียน

กิจกรรมระหว่างเรียน

นักเรียนชมสื่อวีดิทัศน์ เรื่องที่นี้ราชบุรี

นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามครู

นักเรียนร่วมกันทำใบงาน

นักเรียนร่วมกันทำกิจกรรม

นักเรียนนำเสนอผลงาน

นักเรียนไปทัศนศึกษา แหล่งเรียนรู้ เดอะชินเนอร์รี่ วินเทจฟาร์ม
และร่วมทำกิจกรรมกลุ่มบันทึกวิดีโอเชิญชวนเที่ยวสวนผึ้ง

กิจกรรมการประเมิน

นักเรียนทำแบบทดสอบ วัดผลการเรียนรู้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวรัตนชนก เมืองเชียงหวาน
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 9/69 ซอยวิศวะเสนานิคม ตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี รหัสไปรษณีย์ 70000
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนอนุบาลราชบุรี ตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี รหัสไปรษณีย์ 70000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2540	สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาจาก โรงเรียนวัดเขาวัง (แสง ช่วงสุวนิช) อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ.2543	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจาก โรงเรียนราชโบริกานุเคราะห์ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ.2546	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจาก โรงเรียนราชโบริกานุเคราะห์ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ.2551	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาจีน จาก HUAQIAO UNIVERSITY, FUJIAN, CHINA
พ.ศ.2554	ศึกษาดูระดับปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ.2554	ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย โรงเรียนอนุบาลสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ.2557 - ปัจจุบัน	ครู อันดับคศ.1 โรงเรียนอนุบาลราชบุรี จังหวัดราชบุรี